

Giới thiệu Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu

Con đường nào chỉ có một màu hồng

Chặng đường nào mà không có chông gai

Cuộc sống nào chỉ có mỗi niềm vui

Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu, tình yêu nào mà chỉ có niềm hạnh phúc Vận mệnh của con người là thứ không ai có thể đoán trước được. Hôm nay với ta nó là hạnh phúc..... Nhưng liệu có thể chắc rằng ngày mai truyện tình yêu của chúng ta vẫn trọn vẹn.

Trần Song Nhi - một cô nàng từ khi sinh ra sức khỏe đã rất yếu nên phải phẫu thuật trong khi cô còn quá bé. Và rồi, hậu quả để lại là não bộ của Nhi không thể phát triển như bao người khác. Tuy nhiên, cuộc sống của cô vẫn luôn hạnh phúc.

Song Nhi có hai người bạn thân: Hoàng Nguyệt Băng và Dương Nhật Phong. Đến khi họ 9 tuổi, cô bạn Nguyệt Băng phải chuyển lên thành phố sống cùng với bố mẹ. Mấy năm sau đó, Nhật Phong cũng phải chuyển đi." Sau này, cưới tớ nhé " - Đó là lời hứa hẹn giữa hai đứa trẻ.... một truyện tình đẹp.

Một thời gian sau, Nhi cùng gia đình chuyển lên Hà Nội. Tại đây, cô chạm mặt một thần tượng nổi tiếng: Vương Thiên Nam. Tuy nhiên, Nhi lại là một người mù âm nhạc nên đã khiến cho Nam nhiều lần nổi điên. Và cũng chính tại đây, cô gặp lại Nhật Phong - người bạn thơ ấu và cũng là mối tình đầu của cô....Nhưng rồi, hạnh phúc đầu phải cũng luôn mỉm cười. Niềm vui và bất hạnh là hai thứ vốn đã chạy song song với nhau...Kỉ niệm đẹp Tiếng cười vui, Giọt nước mắt, Sự hận thù, Niềm tin tan vỡ, Nỗi đau đến từ những người tin tưởng nhất.... dù sao cảm ơn vì đã đến bên em

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lời Hứa Trước Khi Tạm Biệt P1.

- Giữ thật kĩ cái vòng này đấy nhá Phong! - Bàn tay nhỏ chìa chiếc vòng cổ có mặt hình trái tim ra trước mặt cậu con trai. Phải, đó không ai khác là Trần Song Nhi. Còn cậu con trai kia là Dương Nhật Phong. Cô khẽ nở nụ cười như thiên thần làm trái tim cậu nảy lên liên tục. Cậu cố lấy lại bình tĩnh rồi đưa tay cốc nhẹ đầu đứa con gái kia:

- Cô ngốc của tớ sao hôm nay thông minh quá vậy. Biết dùng thứ này để sau này nhận ra nhau ư.

- Mồ, đừng cốc đầu tớ nữa mà, đau lắm đấy. Mà người xưa cũng từng nói là bị cốc đầu nhiều quá sẽ ảnh hưởng tới não đó nha. Vậy nên từ giờ cậu không được cốc đầu tớ nữa đâu đó. - Cô vừa xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình vừa nói Nhật Phong. Câu nói của cô khiến cậu phải đờ người mấy giây, hôm nay cô ăn trứng cái gì hay sao mà bộ giờ hết ngốc rồi hả. Bình thường cô có vậy đâu. Cậu liền nhìn cô rồi nói:

- 1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 bằng bao nhiêu?

- Hà, à thì...thì..... A, bằng 3 đúng không. - Song Nhi sau một hồi suy nghĩ liền trả lời. Khóe môi cậu giật giật, ra là cô vẫn vậy. Thực ra là khi sinh ra sức khỏe cô rất yếu, vì vậy nên đã phải phẫu thuật. Nhưng cái giá cho cuộc phẫu thuật đó lại đánh đổi bằng việc não của cô sẽ không phát triển được bình thường như bao đứa trẻ khác.

- Nà nà, tớ đã trả lời đúng chưa vậy Phong. - Song Nhi như một đứa trẻ hồn nhiên chạy quanh người cậu tí từng chờ kết quả.

- Sai trật lất. - Cậu nói, mặt cô xệ xuống tràn đầy sự buồn bã. Cô thở hắt 1 hơi dài thườn thượt tới tận mấy xanh.

- Thôi, thôi! Giờ cậu có tính đi chơi không, mai là tớ phải đi rồi đó. - Nhật Phong nói thăm vô tai nó. Hơi thở của cậu lan dần vô gáy cô. Song Nhi đỏ bừng mặt, tóc dựng đứng cả lên, vội đẩy cậu ra rồi đi nhanh về phía trước

- Đ...Đi thôi! - Cô giờ một cánh tay lên cao vừa chạy vừa hét. Mọi người xung quanh đều phải bật cười vì hành động vừa rồi của cô.

- Con bé đó xinh ha

- Ủ, có lên đến làm quen không nhỉ?

-..... vv

Những tiếng bàn tán của tốp con trai cạnh đó. Nhật Phong đưa mắt nhìn bọn họ, phải tầm 16, 18 rồi vậy mà còn ham tận cả đứa trẻ con lớp 6 ư. Mà có điều cậu cũng phải công nhận rằng hôm nay Song Nhi thực sự rất xinh. Tóc được tết bím 2 bên rồi búi tròn lại trông rất giống người trung hoa, kết hợp

với bộ váy trắng xòe càng làm cô trở nên nổi bật hơn. Da trắng hồng, mắt hạt dẻ, mũi cao, môi trái tim.

- Cậu ấy là của tôi đấy mấy anh chú. - Nhật Phong vừa đi qua tốp con trai đó vừa nói.

- Hà, thằng nhãi kia. M.... - Lời nói của 1 tên chưa kịp dứt thì cậu bỗng giờ 1 đồng xu ra trước mặt họ. Sắc mặt của tất cả bỗng tái lại rồi liền chạy đi. Cậu chỉ cười trong khi không cả thèm quay đầu ra nhìn. Đón giã đó là kí hiệu của công ty RB - một trong những tập đoàn lớn ở Việt Nam. Nếu không muốn kinh tế gia đình gặp vấn đề thì tốt nhất là nên tránh xa con cháu của họ ra

- Này! Nhi, sao đi nhanh quá vậy. - Nhật Phong lấy tay vỗ lên vai Song Nhi khi đã đuổi kịp cô nàng.

- Ủa, vậy hà. Tớ không biết. Hi, xin lỗi Phong nhé. - Cô nhìn cậu nói.

- == Mà thôi, không sao. Chúng ta đi vào thủy cung chơi thôi. - Nói rồi, Phong nắm lấy tay cô kéo đi.

- Ó, từ từ. - Nhi đưa mắt nhìn nụ cười trên môi cậu, tim cô bỗng lại đập lên liên hồi. Cô nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu. Sao dạo gần đây trái tim cô nó cứ vậy thế nhỉ. Với lại nó chỉ như vậy khi cô ở gần Phong, có nhiều lúc nó còn đập nhanh đến nỗi muốn vỡ ra nữa. Cơ mặt của Song Nhi như giãn ra khi cô chợt nhớ ra gì đó, nhưng rồi trông lại ừ ừ đi "Không lẽ mình sắp chết rồi sao. Không phải chứ "

- Cậu sao vậy Song Nhi! - Nhật Phong hỏi khi thấy khuôn mặt của cô cứ thay đổi nhanh như chong chóng.

- À, không sao. - Cô trả lời.

- OA!!! Lần nào vào cũng thấy chỗ này đẹp quá đi! - Vừa mới bước vào trong thủy cung mà cô đã hét toáng lên, ngay lập tức cô đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

- E hèm, nói bé thôi. - Phong liền tặng miễn phí cho cô thêm 1 cái cốc đầu không hề nhẹ.

- Ui da, đã bảo là đừng cốc đầu tớ nữa mà. - Cô ngán ngán nước mắt, mím môi nhìn cậu.

- Rồi rồi, không cốc nữa. Tớ sợ nước mắt con gái lắm. - Nhật Phong nhanh chóng đầu hàng Song Nhi khi thấy khuôn mặt vừa rồi của cô.

- Nào, vậy giờ đi đến xem cá heo nhá - Phong nói với cô. Vừa mới dứt lời xong, cậu đã bị cô kéo đi.

- Không cần vội thế đâu...Ồ mà này khoan, xem cá heo đâu ở chỗ đó! - Cậu chạy theo Song Nhi được hồi lâu thì bất ngờ nhận ra rằng hướng cô đang kéo cậu đi không phải đường đến chỗ xem cá heo.

- Này, không nghe tớ nói à, nhầm đường rồi đó. - Nhật Phong nói tiếp nhưng tất cả chỉ vô ích, cô vẫn không thèm để ý mà chỉ tiếp tục chạy.

- Hà??? Quầy đồ ăn!!! - Cậu như muốn xỉu khi biết nơi mà Nhi kéo cậu tới. Cứ tưởng bệnh cô nặng lên, ai dè.... (bởi cô được Phong dẫn tới đây chơi nhiều lần rồi)

- Chị ơi, cho em 2 cái bánh bu gơ với 2 chai sò kính dâu ạ. - Song Nhi nhanh nhẩu nói. Lần này cậu không cốc đầu cô nữa, mà là búng trán.

- Cậu hứa không cốc đầu tớ nữa rồi mà. - Cô roay cái trán thân yêu, uất ức nhìn cậu.

- Tớ búng trán chứ đâu có cốc đầu. Ple... - Cậu lễ lười nhìn cô.

- Vậy sao lại búng trán tớ, tớ có làm gì sai đâu. - Cô hỏi

- Thứ nhất: Người ta xem rồi mới ăn sao cậu cứ thích đi ngược lại vậy. Thứ 2: dạy bao nhiêu lần rồi: hamburger chứ không phải bu gơ, sting không phải sò kính. - Cậu đáp

- Mò, cậu khó tính quá, có seo đâu.

- Nói như cậu ai mà hiểu được cậu muốn mua gì.

- Ai bảo chứ, chị vẫn hiểu được phải không ạ. - Cô phồng má khi nghe cậu nói liền quay sang hỏi người bán hàng.

- Ừ ^^

- Đó, thấy chưa. - Song Nhi quay sang nhìn cậu với khuôn mặt đầy tự tin.

- Vì bé mua ở đây nhiều lần rồi nên chị biết rõ lắm. - Cậu nói tiếp theo của chị làm cô suy sụp ngay tức khắc, bò lăn lê ra đất. Cậu phải quay mặt sang chỗ khác cười để tránh bị giận. Đương nhiên là cả chị bán hàng cũng vậy. Ai biểu trông cô lúc này buồn cười quá đi.

- Thôi, giờ đi xem cá voi chứ. - Phong nói.

- Không! - Nhi trả lời cự tuyệt không ngần ngại

- Hà, tại sao? Giận à?

- Không phải. Tại lần nào đến đây chơi, Phong cũng dẫn đến xem cá heo rồi xem suốt cả ngày luôn. Tớ ngán lắm rồi á.

- Hề hề, xin lỗi. Cậu biết tớ thích cá heo mà Song Nhi. - Phong trả lời, cô vẫn cứ giả vờ không biết gì.

- Nốt lần này đi, coi như là quà chia tay. - Cậu nói tiếp.

- Coi như đây quà chia tay đi, chúng ta sẽ không gặp nhau trong thời gian dài đó, vậy nên cậu nhường tớ nhà Phong. Giờ thì đi ăn đi. - Nói rồi Nhi lại kéo cậu đi đến mấy chỗ ăn nữa.

- Ồ.... " mình đi thì lẽ ra phải là quà tặng mình chứ sao lại là cậu ấy" - Nhật Phong không khỏi ngạc nhiên khi nghe câu nói vừa rồi của cô. " Có đúng cậu ấy ngốc không vậy trời. HaiZz"

Sau 1 hồi ăn uống no nê, Song Nhi đã lăn ra ngủ từ lúc nào không biết. Cậu nhìn cô rồi nở 1 nụ cười nhẹ.

- Con bé ngủ rồi à, hay để chị đưa bé về nhà! - Nhân viên ở đó nói.

- Dạ thôi, không sao. Em đưa cậu ấy về cũng được mà chị. -Phong đáp

- Chỉ mình em thôi sao?

- Vâng! - Nói rồi, cậu quàng 2 tay cô qua cổ mình rồi cõng về trước bao con mắt của nhân viên.

- Ái chà chà, ga lăng chưa kìa

- Bọn trẻ thời nay.....haizz

Trên con phố nhỏ dường như đã khá vắng người qua lại, thấp thoáng ra bóng dáng của 2 con người. Không gian im ắng hơn bao giờ hết. Cậu cứ cõng như vậy, nhưng đâu biết rằng Song Nhi đã dậy từ lâu. Cô nhẹ ngửi hương thơm từ áo cậu, cô áp sát mặt vô tâm lưng đó. Chơi với nhau lâu rồi nhưng tới giờ cô mới biết, bờ vai của cậu thật rộng và ấm áp. Mặt của cô nóng bừng hơn tất cả những lúc trước, đỏ ửng như trái cà chua chín, mang tai, gáy,...toàn thân cô đang dần nóng lên, tim thì đập loạn xạ lên. "Bệnh mình nặng rồi thì phải. Không đâu, mình không muốn chết"

- Tới nhà cậu rồi đó, còn không chịu xuống à. Bộ tính nằm trên lưng tớ mãi chắc. - Nhật Phong quay mặt ra nói với cô.

- Hề, cậu biết tớ dậy rồi à. - Song Nhi hỏi

- Tất nhiên, đừng xem thường tớ nhà.

- Hi, thôi dù gì cũng cảm ơn cậu nha. - Nói rồi cô phi thẳng vào nhà bỏ lại cậu ở đó.

1s...2s...3s

- Quên mất, lên đường bình an nhé. - Cô nở 1 nụ cười tươi lộ cả hàm răng trắng tinh.

- À này, Song Nhi, tớ yê....

- Đây Song Nhi, vô tâm đi con! - Tiếng gọi của mẹ cô cắt ngang lời nói của cậu.

- Vâng! À mà vừa nãy cậu tính nói gì vậy Phong. - Cô hỏi

- ừm... không có gì. Vậy thôi, tớ về nha, bye. - Cậu nói

- Ừ. - Rồi cô đi vào trong, nhưng có biết cậu đang buồn không. Cậu cứ nghĩ cô sẽ khóc khi phải chia tay cơ đấy, nhưng có lẽ cậu lại mơ mộng rồi. Não của cô khác những đứa trẻ khác mà, nên chuyện này có lẽ với cô chỉ như là 1 việc bình thường thôi.

- Cậu ngốc lắm, Song Nhi à.....Tớ yêu cậu....

___ Trong nhà của Nhi ___

Sau khi đã tắm xong, cô bất ngờ nhớ ra việc gì đó, đang định hỏi mẹ nhưng bỗng lại dừng lại. Ăn cơm, đầu óc cô cứ bay về đâu á, dường như không để ý tới xung quanh. Bố mẹ Song Nhi đưa mắt nhìn nhau 1 hồi rồi mẹ cô nói:

- Song Nhi, có chuyện gì à con.

-D...Dạ, không ạ.

- Con buồn chuyện gì, chuyện của Nhật Phong hả. Đừng lo, rồi sẽ có ngày cả nhà ta cũng chuyển lên thành phố mà, lúc đó con sẽ gặp lại được thằng bé.
- Ông Minh tức bố của Nhi nói với đứa con gái của mình.

- Dạ, không phải chuyện đó ạ.- Cô đáp. Dấu hỏi chấm to đùng hiện lên trong đầu ông bố và bà mẹ của Nhi.

- Vậy có chuyện gì con gái yêu. - Mẹ tới bên cô ôm vào lòng rồi hỏi han ân cần.

- D....Dạ con, mẹ ơi, bố ơi, con....con sắp chết rồi hay sao ý. Huhu.... - Cô đáp rồi òa lên khóc

- Há??? Sao lại vậy, con nói vậy là sao? - 2 vợ chồng sốt sắng tới bên Song Nhi hỏi. Họ như không tin vào tai mình. Chết là sao? Họ chỉ có mỗi cô là đứa con gái duy nhất cơ mà.

-Con nói cụ thể ra nghe được không Nhi. - Ông Minh hỏi.

- Hôm nay con đi chơi với Nhật Phong, không hiểu sao tìm cứ đập liên hồi khi cậu ấy nắm tay với nhìn thấy cậu ấy cười á. Trước đây có vậy đâu. Còn nữa, người con còn nóng bừng lên khi được Phong cõng về nhà đó ạ. Lời nói nó vừa dứt, cả bố lẫn mẹ thở phào nhẹ nhõm rồi đồng loạt phá lên cười.

- Sao bố mẹ lại cười? - Cô đực mặt ra hỏi

- Không ngờ Song Nhi nó cũng biết yêu rồi đó mình. - Mẹ Nhi nói.

- Ủ, ừ!

- Bố mẹ nói vậy là sao?- Cô hỏi tiếp. Ông Minh nhẹ nhàng nói:

- Khi mà trái tim con đập nhanh vì 1 người, người nóng ran lên khi được họ giúp hoặc đại loại gì đó tức là con đã yêu người đó rồi đấy,Song Nhi à.

Tuy là nói vậy nhưng họ chắc rằng 1 điều: Nhi chưa hoàn toàn hiểu cái gì cả. Thế là 2 vợ chồng dành nguyên cả buổi tối đó để giảng giải cho Nhi biết về yêu và cảm giác yêu, tóm lại là tất cả những thứ liên quan đến yêu. Họ khá kì quặc trong vụ này bởi hồi trẻ họ cũng đã từng trải qua 1 thời sóng gió để đến được với nhau mà. Và cuối cùng, khái niệm " Yêu" cũng vô đầu Song Nhi.

__ Sáng hôm sau __

Chỉ còn 10 phút nữa là Nhật Phong sẽ phải chuyển đi. Cậu đưa mắt nhìn về phía đường nhà cô. Có lẽ cô sẽ không đến đâu nhỉ, cậu biết nhưng vẫn chờ dù cậu biết là vô vọng.

- Đi thôi Nhật Phong!- Giọng nói của ông Tuấn vang lên.

- Vâng! - Cậu vẫn nhìn lại con đường đó 1 lúc rồi xoay gót đi về phía xe ô tô trước mặt.

- Nhật Phong!!! - 1 giọng nói quen thuộc vang lên, cậu quay đầu nhìn lại. Không thể nhầm được, chính là Song Nhi. Bỗng cô bị vấp phải 1 hòn đá liền ngã xuống đất

- Song Nhi! - Cậu cũng chạy đến chỗ của cô rồi đỡ lên.- Có sao không?- Cậu hỏi

- Nhật Phong, tớ yêu cậu. - Cô nói, ánh mắt đầy kiên nghị chờ đợi câu trả lời. Cậu như sững đờ người. Cô vừa nói yêu cậu kìa. Không đùa chứ.

- Phong có yêu tớ không. - Cô hỏi. Rồi cậu bỗng đặt lên môi cô 1 nụ hôn, không chỉ bố mẹ Nhi đang nhìn qua ống nhòm phải kinh ngạc mà bố mẹ của Phong cũng nổ 2 mắt không kém

- P...Phong.....- Nó nói lắp vì chuyện xảy ra quá ư đột ngột

- Giờ thì nụ hôn đầu của cậu là của tớ. Sau này, cưới tớ nhé. - Nói rồi, Phong đưa ngón tay út ra trước mặt cô.

Ừ! - Song Nhi lấy ngón út của mình ngoắc vào tay cậu.

- Lời hứa, lời hứa. Lời hứa dưới bầu trời cao xanh, mình chứng cho sự thật không giả dối. Ai nói dối sẽ phải nuốt 1 nghìn cây kim. - Cô và cậu cùng đồng thanh hát giai điệu lời hứa do 2 đứa tự sáng tác khi chơi với nhau.

- Vậy, tớ đi nhé. - Nói dối, Phong từ từ bước lên xe. Cửa xe đóng sầm lại, chiếc xe từ từ lăn bánh. Cậu nhìn cô cho đến khi bóng dáng nhỏ đó mờ đi rồi biến mất hẳn.

- Cô bé đó....- Mẹ Phong đang nói rồi dừng lại

- Có chuyện gì à mẹ. - Phong khá lo lắng khi nhìn thấy khuôn mặt của mẹ mình lúc này, tay siết chặt, lông mày nhíu xuống.

- Đ...Đáng yêu ghê ha! - Mẹ cậu hét lên. Mẹ chăm con bé, không cần phải lo. Nhớ sau này phải cưới bằng được con bé đấy nhé. Con bé có cái má mồm mĩm, bẹo chắc vui tay lắm đây. Đáng người lại bé con, tóc dài y búp bê, mặc đồ cosplay chắc so cute chết mất. Nhật Phong, sau này phải mang

con bé về làm dâu cho mẹ đấy, không là mẹ không cho lấy ai nữa đâu. -Mẹ cậu tuân cho 1 trăng. Cậu lúc đầu hơi ngạc nhiên nhưng sau cũng cười nói theo

- Hahahaha, mẹ đừng lo. Không lấy được cô ấy con cũng sẽ không lấy ai đâu. Mà Song Nhi mà biết mẹ thích cô ấy thế này chắc vui lắm á.

- Ra con bé tên Song Nhi à. Tên hay ha.

- Ủ ừ.

Rồi 2 mẹ con lại tiếp tục cười trong khi chả biết bản thân cười gì.

- 2 MẸ CON IM HẾT CHO BỐ TẬP TRUNG LÁI XE NÀO!!!

-Ấy da, bố nó, gì đâu mà "căng" dữ vậy.

- Đúng đó bố, 2 mẹ con cười xiu rồi thôi mà. Ông Tuấn bắt lực, giờ cò trắng đầu hàng mẹ con nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lên Thành Phố_Chạm Mặt Idol

(DO CHÚT SAI SUẤT NÊN MÌNH SẮP XẾP CHAP BỊ LỘN. VẬY NÊN MỌI NGƯỜI BẮM SANG CHAP KỂ ĐỂ ĐỌC NỐT CHAP 1 PHẦN 2 RỒI HÃY ĐỌC CHAP NÀY NHA. CẢM ƠN MỌI NGƯỜI)

Trên đường XX, đang là buổi sáng nên có khá nhiều học sinh đang tới trường. Một cô gái bỗng nhìn thấy ai đó liền hét toáng lên:

- A! Anh Thiên Nam kia.

Sau giọng nói của người con gái này, tất cả những con mắt của hầu hết các học sinh nữ đều nhìn xung quanh bốn phía để tìm chủ nhân cái tên vừa được nhắc đến. Nam biết mình cũng sớm bị nhận ra cho dù có cái trang thế nào. Cậu lấy tay đám nhẹ vô đầu gối chân rồi a lê hấp, chạy biến không chần chừ thêm giây phút nào.

- A!!! Anh Thiên Nam kìa tụi bây ơi ♥□♥□♥□

- Đâu, đâu

-A, thấy rồi..

- Anh ơi, cho tụi em xin chữ kí..

Một cuộc đuổi bắt giữa tốp nữ với chàng trai kia bắt đầu làm náo loạn người qua đường. Vương Thiên Nam - gia thế không thuộc hạng giàu có gì, nhưng với vẻ đẹp của một nữ nam cộng thêm việc là Idol trẻ tuổi đã có 10 album ra mắt chỉ trong vòng hai năm, cậu đã nhanh chóng có được rất nhiều Fan hâm mộ và là một trong những Idol nổi tiếng nhất nước (chỗ này mình hơi chém xiu chứ nó mà thật thì cũng loạn).

*****

- Song Nhi, mẹ đăng ký cho con học trường mới tại đây rồi đó. - Mẹ Nhi nói với cô

- Vâng ạ. Vậy giờ con đi mua đồ dùng học tập với sách vở nha mẹ_ Cô đáp. Ông Minh đang bận làm việc cũng phải dừng bút tới chỗ cô hỏi:

- Con có tự đi mua được không vậy. Hay để ta đi với con.

- Dạ không sao, bố đừng lo quá. Nhà ta chuyển lên đây một tuần rồi mà, và lại mẹ cũng chỉ con biết nhiều về đường đi rồi ạ, bố không phải lo. - Nhi tự tin trả lời nhưng bố cô có vẻ dường như không an tâm lắm.

-Con bé nói vậy thì mình còn lo gì nữa, Song Nhi nó cũng đi mua đồ nhiều lần rồi mà. Không lẽ anh nghĩ em " giảng bài" cho con không tốt bằng anh, huh! - Câu cuối bà gần giọng, tay cầm dao phay chém đứt đôi người con gà trên thớt rồi nhìn người chồng yêu của mình một cách đáng sợ làm ông Khải phải toát mồ hôi hột. Ông liền ôm lấy đứa con gái của mình mà nói:

- Song Nhi ngoan, đi mua cẩn thận nhé.

- Vâng ạ.

Ông Minh đưa mắt nhìn cô cho đến khi bóng khuất hẳn. Còn Nhi, hiện cô đang học lớp mười và hơn hết lúc này đây cô đang thực sự rất vui. Đã ba năm rồi, cuối cùng cô cũng có thể gặp lại Nhật Phong. Lấy trong người ra một chiếc dây chuyền mặt hình trái tim, Nhi khẽ nở nụ cười. Hồi đó cô có mua hai cái, đưa cho Phong một, cái còn lại cô giữ nhưng lại quên nói với Phong. Nhưng không sao, giờ cô sắp được gặp lại người mà cô yêu rồi. Trái tim Song Nhi đập liên hồi giai điệu của hạnh phúc, một cảm giác thật tuyệt vời. Cô bất ngờ nghĩ lại những kỉ niệm của hai người. Đang mải mê trong những dòng suy nghĩ nên Nhi không để ý đến xung quanh là mấy. Và rồi đến chỗ ngoặt ngõ thì bất chợt cô đã đâm phải Thiên Nam trong lúc cậu đang chạy trốn Fan. Cả hai người cũng ngã rầm xuống đất

-Ui da!! - Đồng thanh

Nam nghiêng răng rồi rút cho một cái rờ dãi, đã bận rồi còn bị tông phải người khác, đã vậy còn là con gái mới chết chứ. "Xui thế không biết".

-À, xin lỗi. Cậu có sao không. - Song Nhi nhanh chóng đứng dậy nói với Thiên Nam. Cô ngốc nhưng việc này cô đã được bố mẹ dạy rồi : đâm phải ai đó thì phải biết xin lỗi, đó là phép cư xử lịch sự tối thiểu của một con người. Nam dường như không để ý tới là mấy, cậu chỉ trả lời qua loa rồi kéo cái mũ lưỡi xuống thấp hơn để che mặt tránh bị nhận ra. Cậu đang tính đi thì bị Nhi giữ lại. Nam chặc lưỡi, không lẽ bị lộ rồi.

-Tay cậu bị thương rồi, chờ chút để mình băng bó cho. - Câu nói của cô làm cậu chả biết nên vui hay buồn nữa. Bộ cô không biết cậu à, đùa hả.

-Này, cậu có biết tớ không. - Thiên Nam quay mặt lại nói với Nhi. Cô chỉ lắc đầu.

-ĐUÀ HẢ. KHÔNG Á!!- Cậu bất chợt không kiểm soát được liền hét lên, đến trẻ con nó còn biết cố sao cô lại... Mà thôi, cậu cũng chả quan tâm, đỡ phiền phức.

-Anh Thiên Nam đâu rồi nhỉ? - Một giọng nói vang lên. Nam liền nhìn Nhi và nói:

-Nếu có ai hỏi: có thấy chàng trai nào chạy vào đây không thì nhớ nói không nghe chưa.

Lời nói vừa dứt cậu nhanh chóng chạy biến vô ngõ mà không thèm chờ câu trả lời. Song Nhi nhăn mặt, người đâu vô duyên, nhờ người khác mà ăn nói không đàng hoàng gì cả.

-Cậu cho bọn tớ hỏi: vừa rồi cậu có thấy chàng trai nào chạy qua đây không? - Một cô gái tới gần chỗ Song Nhi hỏi. Cô đảo mắt nhìn phía trước, nhiều người kinh khủng, tay ai cũng cầm bút với giấy để xin chữ kí, máy ảnh chụp hình, thậm chí quạt, gậy...tất cả những thứ có biểu tượng hoặc tên của Thiên Nam. Nhưng xin lỗi nhé, cô mù âm nhạc, và lại cũng rất ngốc nên bố mẹ Nhi không có dạy cô về khái niệm Idol, vậy nên Song Nhi đã nhầm tưởng là họ đang truy đuổi trộm. Cô nhanh chóng chỉ tay về phía cuối con ngõ:

-Ở đó!!!

"Hả, con nhỏ chết bầm kia" - Thiên Nam hét lên đầu đón trong con tim, cô hại cậu rồi. Nhanh chóng, cậu đã bị Fan bao quanh và kết cục là phải viết chữ kí, chụp hình,...vv. Nam cười ở ngoài nhưng bên trong đang khóc ra nước mắt, nhìn Nhi với ánh mắt hình viên đạn. Cô cũng chỉ dành tặng cậu cái lễ lưỡi và ba chữ nói kiểu gió, Nam nhầm lại thì là Đồ-Ấn-Trộm. Mới đầu cậu còn hơi dơ dơ nhưng lúc sau thì tức xì khói. Cậu cao ráo, đẹp trai, đàng hoàng là một hotboy, một Idol nổi tiếng mà bị cô nói là ăn trộm. Quá nhục nhã. "Gặp lại thì chết chắc với tôi. Gru..."

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ngày Đầu Tiên Nhập Học Ở Trường Mới

Song Nhi, dậy đi con. Tới giờ đi học rồi đó. - Giọng mẹ cô cất lên

-Vâng...- Nhi nhanh chóng lập tức bật dậy, chạy nhanh làm Vệ Sinh Cá Nhân. Sau khi đã xong xuôi tất cả, cô bước xuống dưới nhà ăn sáng cùng bố mẹ. Buổi sáng đó vẫn diễn ra vô cùng bình thường." Ping...Pong" Tiếng chuông cửa vang lên

-Nhi ra mở cửa xem ai đi con. - Ông Minh nói.

-Vâng ạ.

Song Nhi vừa mới mở cánh cửa ra, đó là một người phụ nữ đã quá 30 nhưng vẫn xinh đẹp và trông thật quý phái. Đầu của cô vẫn chưa định thần nhớ lại xem đó là ai thì Nhi đã bị người phụ nữ đó ôm chầm:

- Song Nhi! Sao con lại ở đây thế. Ôi chào, đôi má mềm chưa này, yêu quá đi thôi.

-Ồ, c...cô là ai vậy ạ. - Nhi ngạc nhiên hỏi

-À, ta là mẹ của Nhật Phong đây, chắc con không nhận ra đâu. - Bà Như trả lời

- HẢ, CÁI GÌ. - Không chỉ có Song Nhi mà ngay cả bố mẹ cô cũng phải đồng loạt hét lên.

-Như, Nhật Phong là con trai cậu à. - Bà Ánh (mẹ Nhi) hỏi cô bạn mình

-Ừ. Ừa mà con gái cậu đâu, hôm nay con bé phải nhập học đúng không.

Câu hỏi của bà Như vừa dứt, hai cánh tay của bố mẹ Nhi chỉ thẳng vào người cô. Lần này đến lượt mẹ Phong phải sốc.

- CÁI GÌ??? NẾU VẬY THÌ KHI ĐÓ CHÚNG TA GẦN NHÀ NHAU U!!!

Sốc vậy cũng phải thôi. Mẹ cô và mẹ Phong là bạn thân với nhau, nhưng sau một sự cố thì cả hai mất liên lạc với nhau. Nhưng thực ra họ ở gần nhau nhưng lại không biết (vì thế nên Song Nhi với Nhật Phong mới chơi với nhau từ bé). Bố Nhi thì không có nhiều phận sự nên miễn bình luận, còn hai người bạn thân quá 30 tuổi thơ cứ ở đó thờ ngẩn thán dài mãi. Ở gần nhau mà lại không biết, cứ người này đi tìm tung tích của người kia ở tận đầu đầu. Mà cũng tại họ có thói quen xấu là không bao giờ tìm hiểu hàng xóm xung quanh là mấy.

-HaiZzzz. - Bà Như và Ánh thở hắt một hơi dài thườn thượt, còn Song Nhi ở đó hiện dấu hỏi chấm to đùng trên mặt.

*****

Về phía Song Nhi, cô được mẹ Phong đưa đến tận trường, thậm chí dẫn vô phòng hiệu trưởng luôn. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, chưa gì mọi ngày đầu nhập học cô đã trở thành tâm điểm chú ý của trường. Cũng không có gì lạ bởi bà Như là chủ tịch tập đoàn công ti XOZ nổi tiếng thế giới, vậy mà Nhi còn nói chuyện rất vui vẻ nữa. Bà Như thì cứ bẹo má cô suốt, hề có ai động vô là ôm chặt như sợ người ta lấy mất vậy. Mà thực ra thì cũng có phần đúng, Nhi mà gặp chuyện gì thì đời bà cũng đi tong bởi đứa bạn thân - Bà Ánh đó.

"Tùng, tùng, tùng..."- tiếng trống báo hiệu vào giờ học vang lên, tất cả học sinh đổ bộ vô lớp của mình. Song Nhi thì đi với bà Như đến tận lớp luôn.

- Vậy ta về đây!

-A, thưa cô. Nhật Phong học lớp nào vậy ạ.

Như khẽ tránh lòng, bà đã cố lảng la cho cô nghĩ đến chuyện khác rồi nhưng mà chắc không được nữa rồi. Bà quay lại nói với Nhi:

-Con sẽ gặp nó thôi. *Nhưng nếu nó có gì thay đổi, xin con đừng rời xa nó* . - Câu cuối bà nói bé lại, sắc mặt trông buồn đi thấy rõ.

-Cô Như ơi.... - Nhi lo lắng liền hỏi

- À, gì vậy Song Nhi. - Bà cười hiền hậu

-Cô có chuyện gì buồn ạ.- Nhi tuy ngốc nhưng mấy vụ tâm trạng thông minh lắm đấy nha. Mẹ Phong xoa đầu cô rồi chỉ mỉm cười.

- Mà vừa nãy câu cuối cô nói gì vậy ạ?

-À, không có gì đâu. Thôi con mau vô lớp đi.

-Dạ, vâng. Con chào cô ạ.

-Ừ, ngoan lắm

Rồi bà vẫy tay tạm biệt nó, không quên để lại cho cô kí hiệu "Ok" để chúc may mắn.

- Các em, hôm nay lớp ta có học sinh mới đây.

Sau lời nói của cô giáo Thu là tiếng vỗ tay hưởng ứng của cả lớp.

- Chào mọi người, tớ tên là.....

-Trần Song Nhi, Đúng không? - Hầu hết cả lớp đồng thanh.

-À...ừ, sao mọi người biết hay vậy ? - Nhi có vẻ hơi bất ngờ

- Song Nhi, cậu là tâm điểm chú ý hôm nay mà - Giọng nói của một học sinh dưới lớp vang lên

- Mà cậu có quen hệ gì với Chủ tịch Như vậy, trông hai người thân thiết lắm á- Một giọng nói nữa vang lên.

Những câu hỏi bắt đầu nhao nhao xuất hiện làm Nhi choáng đặng người.

-Thôi nào, trật tự, Song Nhi, em ngồi ở dưới cuối lớp kia nha. - Cô Thu nói cứu cô khỏi mấy câu hỏi kia.

-Vâng ạ

Nhi bước xuống chỗ ngồi mà cô chỉ, giờ học cứ thế bắt đầu. Đến giờ ăn trưa, do mới chuyển nên cô chưa quen được người bạn nào cả, vậy nên Nhi quyết định đi lên sân thượng trường để ăn. Ở trên đó được tận một lúc lâu cô mới nhận ra rằng có một người khác ngoài cô ra đang nằm ngủ ở gần đó. Song Nhi nghiêng đầu, cô bước đến chỗ chàng trai đó, mái tóc hung đỏ bay phất phơ trong gió, cô ngồi xuống.

Bàn tay Nhi nhẹ bở quẩy sách che mặt người đó ra. "Cậu ấy đẹp quá". Bỗng bàn tay cô bị ai đó nắm lấy, Song Nhi giật bản mình liền vội nói:

- A, xin lỗi nhé, tớ đánh thức giấc ngủ của cậu rồi à.

Người con trai kia thoáng ngạc nhiên, đôi mắt mở to nhìn cô " mái tóc, giọng nói, đáng yêu"

-Song.... - Cậu đang định nói thì đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó liền dừng lại

-Hả?

Cậu chỉ nhìn Nhi , rồi đứng dậy đi mà không nói 1 lời nào " Song Nhi, sao cậu lại ở đây. Nhưng mà.... tớ xin lỗi. Hiện giờ tớ chưa thể cho cậu biết tớ là Nhật Phong được.... xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhật Phong!

-Á! Cậu làm gì vậy, bỏ ra coi. - Song Nhi hét lên

-Cuối cùng tớ cũng tìm được cậu rồi, con nhỏ chết bầm này, ra là cậu cũng học đây sao. - Thiên Nam gần giọng nhìn đứa con gái kia. Chả là vừa rồi, Nhi đang đi dạo ở phía vườn trường thì bị bàn tay ai đó kéo vô vào sâu tít cuối vườn. Và đương nhiên còn ai khác người đó chính là Nam đang chạy trốn Fan. Cậu không thích bị ai soi mói vô đời tư của mình nên cho dù có phải chạy trốn Fan thường ngày Nam cũng không bao giờ cho bảo vệ đi theo.

-Mà này, cậu là ai vậy hả? - Song Nhi buông một câu nói làm chàng Idol phải méo mồm, đơ người, trong lòng đang thầm chửi cô. Mới gặp nhau hôm qua mà giờ còn dám phát ngôn ra cái câu nghe rõ là gây thơ, nai tơ. " Con nhỏ này, cậu đang chơi tôi à".

- Không nhớ thật à. - Thiên Nam hỏi lại. Nhi liền chăm chú nhìn cậu, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên

-A... - Sau một hồi quan sát cuối cùng cô cũng ồ lên

-Đúng, đúng rồi đó! - Nam cười nhìn cô, khuôn mặt đầy tự mãn đoán cô đã nhận ra cậu là Idol nổi tiếng rồi.

-Là cậu. ĐỒ ĂN TRỘM. -Nhi hét toáng lên

-Ách, ôi trời ơi...- Nam nghiêng răng mà nói, tay đặt lên trán rồi lắc đầu. Có phải cô đang giả bộ để thu hút sự chú ý của Sao không vậy. Thiên Nam quay mặt sang nhìn Nhi, bắt gặp bộ mặt đực rựa ra không hiểu gì, cậu thờ dài. Cậu không ngờ thời này vẫn còn tồn tại kiểu người gây thơ như vậy.

-Này cậu..... - Nam đẩy Song Nhi vô tường, một tay cậu chống lên đó, tay còn lại bấm máy điện thoại vào album các bài hát của mình rồi cho cô nghe.

-Nghe đây. Tớ không phải trộm, lần đó tớ phải trốn Fan.

-Ừ, sao phải trốn. - Nhi gây thơ hỏi

Nam đã bực giờ còn phải bốc hỏa khi nghe câu hỏi này. Chả lẽ cô không cả biết Fan là gì nha. "Đừng nói là con nhỏ này...mà âm nhạc chứ =="

- Một quá, tóm lại tớ là Idol, IDOL LÀ TỚ RỒ CHƯA.

- Rồi. - Song Nhi trả lời. " Sao ngoan vậy trời"- Nam thầm nghĩ

-Thôi, đi trốn tiếp đây. Bye -Cậu nói

-Ừ. Bye Idol - Ăn - Trộm

-Hả, giỏi nói lại coi. -Nam lườm khiến cô giật bản mình. Đúng lúc đó bỗng Song Nhi nghe thấy tiếng ồn ở ngoài sân trường

- Nè, ngoài kia xảy ra chuyện gì thì phải. - Cô nói với Nam. Lúc này cậu mới bắt đầu để ý tới

-Hình như là vậy. Thử ra xem đi.

Dứt lời, Thiên Nam nhanh chóng đội tóc giả dài và lấy ra từ trong cái ba lô cạnh đó bộ đồng phục nữ sinh rồi mặc lỏng vào

-Nè, sao ăn mặc kì vậy

-Để không bị phát hiện chứ sao. Cứ đội mũ với đeo kính hoài để bị lộ lắm

- À, ra vậy. -Nhi ậm ừ hiểu

Giờ lúc này đây đa số toàn thể học sinh trong trường đều đang túm tụm lại 1 khoảng lớn để xem gì đó. Thiên Nam đưa mắt nhìn xung quanh, cậu có thể đoán ra đây là vụ đánh nhau tập thể bởi có tiếng cãi lộn nhưng lại không có giáo viên nào vô ngăn.

-Lại là vụ đánh lộn của tên Dương Nhật Phong nữa đây. Vậy ra hán hết thời hạn bị đình chỉ rồi à. - Nam nói, một giọng điệu khá khinh bỉ.

- Nhật Phong?

-Ừ! Tốt hơn là đi. Cậu vừa nói xong thì đã thấy cô chạy đến và đang len vào trong đám đông kia

-Này, cậu bị ngốc à mà chui vô đó. - Ban đầu Nam tính để yên, dù gì cũng đâu liên quan tới cậu. Nhưng sau hồi suy nghĩ, cậu đành phải len vô đó với bộ dạng con gái "Con nhỏ đó..."

-NHẬT PHONG!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tại Sao Cậu Lại Thay Đổi Nhanh Như Vậy

Câu nói của Nhi khiến đôi mắt của mọi người dường như đều đổ dồn vào cô. Nắm đấm của người con trai với mái tóc hung đỏ kia chưa kịp giáng xuống cũng phải khựng lại trên không. " Song Nhi "

- " Nhỏ đó quen hán ta sao ? "- Một câu hỏi hiện lên trong đầu Thiên Nam

- Nhật Phong, là cậu phải không ? - Nhi vui vẻ chạy tới gần Phong.

- Nhằm người rồi. - Dù không muốn nhưng bắt buộc cậu phải trả lời như vậy. Nhật Phong đảo mắt nhìn xung quanh.Lông mày cậu khẽ nhíu lại, Không ổn rồi, cô đang ở trong chỗ đánh nhau, không cẩn thận thì sẽ bị thương mất.

- Hôm nay kết thúc ở đây. - Nói rồi Nhật Phong bỏ đi, cậu đi đến đâu, người người đứng xem tự rẽ làm hai bên.

" Xin lỗi, Song Nhi "- Cậu đưa mắt nhìn về phía cô nhưng lại nhanh chóng nhìn phía trước, giây phút đó chỉ ngẩn ngứ tựa như làn gió thoảng qua.

Sau khi tất cả đã giải tán gần hết, Thiên Nam mới chen vô được chỗ Nhi đứng, cậu vỗ vai cô:

- Ê, quen hán ta à. Mà sao đại vậy, lao vào cái chỗ nguy hiểm này.

- .....

- Này, bơ nhau hử.

Nhưng Nhi vẫn không trả lời. Nam thắc mắc nhìn theo phía mắt cô, đôi mắt đó đang nhìn theo bóng dáng người con trai kia

***

Trời đã xế chiều, giờ tan trường cũng là lúc này. Trên hành lang tầng 1 của trường, Nhật Phong đang đi cùng cậu bạn thân. Không khí im lặng bao quanh mỗi người. Dù việc này đối với Lương Mạnh Hùng (bạn Phong) đã quá quen thuộc nhưng sao tim cậu vẫn luôn đau, nước mắt luôn muốn tràn ra khi nghĩ về quá khứ đã xưa. Lúc đó, cậu và Phong mỗi khi đi cùng nhau không bao giờ biết đến thứ khái niệm " im lặng ", họ luôn nói với nhau không ngừng nghỉ, dù đầu lưỡi có tê liệt, dù miệng có mỏi, họ vẫn không dừng nói, luôn nở những nụ cười với nhau. Nhưng giờ đã khác rồi, tất cả đều biến mất từ 2 năm trước. Từ một người con ngoan, trò giỏi Nhật Phong đã thay đổi đi tất cả chỉ trong vòng 1 tuần nghỉ phép do gia đình bận việc. Tuy tình bạn của 2 người trong Phong vẫn chưa biến mất nhưng Hùng có thể cảm nhận được bức tường ngăn cách họ, một bức tường trong suốt nhưng dày không thể bị phá vỡ được nữa. Họ không còn cười nói với nhau như trước được nữa rồi.

- Này Phong..... tại sao....cậu lại thay đổi nhanh như vậy? - Mạnh Hùng một lần nữa lại hỏi Phong về câu hỏi này. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu hỏi rồi, nhưng câu trả lời vẫn luôn luôn là sự im lặng. Hùng tiếp tục hỏi, cậu dường như không chịu được nữa, cậu muốn biết nguyên nhân, thực sự rất muốn biết:

- Nói cho tớ biết đi. Chúng ta là bạn cơ mà.

- Thích, vậy thôi!

- Nói dối. - Hùng nhanh chóng phản đối lời nói đó. Bởi cậu hiểu rõ người bạn thân của mình. Phong không giỏi nói dối, mỗi khi nói dối điều gì cậu ấy luôn quay mặt ra chỗ khác mà nói.

- .....

Nhật Phong im lặng. Hùng đang định nói gì đó thì thấy Phong chỉ tay lên phía bầu trời kia:

- Cậu thấy trời lúc này thế nào?

Mạnh Hùng ngó người ra không hiểu Phong tính nhắn nhủ điều gì, bầu trời thì liên quan gì đến việc này. Sau một hồi ngẫm nghĩ, cậu trả lời:

- À thì, trời đã xế chiều...và có màu rắng mờ gà.

- Phải. Cậu thấy đó, sự bắt đầu luôn luôn có sự kết thúc. Rắng mờ gà - biểu tượng của sự tàn phá. Trời sáng nay dù có đẹp đến cỡ nào, tai họa vẫn luôn có thể kéo đến bất chợt. Cũng giống như con người thôi. Tốt có thể thành xấu, hiền lành cũng có thể trở thành độc ác....Nhiều mặt luôn là bản chất của con người....

Nói rồi, Nhật Phong bỏ đi, Hùng thì đứng chôn chân ở đó. Vừa rồi Phong đã nhìn cậu mà nói, nói bằng cả một chất giọng lạnh, đôi mắt vô cảm. Phong thực sự đã thay đổi rồi sao. Nhưng rốt cuộc vì lý do gì, cậu không thể hiểu. Đứng là...kết thúc thật rồi. Hùng chỉ biết nén nước mắt vào trong tim.

***

Nhật Phong sau khi về đến nhà thì lập tức lao thẳng lên phòng của mình rồi chốt cửa lại. Bà Như và ông Tuấn nhìn theo cậu con trai của mình rồi lại nhìn nhau, họ chỉ biết thở dài một cách buồn rầu ẩn sâu trong tim. Đến bao giờ cậu mới trở lại là đứa con như trước đây của họ.

Căn phòng rộng nhưng thật âm u và lạnh lẽo, tình cảm của con người luôn là thứ tác động trực tiếp tới mọi thứ xung quanh của mình. " Sao cậu lại thay đổi nhanh như vậy chứ " Nhật Phong nằm trên giường, tay để lên trán còn chân thì vắt hình chữ ngũ nghĩ lại câu hỏi của Hùng. Bàn tay cậu siết chặt lại, môi mím chặt. " Chúng ta là bạn mà ", " Nhật Phong ", "Con làm sao vậy ", " Con không còn thương bố mẹ nữa sao ". Những câu nói từ tuôn ra trong đầu của Phong mỗi lúc nhiều. Làm sao cậu có thể nói ra nguyên nhân chính được chứ. Vì cậu thương bố mẹ mình, vì Hùng là bạn thân tốt của cậu, và Nhi là người con gái mà cậu yêu. Chính vì vậy nên Phong càng không thể để họ gặp chuyện vì cậu.

- Có lên, Nhật Phong. Mày không thể để họ gặp nguy hiểm được. - Phong dấm lên ngực để tự nhủ bản thân. Bỗng tiếng chuông điện thoại của cậu vang lên, Phong mở ra xem ai là người gọi, lòng mày cậu trĩu lại, tay khẽ di chuyển đến nút nghe:

- Có chuyện gì không?

- Chắc, đừng nói với ta bằng cái giọng đó nữa chứ, biết ta thương con mà, ta sẽ đau lòng đó. - Người đầu dây bên kia trả lời. Nhật Phong gằn giọng:

- Nói gì lạ đi, không thì cúp máy.

- Hôm nay thì không có chuyện gì đâu. Ta chỉ muốn hỏi là con đã nói chuyện đó với ai chưa đó mà.

- Chưa ai cả, không phải lo. - Phong trả lời.

- Hahaha... Tốt, tốt lắm. Tuyệt đối không được nói với ai, bởi con biết hậu quả rồi đó.

Bàn tay Phong siết chặt lấy điện thoại, nghiền răng để giảm đi sự giận dữ trong mình. " Khốn kiếp "

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ta Muốn Thấy...sự Bộc Phá Của Con Quỷ Đỏ Khi Bị Dồn Đến Bước Đường Cùng.

Một ngày mới lại bắt đầu. Khác với những hôm khác, sáng nay Song Nhi đã tới trường từ rất sớm. Trời chưa sáng. Khung cảnh lúc này thật tĩnh lặng. Tiếng gió thổi vào lá cây tạo nên những âm thanh vui tai, mái tóc cô tung bay nhịp nhàng càng làm nổi lên 1 người con gái dịu dàng giữa khoảng không rộng lớn. Nhưng trông nó lại thật nhạt, giống như trái tim của cô lúc này vậy. Nhi hiện giờ vẫn không thể ngừng suy nghĩ về người con trai hôm qua. Cô tuy biết bản thân đã nhận nhầm nhưng thực sự cô vẫn thấy ở người đó nét gì rất giống Nhật Phong. Song Nhi khẽ thở dài. Không lẽ nhớ quá nên cô sinh ảo tưởng rồi chăng? Bỗng 1 âm thanh lạ từ đâu đó phát ra, cô nhanh chóng dừng lại tất cả những suy nghĩ trong đầu rồi hướng mắt về nơi phát ra tiếng động. Phòng nhạc! Song Nhi 2 tay đặt lên má, há hốc mồm. Không lẽ trường có trộm sao? Thứ duy nhất cô nghĩ ra được bây giờ chính là "bảo vệ". Nhanh như cắt, Nhi chạy vèo tới căn phòng màu xanh ở gần cổng trường

- Bác Kim ơi, phòng nhạc có trộm. - Nói xong, cô kéo phất bảo vệ đi mà không để cho bác nói lời nào. Thôi thì cũng đành đi theo. Phòng nhạc đã ở phía trước mặt 2 người, họ men theo bờ tường rồi cùng đưa mắt nhìn vào bên trong. Một người mặc áo phông đen đang làm gì đó với các dụng cụ nhạc. Thỉnh thoảng hắn ta còn nhìn xung quang với cái điệu bộ rất khả nghi. Cứ như là sợ bị người khác bắt gặp vậy.

- Địch thị là trộm rồi bác ơi. - Nhi nói thầm

- Ái chà, tên này cũng gan đấy. Dám vô đây ăn trộm chứng tỏ bản lĩnh cũng không bình thường. - Vừa nói, người bảo vệ trung niên kia vừa lấy tay nói lỏng cái cà vạt cho thoải mái rồi bẻ tay, xoay cổ. Ông Kim đang định xông vào thì bị cô giữ lại:

- Bác cũng có tuổi rồi. Nguy hiểm lắm, hay mình báo cảnh sát đi ạ.

Nghe Song Nhi nói vậy, ông chỉ nhe răng cười. Con bé hơi xem thường ông thì phải. Nhưng cũng tốt vì nó lo cho ông mà. Ông Kim đưa tay xoa đầu nó, nói:

- Cháu nghĩ ta là ai. Nếu như ốm yếu thì sao làm bảo vệ cái trường này được hả cháu. Và lại, ta cũng chính là ĐẠI KIM nổi danh một thời đây.

Sau khi giới thiệu xong, người bảo vệ để tay trước ngực tự hào về bản thân. Hề nhắc tới hai từ ĐẠI KIM, dường như không ai là không biết đến người này. 1 cựu cảnh sát trường đã dẹp loạn biết bao băng đảng xấu xa với tài trí hơn người và sức mạnh đáng nể. Nhưng sau khi nghỉ hưu thì ông về làm bảo vệ cho cái trường học danh giá này. Vậy nên nơi đây rất ít khi có trộm vì tội nó vẫn còn yêu đời lắm

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nguyệt Băng!

- Huhu... Sao cái số mình đen vậy trời. - Song Nhi vừa đứng ngoài hành lang, vừa khóc thương cho cái số phận. Do tới qua, cô đã suy nghĩ quá nhiều về người con trai kia nên kết cục là ngủ gật đúng trong giờ của "bà chằn tiền sử". Và hậu quả là đây. Nhưng đâu phải là một tiết mà là cả buổi chứ giờ đâu. Giờ ra chơi, Nhi bị những người khác nhìn hoài, cứ như động vật quý hiếm không bằng. Ừ thì cô ngốc, nhưng cũng biết ngại mừ. Năm tiết học dai dẳng cuối cùng cũng chấm dứt. Song Nhi lúc này mệt lả như không còn chút sức lực nào. Cái chân như mềm nhũn khi phải đứng lâu. Có lần Nhi mới lết được cái xác vô chỗ ngồi thân yêu. Cô cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu rồi dần nhắm lại. Phải rồi, mấy ngày nay cô hay mất ngủ nên giờ chắc đã mệt. Song Nhi đang mơ màng với cái giấc ngủ đẹp thì bị tiếng ồn ngoài sân trường làm thức giấc.

- Nguyệt Băng! I Love you ♥□♥□♥□

- Nguyệt Băng! Chị thật ngầu quá đi

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: I Want Freedom!

- Á á á....um...

Tiếng hét của Song Nhi bị chặn lại bởi bàn tay chắc khoẻ đang bịt miệng cô. Không gian yên tĩnh, ánh sáng mập mờ của chiếc đèn bên đường chiếu vào hai con người kia.

- Um... - Nhi cự quậy. Bàn tay kia cần giữ chặt không chịu bỏ ra. Cô đưa mắt lên nhìn. Tóc rối, quần áo xộc xệch, đôi mắt chứa đầy hàn khí đáng sợ. Ít nhất đó là những thứ cô thấy được trong không gian không mấy sáng lúc này.

- Lại là cậu nữa nhì. Con nhỏ này, rốt cục "tui" đắc tội gì với cậu mà cậu cứ năm lần bảy lượt, hành tội suốt vậy hả!!!

Song Nhi đang chơi vui trong sự sợ hãi, chợt nhận ra một giọng nói quen thuộc. Rồi bàn tay bịt miệng cô lỏng dần rồi hạ xuống. Nhi liền nhìn trực diện vào mặt người đối diện kia, cô banh cả hai con mắt và rồi nhận ra rằng đó là Thiên Nam.

- Cậu... - Song Nhi ngạc nhiên nói. Nam thấy vậy hất mặt lên tự cao. Nhìn đáng vẻ kia của cô, cậu đoán chắc là Nhi đang thắc mắc sao cậu có thể thoát khỏi cả đồng Fan đó chỉ trong một thời gian ngắn như vậy. " Có biết Vương Thiên Nam này đã phải tập luyện vất vả thế nào trong mấy việc chạy trốn này không? ". Và thế là cậu lại nở nụ cười thoải mái trong tim. Mấy phút trôi qua, Nam vẫn không thấy Nhi nói gì, cậu nhìn cô. Giờ trên giọng mặt đó không còn đáng vẻ ngạc nhiên như vừa rồi nữa mà thay vào đó là sự sợ hãi. Cậu nhíu mày khó hiểu.

- Đây!

Song Nhi giật bản mình khi nghe thấy lời của Nam. Bỗng dưng, cô nhanh chóng chấp hai tay lên phía đỉnh đầu, nói:

- Xin lỗi, thực ra tớ chỉ muốn, muốn.... nên tớ mới gọi Fan của cậu ra. Mà tớ cũng đâu có ngờ cậu nhiều Fan như vậy. Do cậu ăn trộm đồ người ta thôi mà. À mà tóm lại, cậu bị Fan đánh chết thì cũng đừng về tìm tớ. Tớ đảm bảo sẽ thấp hương cho cậu hằng năm, nên cứ siêu thoát đi nhé.

- ..... Thiên Nam sốc đến nỗi không nói được, Nhi thì cứ tưởng cậu thấy vẫn chưa đủ liền nói tiếp:

- Tớ sẽ quét sạch mộ của cậu, sẽ mang thật nhiều đồ ăn cho cậu, cả tiền âm phủ nữa. Cậu muốn bao nhiêu để tớ đốt cho. Đừng bắt tớ đi cùng. Nhà tớ còn có mẹ già và con trẻ nữa. À nhầm nhầm nhầm..... - Và thế là, Song Nhi tuôn ra một tràng diễn văn dài lê thê không theo một quy tắc, trật tự nào. Lúc đầu lẽ ra Nam đã tính bỏ qua nhưng càng nghe cô nói, máu nóng trong cậu lại càng tăng. " Sao hề mờ mờ ra là nhỏ lại kêu mình là trộm vậy chứ hả. Bực quá, bực quá! Cái gì mà ăn trộm nhiều nên bị Fan đánh chết chứ. Ôi trời ơi! Không lẽ hôm nào rảnh mình ngồi để dạy cho con nhỏ ngốc đó biết về thế giới Showbiz và cách phân biệt sự khác nhau giữa hai khái niệm IDOL và ĂN TRỘM. Với lại nghĩ sao mà kêu đi thấp hương và quét mộ thẳng này chứ. Tính trừ eo nhau à. Aissss! Diên tiết quá đi. ". Rồi Nam cầm tay Song Nhi đặt lên người mình, nói:

- Ma mà người ảm vậy à, ma thì chạm vào được hả cái đồ ĐẠI ĐẠI ĐẠI NGỐC này.

Một lúc sau, Nhi mới gạt gù hiểu, bỗng hỏi:

- Mà sao trông cậu như mấy lão ăn mày thế?

- Lỗi...tại...ai...hà. - Thiên Nam gằn từng chữ

- À thì.... - Nói rồi Nhi cười xuề xoà ngây ngô cho qua chuyện. Cái biểu cảm đó làm cho Nam càng sôi máu thêm. Chợt Song Nhi bập tay như nhớ ra gì đó, cô chỉ thẳng vào mặt cậu và nói:

- Vương Thiên Nam, chúng ta quyết đấu đi.

Lúc này Nam đang thực sự rất bực. Mức độ chịu đựng của ai cũng có giới hạn. Đã vậy còn gặp thêm cái điệu bộ khinh người kia của cô, tay móc móc khiêu chiến đối phương. Thế là không cần suy nghĩ gì nhiều rằng tại sao cô muốn quyết đấu liền lập tức nhận lời.

- Đừng tưởng là con gái mà tớ không dám đánh nhé. - Thiên Nam nói

- Rồi rồi. Mà chỗ này không tiện lắm. Đi theo tớ. - Vừa mới kịp dứt câu, Song Nhi liền chạy vọt đi, Nam cũng chỉ biết cầm đầu chạy theo, người cậu búng búng ngọn lửa giận dữ. Người qua đường không biết rõ đầu đuôi chuyện có lẽ sẽ hiểu lầm rằng Thiên Nam đang đuổi bắt Nhi mất.

*****

- Á á á!!!!!! - Tiếng hét thất thanh vang lên trong một căn hẻm nhỏ. Cậu đang ngồi ôm cái háng yêu quý của mình trong khi cô thì đang cười rất sáng khoái.

- Đây, cậu còn đá vào hạ của tớ là tớ giết cậu đấy. - Thiên Nam tay chống tường, đau khổ nói.

- Chặc chặc.... Cứ đá đấy, không ai cấm được đâu nhé. - Song Nhi le lưỡi đáp.

Cậu nhăn mặt nhìn cô, trông ngây thơ thực nữ mà không ngờ lại ra tay hiểm tới vậy. Thế mà vừa rồi cậu còn nghĩ cho cô, tính chỉ lao tới giả vờ đâm rồi

tha cơ đấy. Đứng là sai lầm, thật sai lầm.

- GIẾT!!! - Thiên Nam như một con ngựa điên bắt trụ lao tới chỗ Nhi. Đòn tấn công khá bất ngờ làm cô không phản ứng kịp. " Toi mình rồi " - Song Nhi nhăn mặt rồi nhắm tịt mắt cầu nguyện.

- Tên kia!!!! - Một giọng nói lạ vang lên từ đầu con hẻm. Nam chỉ kịp quay đầu lại thì đã bị ai cho cho cước thẳng mặt khiến cậu mất thăng bằng ngã bịch xuống đất.

- Cậu làm gì bạn tôi vậy hả. Là Idol mà dám hành động thiếu suy nghĩ như vậy sao? Tin này mà để cho giới truyền thông biết thì sự nghiệp của cậu chỉ có đường tiêu thôi có biết không hả? - Chưa cả kịp định thần lại xem đó là ai thì Nam đã nhanh chóng bị người đó quất.

- Nguyệt Băng! - Nhi mừng rỡ lao tới ôm bạn mình, cũng chính là chủ nhân cú cước kia. Băng liền quay sang, ân cần hỏi:

- Nhi, cậu không sao chứ?

- Ủ, tớ k....

- Làm gì có chuyện nhỏ đó có sao được chứ.....NGƯỜI BỊ ĐÁNH LÀ TÔI ĐÓ HOÀNG NGUYỆT BĂNG !!! - Thiên Nam dứt lời của Nhi, hét toáng lên, mặt hầm hực như một đứa trẻ bị oan.

Băng nhìn cậu, biểu cảm kia thì chắc là đang nói thật rồi. Họ quen nhau trong giới showbiz cũng đã lâu, cô biết Nam không phải hạng người nói dối. Nhưng mà còn Song Nhi, đó là một người rất ngây thơ, không thể nào có chuyện đánh người vô cớ được. Vậy thì tại sao? Nguyệt Băng khẽ nghiêng đầu khó hiểu. Bồng ngón tay của Nhi khều khều vào áo của cô, Băng hỏi:

- Chuyện gì vậy Nhi?

- Thực ra....thực ra.....tớ....chính tớ đã ra tay đánh tên đó trước.

- Đó, thấy chưa. - Nam thích thú cười

- Nhưng tại tại hấn làm cậu mệt mà. Vì muốn bắt tên trộm đó nên chẳng phải cậu đã tập luyện rất nhiều sao. Cậu thậm chí còn không nói chuyện với tớ nhiều khi xưa nữa, chỉ tại hấn mà...hức..hức...huhuhu. - Song Nhi nói rồi khóc nức nên từng hồi. Quả thật, cô yếu đuối. Băng cười nhẹ, cô đưa tay lên xoa đầu Nhi:

- Xin lỗi, là tại tớ mãi mê tập luyện mà quên cậu. Đừng khóc nữa.

- Hả, thế là sao? Vậy còn " tui ", sao là người bị hại mà không ai thương???" - Nam nhìn hai người kia vui vẻ bao nhiêu thì thấy mình tủi thân bấy nhiêu.

*****

- Tiểu thư, mừng cô trở về! - Hai người hầu gái nở nụ cười chào đón khi thấy Nguyệt Băng.

- Cứ gọi em là Băng đi, không cần dùng kính lễ vậy đâu. - Băng chán nản lắc đầu.

- Vậy sao được, cô là tiểu thư, chúng tôi chỉ là người hầu. Với lại nếu làm vậy sẽ bị phu nhân phạt mất.

Băng mím chặt môi. Lúc nào cũng vậy. Tiểu thư - người hầu, rốt cuộc khác nhau ở chỗ nào. Địa vị ư? Nhảm nhí, chẳng phải tất cả đều là con người hay sao. Cô thật sự chán ghét cuộc sống như vậy. Căn nhà kia, thật lỏng lẻo không khác gì cung điện cả. Nhưng với cô, nó quá tẻ nhạt và vô vị. Băng ngồi xuống chiếc ghế sofa. Như thường lệ, quản gia của gia đình mang đến cho cô trà trắng.

- Không thể cho cháu uống cái gì khác ngoài trà trắng hay sao?

- Rất tiếc là không thưa tiểu thư. Trong tất cả các loại trà, chỉ có trà trắng là thức uống phù hợp với người quý tộc như cô.

-.....

- Rồi, rồi. Bỏ qua. Chuyện cháu nhờ, ông đã tìm được chưa?

- Về thứ đó, tôi đã tìm được rồi. Đây. - Người quản gia nói rồi đem một chiếc tập hồ sơ đã bạc màu và nhăn nheo.

- Tiểu thư tính làm gì? - Quản gia Triệu hỏi nhưng Băng chỉ im lặng không trả lời. Cô đi lên phòng của mình, chốt cửa lại. Bật đèn lên, cô bắt đầu đọc tập hồ sơ kia. Do đã cũ nên ngoài việc đọc, Nguyệt Băng còn phải dịch, nên việc này có hơi chút khó khăn. Thời gian cứ dần trôi đi, cánh tay cô lật sang tờ giấy cuối cùng.

.....

- Rốt cuộc thì ở đâu. - Băng tức giận ném tập hồ sơ mạnh vào tường.

- Gì chứ, không có ư? Đừng có đùa. Hoàng Nguyệt Băng tôi không thể có hai chữ thất bại được. Nhất định phải tìm ra. Dù có đào tung cả cái thế giới này, tôi cũng phải tìm ra nó.

" Bíp...bíp...bíp Yêu cầu bạn nhập mật khẩu xác nhận " - Tiếng kêu vọng ra từ trong túi để hồ sơ. Cô liền chạy đến, dốc ngược chiếc túi ra và nhìn thấy một cái camera nhỏ. Có vẻ như vừa rồi, cú ném đó đã vô tình kích hoạt nút mở camera.

" Bíp...bíp...bíp...yêu cầu bạn xác nhập mật khẩu xác nhận ". Tiếng kêu vọng ra lần nữa, Nguyệt Băng cười. Cái này sẽ giải mã mọi bí ẩn của cô đây. Mật khẩu ư? Cô nhớ lại ngày sinh của người đó rồi nói:

- 2/ 10

- " Mật khẩu sai "

- Tri thức

- " Mật khẩu sai "

- Sườn nường

- " Mật khẩu sai "

.....

Băng chiết chặt tay. Cô đã thử không biết bao nhiêu lần, ngày sinh, biệt danh lúc nhỏ, món ăn yêu thích, tất cả những thứ xung quanh người ấy nhưng mật khẩu đều không đúng.

- Mày phải bình tĩnh, Nguyệt Băng. - Cô tự nhủ lòng mình, nhắm mắt lại, cô bắt đầu suy nghĩ. Nếu theo những gì mà Băng đoán, về sự việc đang xảy ra và tâm trạng, niềm khát khao của người đó thì mật khẩu sẽ là..... Cô hít một hơi sâu, thò ra rồi đồng đặc nói:

- I want freedom! (Tôi muốn tự do)

- " Mật khẩu chính xác, mở các dữ liệu "

Sau đó là một đoạn video, Nguyệt Băng bấm nút " phát " để mở xem. Lòng mày cô chau lại rồi khẽ cười:

- Quả đúng như mình đã suy đoán....nhưng có vẻ sự việc này lớn hơn mình nghĩ.

Băng rút thẻ nhớ ra khỏi cái camera nhỏ kia, nắm chặt nó trong tay. Cô lấy chiếc điện thoại từ túi áo ra và gọi vào điện thoại bàn ở phòng quản gia Triệu:

- Có chuyện gì vậy, thưa tiểu thư?

- Kho nhà bỏ hoang phố OX

- Ý của cô là....?

- Tìm cho cháu tất cả các hồ sơ của công ty RB bị vứt ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Đó Ngốc! Nhưng Đó Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mãi Là Bạn Thân Nhé

" Píng...pong! Pính...pong..

- Ra ngay đây! - Mẹ Song Nhi đi đến mở cửa.

- Cháu là....

- Dạ, con là Nguyệt Băng đây. - Cô từ tốn trả lời

- Ô , Băng Nhi đấy sao. - Bà Ánh vui mừng ôm chầm lấy cô một cách thân thiện, y như những người bạn cùng trang lứa vậy. - Mấy năm rồi không gặp,

con ngày càng sinh hơn đó nha. Mà con dạo này sao rồi, vẫn khỏe chứ?

Nguyệt Băng mỉm cười đáp:

- Dạ, con vẫn khỏe. Cô thì sao ạ?
- À, ta vẫn sung lắm. Ấy chết, con vô nhà đi. - Bà Ánh đứng sang một bên nhường đường chính cho khách vào.
- Con xin phép ạ. - Nói rồi, Băng cúi xuống cởi bỏ giày ra rồi đi chiếc dép trong nhà vào.
- Con gặp lại Song Nhi rồi hả?
- Vâng, mà Nhi đâu rồi cô? - Nguyệt Băng lễ phép hỏi.

Bà Ánh bồng tỏ ra vẻ chán nản:

- Con bé vẫn còn đang say giấc mộng trong phòng. Nãy giờ cô gọi mãi không được, làm phiền con giúp cô nhé Băng Nhi.
- Dạ, cô cứ để con. - Nguyệt Băng hăm hở, cô đề chiếc cặp xuống ghế ngồi, xắn tay áo rồi đi lên trên tầng. Bà Ánh nhanh chóng chạy đi tìm bông bịt tai cho mình và bắt đầu đếm nhẩm " 1.....2.....3... "
- Á Á Á Á Á Á!!!! MAAAAA, MẸ OI CỨU NHI. - Tiếng hét có sức công phá mạnh tưởng chừng như muốn làm nổ mọi thứ. Song Nhi meo mào chạy rầm rầm xuống nhà. Mẹ cô cười tà đạo. Quả nhiên chỉ có Nguyệt Băng mới " giúp " Nhi thức dậy sớm.
- Mà con bé hét to thật. Bịt tai rồi mà vẫn còn nghe thấy.
- Mẹ ơi, ma. - Song Nhi lay lay cánh tay bà.
- Ma đâu ra, Băng Nhi đó con.

Cô chớp chớp mắt:

- Băng Nhi? Tức là Nguyệt Băng ấy ạ. Cậu ấy đến đây sao?
- Ừ. - Bà Ánh gật gù. Ngay lập tức, Nhi cười tươi, chạy chân sáo lên phòng của mình, thấy Băng đang sắp xếp sách vở cho cô.
- Nguyệt Băng ơi!! - Nhi tới ôm cổ bạn mình.
- Gì vậy? - Băng quay ra nhìn. Song Nhi bỗng đông cứng người, sắc thái khuôn mặt thay đổi, xanh mét lại như tàu lá chuối.
- Á á á...!!

Nhi hét toáng lên rồi chạy. Băng khó hiểu đuổi theo cô:

- Đây, bị sao vậy?
- Đừng có tới đây. Làm ơn.
- Há?!
- Con quên bỏ mặt nạ ra kìa Băng Nhi.

Bà Ánh nhắc nhở, lúc này cô mới chợt nhớ ra. Băng tháo chiếc mặt nạ, cất nhẹ giọng:

- Song Nhi, tớ đuổi con ma đi rồi, đừng chạy nữa, đi thay quần áo đi.

Nhưng câu nói của cô dường như đã bị áp hết đi bởi tiếng hét. Phải mất một lúc sau, mọi chuyện mới trở lại bình thường.

****

Ở trường học, không biết từ bao giờ, cái tin tức Nhi là bạn thân của Nguyệt Băng đã nhanh chóng loan ra khắp nơi. Song Nhi chỉ vừa mới bước chân vô lớp, hầu như gần hết mọi người đều chạy tới gần cô.

- Ghen tị với cậu quá đi.
- Lần trước thì đi với chủ tịch Như, giờ lại là bạn thân của Idol Nguyệt Băng. Rốt cuộc thì gia thế của cậu như thế nào vậy? Thật bí ẩn thật à nha!
- Cậu xin chữ kí hộ tớ nhé!

- Giúp tớ đưa món quà này cho Nguyệt Băng nha!

Thấy vậy, Song Nhi thấy hơi rối vì quá nhiều câu nói nhưng cô vẫn vui vẻ trả lời:

- Ủ, tớ sẽ làm, sẽ làm hết cho mấy cậu.

- Á...ây...ây da...lui lui nhường đường hộ cái!!!

Trong tình cảnh hỗn loạn kia, không biết từ đâu người con trai bữa trước nói chuyện với Nhi nhảy ra, lao nhanh tới, nắm lấy cổ tay cô:

- Cậu...cậu đã xin chữ ký của Băng hộ tớ chưa?

Lúc này Nhi mới chợt nhận ra chuyện đó, ấp úng nói:

- Á... Ủ ừ...

- Được rồi hả? - Người đó nói, đôi mắt sáng lên.

- Á... thực ra...xin lỗi...tớ quên rồi!

Cậu ta- với khuôn mặt tươi rạng rỡ, háo hức bỗng chốc co lại, trệ xuống như cái bánh bao thiêu vì thất vọng. Nhìn thấy vậy, cô thấy bản thân thật có lỗi.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Song Nhi vang lên, là Nguyệt Băng, cô liền vui vẻ bắt máy:

- ..... (đầu dây bên kia)

- Ủ, ừ, tớ biết rồi. Vậy nhé Nguyệt Băng.

Hai từ " Nguyệt Băng " nhanh chóng lọt vào tai của tất cả mọi người trong lớp. Ai ai mắt cũng sáng lên nhìn về phía Nhi.

- Cậu có số của bạn ấy à. - Người con trai vừa mới thất vọng khi nãy đã nhanh chóng lấy lại tinh thần

- Ủ, cậu ấy mới cho tớ tới qua. - Nhi đáp

- Cho tớ số điện thoại của Băng nhé.

- Tớ nữa.

- Cả tớ nữa nhé.

Rồi tất cả đều nhao nhao nói, các cặp mắt hướng về phía Nhi ngày một nhiều khiến cô cảm thấy có phần hơi áp lực nhưng rồi cũng tươi cười đồng ý:

- Ủ, được thôi. 0*** **

Nhanh chóng, tất cả đều rút điện thoại ra, nhập số liên lạc mới và bấm lưu. Sau đó là hàng loạt những câu nói cảm ơn dành cho Song Nhi.

Tan học, Nhi đến đúng chỗ hẹn mà Nguyệt Băng nói qua điện thoại và cùng đi về với cô. Kể ra cũng hơi phiền, cô không thể chờ Nhi ở cổng trường được, không khéo lại phải chạy do Fan đuổi.

- Nguyệt Băng, bữa nay ở lại chơi với tớ lúc nhé, được không?

Câu hỏi của Nhi khiến Băng có phần hơi phân vân chút,. Hiện giờ cô còn khá nhiều công việc cần làm của một Idol, không những thế còn phải làm rõ chuyện đó. Nhưng rồi cô vẫn quyết định ở lại chơi. Dù gì lâu rồi Nguyệt Băng cũng chưa được thư giãn, hôm nay đành lười xịu vậy.

- Băng Nhi, hôm nay con ăn tối cùng nhà cô nhé. - Bà Ánh đi từ bếp ra nói.

- Có được không ạ?.

- Được mà, được mà. Dù gì thì hôm nay chồng cô cũng tăng ca, ăn hai người chán lắm

- Vậy làm phiền cô rồi. - Nguyệt Băng nói.

- Không có gì, đâu cần phải khách sáo vậy chứ.

- Dạ.

Thế rồi, bữa tối của họ bắt đầu. Bà Ánh liên tục gấp lia lia nhiều món ăn cho Nguyệt Băng. Nhi thấy mẹ làm vậy cũng bắt chước làm theo làm cho chén

com của Băng đầy ú ụ. Cô cười méo mó nhưng rồi vẫn vui vẻ ăn hết.

- Com dính hết lên mặt rồi kìa con. - Bà Ánh lấy giấy ăn rồi nhẹ nhàng lau miệng Nhi

Cảnh tượng đó, Băng cứ nhìn mãi. Đôi mắt cô trĩu xuống, nghĩ đến cái cuộc sống của mình.

Tiếng chuông điện thoại của Băng vang lên. Cô lấy nó từ túi quần ra, vuốt sang chế độ nghe và đặt vào tai:

- Tiểu thư, đến giờ cô phải về rồi đó. - Quân gia nhắc nhở Nguyệt Băng. Cô gật đầu trả lời:

- Ừm... Cháu biết rồi.

Nguyệt Băng quay sang nói với bà Ánh:

- Xin phép cô con về.

- Ừ, con về cẩn thận nhé

- Vâng. - Cô đáp rồi nhìn Nhi, cười nhẹ:

- Vậy tớ về nhé

- U.... Ừ. Tớ sẽ không buồn đâu. - Cô nói mà như sắp khóc

Băng cứ nhìn cô như vậy một lúc. Vừa mới xoay gót đi thì cánh tay áo bị Nhi giữ lại. Cô quay đầu nhìn ra sau. Khuôn mặt meo meo, đôi mắt cún con không khỏi làm trái tim Băng phải rung động. Vậy mà nói sẽ không buồn cơ đây.

- Cậu thật là... Thôi thì phá lệ, tối nay ở lại chơi với cậu vậy.

Nói rồi, Nguyệt Băng dịu dàng nháy mắt với cô bạn kia.

- A, vui quá, vui quá. - Song Nhi nhanh như cắt lại nhảy tới ôm chầm lấy Băng, dường như việc này đã trở thành thói quen của Nhi nên cô cũng không quá bất ngờ. Băng nghiêng đầu khẽ cười.

Rồi trong phút chốc, họ như trở về lúc nhỏ, tình nghịch chơi đùa chẳng khác gì trẻ con. Hết đuổi bắt nhau trong nhà lại đến trò ném gối. Và kết quả là xém chút nữa là làm vỡ chiếc bình cổ trên tủ, may mà Băng nhanh chóng đỡ được. Bà Ánh đưa đôi mắt hiền từ nhìn hai đứa trẻ. Nụ cười của chúng khiến bà thấy thật ấm áp.

Sau một thời gian chơi đùa, Nguyệt Băng và Song Nhi phải cố lắm mới lết được cái xác lên ghế ngồi. Lúc này, cả hai người họ đều mệt lả đi vì đùa nhiều, mồ hôi chảy ướt đầm lưng áo.

- Băng nè. - Nhi cất giọng.

- Huh?

- M...Mãi là bạn thân nhé!

Dù đang mệt nhưng Nguyệt Băng vẫn cố đưa mắt nhìn sang Nhi, sao tự dưng lại hỏi câu đó vậy. Im lặng một lúc, cô liền lấy tay cốc nhẹ lên đầu Nhi:

- Tất nhiên rồi. Bộ cậu lo sợ gì à?

- K..không có. - Song Nhi lắc đầu.

Băng nhún vai, nhìn là biết cô đang nói dối. " Mà, thôi kệ đi ".

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Không Có Quyền Ước Mơ

HÊ?! KHÔNG PHẢI CHỨ???!!!!

- Xin chia buồn với cậu, nó là sự thật. Khoé mỗi Nam cong lên tạo ra một nụ cười bán nguyệt đầy đặc trắng. Cậu đưa tay hất nhẹ mái tóc mình. Phải, Vương Thiên Nam đã nói là làm. Chịu đựng sự hiểu lầm thành trọng thực sự đã quá đủ với cậu rồi. Vừa rồi như mọi ngày Thiên Nam thường đến trường rất sớm, không ngờ lại gặp Nhi nên liền thực thi kế hoạch giải thích khái niệm thần tượng. Nhưng mà may là cuối cùng Song Nhi cũng chịu hiểu, này giờ giải thích khiến Nam khô cả họng và có phần bức bối vì cái đầu chậm tiếp thu của cô.

- Nào, giờ tính sao? - Thiên Nam ngồi xuống nói.

- Ừm thì... xin lỗi...

- Bộ cậu tưởng xin lỗi là đủ cho những việc đã làm à. HẢ...

Song Nhi nhắm tịt mắt, người hơi giật lùi, cô có vẻ hơi sợ khi thấy Nam to tiếng hơn bình thường:

- Thế tớ còn biết làm gì nữa chứ.

Nam liền đưa ba ngón tay ra trước mặt Nhi:

- Ba điều. Làm cho tớ ba điều coi như hết nợ. Ok

- Chuyện này.... - Cô ngập ngừng. Thấy vậy, Thiên Nam liền cúi sát mặt vào cô, trừng mắt hỏi:

- Sao? Có vấn đề gì chẳng?

- À không, không có gì. Tớ sẽ làm mà. Thật đó...ha...ha...ha

Nhi cười mà cứ như là khóc vậy. Nhìn cái bộ dạng đó Thiên Nam thật sự chỉ muốn cười phá lên nhưng rồi vẫn phải kìm nén

- Tốt.

- Cụ thể là làm gì? - Song Nhi hỏi.

- Đây. - Thiên Nam đưa ra một tờ giấy. - Đọc nó đi.

Cậu nói, trong bụng cười khoái chí. Nội dung của tờ giấy đó chủ yếu đều là những câu xin lỗi ướt át và lời khen tặng bốc Nam lên chín tầng mây. Tới qua cậu đã phải cầm cúi nghĩ câu từ để viết suốt. Có lúc Nam còn cảm thấy bản thân kì kì. Trước giờ cậu vốn dĩ không thích khoe mẽ lắm nhưng với Nhi thì khác, cậu muốn cho cô thấy tất cả tài năng của mình, thậm chí là phóng đại lên. Có lẽ lần đầu gặp người mù nhạc nên thấy vậy chẳng? " Cậu sẽ phải tức điên khi đọc nó cho coi. "

Nhưng rồi vẫn vậy, sự thật luôn khác xa suy đoán của Thiên Nam. Nhi đọc tờ giấy đó, mặt không lộ chút vẻ giận dữ, không những vậy giọng to còn rất rõ ràng. Giấy xin lỗi mà cô đọc không khác gì một văn bản lễ thể.

Nam chặc lưỡi, cứ tưởng sẽ được xem bộ dạng tức xì khói của Nhi chứ, cái bộ dạng ngoan ngoãn kia làm hết cả thú vị của cậu luôn rồi.

- Còn hai điều. Cụ thể chưa nghĩ ra.

Nói xong, Nam đứng dậy đi, bỏ lại Nhi đang ngơ ngác ở đó.

****

- Kết quả thi vừa rồi của tôi tệ quá bà ơi

- Tôi cũng có hơn bà đâu

- Hô hô, tôi được lên hạng rồi này.

Mọi học sinh chen lấn nhau trước bảng điểm trường.

- Ố ố, Princess kia.

Một câu nói làm phá tan thời điểm hỗn loạn kia và tập trung chúng lại tại Nguyệt Băng. Dường như tất cả những đôi mắt mới vừa này còn đang treo trên bảng điểm giờ đã dán sang chỗ khác.

- Đâu, đâu.

- Á. Chị ấy lúc nào cũng đẹp quá đi.

- Princess Ice!!

Nhanh chóng, vệ sĩ đang rộng hai tay bao quanh Nguyệt Băng để bảo vệ cô khỏi các Fan:

- Yêu cầu mọi người tránh ra.

- Ice, cậu được hạng 2/315 toàn khối đó. Giỏi quá đi. - Một chàng trai hét lên vì nghĩ rằng kết quả đó sẽ làm cô vui nhưng không, phải là trái lại. Lông mày Băng nhíu xuống. Không thể nào. Hạng 2? Cô bước nhanh tới gần bảng điểm hơn, đưa mắt nhìn lên phần trên của tờ giấy kết quả. -- Hạng 2 - Hoàng Nguyệt Băng --

Nguyệt Băng như mất thăng bằng, chân cô giật lùi xuống. " Làm...làm sao đây? "

- Mà này, Princess Ice là sao?

- Ông không biết hả? Cô ấy đã dành được danh hiệu Princess Idol của năm rồi đó

- Princess Idol? Cuộc thi nổi tiếng đó hả... Ế?! Công bố kết quả lúc nào vậy, sao tui không biết. Tiếc quá đi trời ơi.

- Nguyệt Băng ơi! - Một giọng nói lãnh lút vang lên. Nguyệt Băng quay sang nhìn:

- Nhi. - Cô cố lấy lại dáng vẻ bình tĩnh rồi hỏi tiếp: - À đúng rồi, cậu hạng bao nhiêu trong kì thi vừa rồi?

- H... Hạng....ây hả? À thì...ừ...hạng 315/315.

- Cái Gì?! - Nguyệt Băng không khỏi ngạc nhiên, nếu không phải đang ở chỗ đông người có lẽ cô sẽ hét lên rồi.

- Hi hi. - Nhi nhe răng cười ngượng

Băng thở dài:

- Chủ nhật tuần này đến thư viện đi, tớ sẽ dạy cậu học.

- Được chứ? - Song Nhi vui mừng, giương đôi mắt tròn xoe nhìn cô

- Tất nhiên. Nói rồi, Băng nở nụ cười nhẹ cười nhẹ. Các Fan cạnh đó trở mắt ra nhìn. Quả nhiên là bạn thân có khác. Bởi lẽ, có thể nói rằng ngoài lúc đứng trên sân khấu ra, Nguyệt Băng dường như không bao giờ cười, nếu có thì cũng chỉ là rất ít. Nhưng nụ cười kia của cô sao mà đẹp quá vậy, đẹp hơn nhiều so với những nụ cười khác rất dịu dàng và âm áp. Có một số người nhanh tay vội lấy điện thoại ra tính chụp nhưng không kịp. Bông hoa đẹp chỉ nở ra trong vên vẹn một giây. Cô thật đúng với biệt danh là Princess Ice mà các Fan đặt.

- Là con nhỏ đó đúng không? - Ngọc Hân nhìn bạn mình, tay chỉ về phía Song Nhi đang đi trên sân trường. Hôm nay cô về khá muộn vì phải ở lại trực nhật

- Ừm, hình như đúng rồi đó.

- Hừm...Ê! - Hân gọi to. Nghe thấy, Nhi nhìn xung quanh để tìm xem chủ nhân giọng nói đó.

- Đẳng này, con nhỏ kia.

- Cậu...gọi mình?

- Phải.

Ngọc Hân đi đến chỗ Nhi, nhìn cô một lượt, cười khinh:

- Đưa con gái quê mùa như cô cũng dám đến gần anh Thiên Nam ư?

- Này, tớ về ngày thơ đó hả? - Hân đẩy mạnh Nhi vào tường khi thấy cô nghiêng đầu về một bên ý không hiểu.

Ông Đại Kim ngồi trong phòng bảo vệ, thấy vẫn còn học sinh trong trường liền nói vọng ra:

- Này, mấy đứa đang làm gì ở đó vậy, sao vẫn chưa về?

Thấy vậy, Ngọc Hân suy ngẫm một lúc rồi chặc lưỡi:

- Coi như hôm nay cậu may mắn. - Nói rồi, cô ta cùng bạn mình đi ra khỏi trường. Song Nhi vẫn ở đó thêm hồi lâu. Cô lắc chậm đầu, không hiểu gì hết.

****

- Mẹ ơi, Nhi về rồi này.
- Mừng con đ....
- Song Nhi của ta!!! Một giọng khác chen vô cắt câu nói của bà Ánh . Cô ở ngoài chưa kịp định thần gì thì đã bị ai đó ôm chầm. Và vâng, người đó đâu ai khác ngoài bà Như cơ chứ.
- Ủi, ui. Ta chờ con suốt à. Như nói, không ngừng lấy tay bẹo má cô. Mẹ Nhi ở đó nhìn rồi cười méo mó. " Song Nhi của ta ", này, bà mới là mẹ con bé cơ mà. Với lại chờ suốt bao giờ, bà Như mới chỉ sang đây chưa cả đầy 5p' đó.
- Vâng, con chào cô ạ.
- Ủ, ừ. Ngoan lắm. À phải rồi. - Như giờ ra một túi quần áo, xong nói tiếp: - Con mặc cho ta xem mấy bộ cosplay này nha.
- Dạ... - Song Nhi vẫn đang ngơ ngác không hiểu gì thì đã bị bà đưa lên phòng trên lầu hai và dặn cô phải thử xong tất cả các bộ đồ đó. Vốn là người không thích suy nghĩ, được dặn dò như vậy nên cô liền làm theo. Một lúc sau, khi đã chắc rằng Song Nhi đang ở trong phòng, bà Ánh mới cất giọng hỏi:
- Nào, vậy cậu muốn nói với tớ chuyện gì?
- À...thì...thực ra....
- Hử?
- Thực ra... nó có liên quan đến Nhật Phong...

Về phía Nguyệt Băng, cô luôn trầm tư từ lúc ở trường. Phía bên trong chiếc xe ô tô xám, cô đưa mắt nhìn những cảnh vật bên đường qua gương cửa. Cô phải làm sao đây?

-
- Nguyệt Băng, đạt được danh hiệu Princess chỉ trong vòng hai năm, em cảm thấy như thế nào? - Tiếng MC chương trình từ tivi vọng ra
  - Thực sự rất vui. Bởi đây là...
- Bỗng ai đó nhanh chóng bấm nút off trên chiếc điều khiển. Đó là một người phụ nữ, thoát nhìn có vẻ đã quá 30 nhưng trông vẫn còn rất đẹp. Người bà toát ra dáng vẻ của con người sang trọng. Mái tóc uốc quăn công thêm bộ đầm bó sát cơ thể càng làm tôn thêm vẻ quý phái đó.
- Về rồi đó hả? - Bà quay sang nhìn Băng khi thấy cô bước vào nhà.
- Nguyệt Băng giật thót, nhìn mẹ mình đang ở phía đối diện. Cô mím môi, tại sao lại là ngay lúc này cơ chứ? Xem ra cũng biết lựa chọn thời gian để về đó chứ.
- Vâng, chào mẹ. - Cô cúi đầu.
  - Kết quả thi vừa rồi? - Bà hỏi trong khi không thèm nhìn Băng
  - Hạng 2.
  - Cái gì? - Bà gần giọng, đưa đôi mắt lạnh kia nhìn Nguyệt Băng rồi nhanh chóng đi đến chỗ cô, không cần nghe cô nói thêm lấy một lời, cánh tay kia đưa lên cao rồi hạ xuống thật nhanh, giáng mạnh lên một bên má đứa con của mình
  - Con xin lỗi. - Vẫn cái chất giọng vô cảm đó, Nguyệt Băng trả lời. Rồi, cô cười nhạt trong lòng. Biết ngay là sẽ như vậy mà.
  - Hạng 2? Cô tính bôi tro trát trấu lên mặt tôi hả? Với lại, mấy cái cuộc thi vớ vẩn kia, chẳng phải tôi đã cấm cô rồi sao. Giờ trách nhiệm duy nhất của cô là phải học để còn nối tiếp sự nghiệp gia đình này, hiểu chưa hả?
- Băng đưa mắt nhìn mẹ mình, một ánh mắt của sự kiên định, đồng đặc nói:
- Không. Con sẽ không bao giờ từ bỏ sự nghiệp idol. Đó, là ước mơ của con.
  - Ước mơ? - Bà nhếch môi tạo nụ cười nhạt. - Bộ cô quên rồi sao, có cần tôi nhắc lại cho không?
  - ....
  - Cô... từ khi sinh ra đã không có cái quyền được gọi là ƯỚC MƠ.

Nguyệt Băng cúi đầu im lặng. Là do cô không muốn phí lời, hay do chính bản thân cô đang run sợ trước lời nói của mẹ mình. Không có quyền ước mơ? Đó như một thứ vũ khí đâm vào tim cô vậy. Cố gắng để kiềm chế bản thân, Băng siết chặt hai tay lại. Những chiếc móng cứ theo đó gài sâu vào da hơn.

- Bây giờ thôi, cô tuyệt đối không được ra khỏi căn nhà này, nhớ cho kĩ. - Rồi bà quay sang nhìn mọi người trong nhà, nói tiếp:

- Còn các người, hãy coi chừng tiểu thư cho tốt. Nếu để nó ra khỏi đây thì đừng trách tôi.

- Dạ, thưa phu nhân. - Họ đồng thanh đáp

Sau khi đã chắc chắn xong tất cả mọi việc, bà lại tiếp tục đi đến công ti, bỏ lại Băng trong ngôi nhà trống trải không ấm áp đó.

- Tiểu thư, tay cô... - Quấn gia Triệu hốt hoảng khi nhìn thấy cả hai bàn tay kia của Nguyệt Băng đều đang chảy máu. Từng giọt tinh thể màu đỏ nhỏ dần xuống nền gạch trắng.

Một cô giúp việc vội chạy đi lấy hộp sơ cứu rồi nhẹ cầm tay Băng, lấy ra lọ oxi già để khử trùng.

- Tiểu thư, cô có đau lắm không?

Nguyệt Băng không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Phải, cô đau. Cả thể xác lẫn con tim. Nhưng không được yếu đuối, cô phải thật mạnh mẽ.

****

- Cái gì?! Sao Nhật Phong lại làm vậy chứ? - Ánh bức bối đập bàn sau khi biết rằng Phong thay đổi thành một con người khác.

- Thì tớ cũng có biết đâu. Nó như vậy thực sự tớ...tớ không biết nên làm gì nữa? - Như ôm mặt, đau khổ nói.

- Nhật Phong...làm sao cơ à?

- Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liệu Có Thể Vực Dậy Trước Nỗi Đau Mang Tên Sự Thật

- Nhật Phong làm sao cơ?

Bà Như nhìn cô, không giấu nổi sự lo lắng của mình. Liệu Song Nhi đã nghe thấy tất cả sự việc chưa? Ánh cũng chỉ im lặng. Nhận thấy không khí không mới vui vẻ ấy, cô liền chạy tới lay tay Như, rốt cuộc là sao? Không lẽ Nhật Phong đã gặp chuyện gì rồi?

- Cô à, có chuyện gì xảy ra với Phong hả?

-....

- Cô Như, nói con biết đi.

Giọng Nhi to hơn khi không nhận được câu trả lời. Lòng cô nóng như lửa đốt, cô sợ, rất sợ cái cảm giác mất đi người mình yêu.

- Thằng bé...

- Vì thành tích học tốt nên Nhật Phong được chuyển sang một trường khác tốt hơn để học một thời gian. Chỉ có vậy thôi con gái à.

Nói rồi, Ánh đến bên cô, đặt nhẹ tay lên bờ vai đang run rẩy đó như muốn trấn tĩnh. Nhi vẫn không hết nghi ngờ, hỏi tiếp:

- Sao vừa nãy mẹ lại hét to quá vậy?

- À, vì ta bức. Tại Phong dám bỏ Song Nhi của mẹ mà. Nhưng con cũng đừng giận nó nhé. - Bà cười hiền. Rồi cô cũng thở phào nhẹ nhõm, đáp:

- Dạ, không có chuyện đó đâu. Nhưng mà may quá, con cứ sợ cậu ấy gặp chuyện gì?

Mí mắt của Ánh hơi sụp lại, bà đã nói dối cô rồi. Nhưng chỉ lần này thôi, hãy cứ để Song Nhi nghĩ rằng điều đó là đúng. Bởi lẽ đây là cách duy nhất giúp một người đa cảm và yếu đuối như cô không phải đau khổ.

- Ánh này, cậu nghĩ Nhi, con bé... _ Như nói bằng chất giọng trầm, đôi mắt vẫn đang đắm chiều nhìn lên phòng cô. - Liệu có thể vực dậy trước nỗi đau mang tên sự thật.

****

- Vương Thiên Nam, em đứng lại cho anh _ Người quản lí hốt hải đuổi theo chàng trai quanh căn biệt thự. Mặt anh trắng bệch đi do chạy nhiều, hơi thở dốc vì mất sức, mái tóc vừa đi làm mất hơn tiếng để chuẩn bị cho buổi concert đã bị rối tung trong khi chạy, chiếc áo vest đen cũng đã xộc xệch và dãn nhàu đi. Giờ thực sự Minh Cường chỉ mong sao thần tượng phía trước kia chịu dừng lại trước khi bộ dạng của anh ngày một trông thê thảm hơn

- Cho em nghỉ chiều nay đi mà. _ Cậu trả lời trong khi vẫn đang cầm cúi chạy. Có vẻ như đã quá quen thuộc với việc marathon với Fan nên trông cậu rất bình thường.

- Hôm nào cũng xin nghỉ. Em tính giết người quản lí như anh à _ Cường nhanh chóng quát rồi nói tiếp: - Hoàng Nguyệt Băng đã đạt vị trí Princess Idol rồi đó, biết chưa hả?

- Vậy thì sao? Vả lại, em " thăng cấp " thành Prince Idol từ năm ngoái rồi còn gì _ Thiên Nam ngoái đầu lại đáp.

Minh Cường vò mạnh lên đầu mình, xem ra cậu không hiểu gì cả:

- Em vào nghề trước em ấy một năm nên suy ra thì thời gian đạt danh hiệu bằng nhau đó.

Nhận thấy cái đúng trong lời nói của anh, Nam dừng chạy, quay đầu lại hỏi quản lí của mình:

- Vậy nghĩa là nếu em không chịu tập luyện thì sớm muộn gì cũng bị cô ta vượt qua, phải không?

Cường vui vẻ gật đầu, on giời, cuối cùng cậu cũng chịu hiểu ra rồi:

- Nào, thế giờ mau đi...

- Nhưng em chả quan tâm tới mấy chuyện đó đâu. _ Nam nói, cắt lời của anh. Niềm vui nhỏ bé chưa được 3s đã nhanh chóng bị cậu dập tắt. Người quản lí trẻ kia phải đơ mắt mấy giây mới hoàn hồn lại. Cậu lại tiếp tục chạy đi nhưng có biết rằng cái câu nói của mình đã khiến Cường khóc trong lòng. Anh tự trách sao cái số mình lại xui xẻo, tại sao lại phải làm quản lí cho Thiên Nam chứ?

_____

Nam đang đi trên đường, chợt nhận ra con hẻm bé trước mặt đang xảy ra một vụ đánh nhau. Tuy mới chỉ nhìn lướt qua nhưng cậu có thể biết Nhật Phong ở đó bởi màu tóc hung đỏ nổi bật. Cậu tính đi tiếp nhưng rồi chợt dừng lại. Dù gì giờ cũng không biết đi đâu, chỉ bằng ở lại xem một chút. Nghĩ vậy, cậu đến ngồi vào chiếc ghế đá phía đối diện con hẻm. Đưa mắt nhìn vào cuộc ẩu đả đó, Thiên Nam gật gù, phải công nhận rằng Dương Nhật Phong đó thật sự rất mạnh. Một mình chơi lại với cả tám chục tên to con. Sau một hồi thì trận đánh đó kết thúc.

Thiên Nam nhú mày, cậu lấy tay rụi mắt mình. Này, đùa hả? Cậu không nhìn lầm đó chứ. Phong vừa nhặt chiếc ví màu xám dưới đất đưa cho một cụ già cuối hẻm kia, còn cười một cách rất thân thiện nữa chứ.

- Hắn đánh nhau vì muốn lấy lại đồ cho người khác ư?

Rồi Nam suy nghĩ, nếu như cậu nhớ không lầm thì những người tên " lưu manh " đó đánh đều là bọn hay đi bắt nạt kẻ khác hay những kẻ yếu hơn mình.

- Hmm..

Trước giờ cậu - Vương Thiên Nam cực kì khinh bỉ những kẻ phá hoại suốt ngày chỉ biết đánh đấm, đặc biệt là Nhật Phong. Có lần Nam đã thấy mẹ hắn đã khóc rất nhiều vì đứa con của bản thân. Là người kính trọng cha mẹ - đáng sinh thành ra mình nên khi phải chứng kiến cảnh đó, cậu tuy là một người ngoài cuộc còn muốn lao đến đánh Phong để cho hắn tỉnh ngộ. Tuy nhiên sự việc này đã khiến Nam thay đổi suy nghĩ của mình về Nhật Phong theo hướng tốt hơn chút.

- VUÔNG.... THIÊN.....NAM!!! Giờ thì em đừng hòng thoát, về ngay cho anh.

Và rồi không biết từ khi nào mà Minh Cường đã ở ngay phía sau cậu, con tức giận như muốn bùng nổ, truyền tải sang cả lời nói của mình, nhấn mạnh cái tên kia một cách đáng sợ đầy hàm ý, kiểu như " muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời ngay ". Vẫn chưa kịp định thần lại thì Nam đã nhanh chóng bị hai người bên cạnh Cường vác lên xe.

****

Nhật Phong mệt mỏi dựa lưng vào bức tường cạnh cửa nhà mình. Cậu thở dốc từng hơi nặng trĩu. Các vết thương do xây xát không ngừng nhói lên liên

tục. Phong lấy chiếc chìa khoá trong túi ra để mở cửa. Vừa bước vào trong nhà, Như đang ngồi ở phòng khách không khỏi đau xót khi nhìn thấy con trai mình người đầy các vết trầy xước như vậy. Cậu đau bà cũng đau. Tự trách mình vì bản thân đã không thể dạy được chính con mình. " Như à, mày quả là một người mẹ không tốt mà "

- Để mẹ băng vết thương cho con_ Bà cầm hộp sơ cứu tới cạnh Nhật Phong, nhẹ chạm vào vết thương trên cánh tay phải cậu.

- Cảm ơn nhưng thôi, con tự làm được.

- Song Nhi đang chờ con... Con tính để con bé vậy sao?_ Như nói, đôi chân đang đi trên bậc thang của Phong khựng lại. Song Nhi! Cậu đang cố gắng để quên đi cái tên đó đấy. Sao lại nhắc tới cô? Trong phút chốc trái tim cậu bỗng như mềm lại nhưng vẫn cố để bình tĩnh.

Đi vào phòng mình, Nhật Phong đến bàn học của mình, cậu mở ngăn tủ giữa và lấy ra một chiếc hộp gỗ chữ nhật. Phía trong nó đựng rất nhiều hình cậu và Nhi. Viên của tất cả các bức ảnh đều đã quần và nhàu bởi lẽ cậu đã nhìn chúng rất nhiều lần. " Song Nhi đang chờ con " - câu nói của mẹ chọt vang lên trong đầu Phong. Bao lâu rồi nhỉ? Một tháng. Nhi đã chuyển lên đây được một tháng rồi, đồng nghĩa với việc chờ cậu thêm một tháng nữa. Nhật Phong đập mạnh hai tay vào mặt bàn, cậu đúng là một tên tồi. Lúc nào cũng vậy, Song Nhi luôn luôn phải chờ đợi cậu. Mười năm trước cũng vậy và giờ vẫn vậy.

Phong nhớ rất rõ ngày đầu hai người gặp nhau là khi học lớp 1. Ngày mà lần đầu tiên cậu đi học muộn là ngày Nhi chuyển vào lớp cậu. Lúc đó cậu dường như đã bị hút hồn bởi đôi mắt đen láy của cô. Nhưng rồi cô đã cười cậu, cảm giác giống như bị khinh thường vậy, Nhật Phong bắt đầu trả thù cô. Cậu lừa Nhi hết lần này đến lần khác, lợi dụng sự ngốc nghếch của cô, Phong biến cô trở thành osin cho mình. Thế mà cái mặt Song Nhi lúc đó vẫn tro ỉ ra, vẫn còn cười toe toét suốt. Và từ bao giờ, cậu bắt đầu quen thuộc với sự xuất hiện của cô bên cạnh mình. Khi bắt đầu học kì II bỗng dưng có thằng nào đó chuyên lòn vồn quanh Song Nhi " của cậu ". Lúc mới đầu Nhật Phong giả bộ làm ngơ, nhưng khi thấy hần nắm tay cô thì cậu không chịu được nữa liền xông ra đánh tên đó túi bụi. Kết quả Phong bị đình chỉ học ba ngày, Nhi tưởng mình làm gì sai liền xin lỗi cậu. Được bước làm tới, cậu có tính tránh mặt cô trong khi chính bản thân mình là người sai trước. Tới ngày cả tháng tư, Nhật Phong bảo Nhi tan học mua kem chờ cậu ở cổng trường thì sẽ tha lỗi. Cô vui vẻ gật đầu mà không biết bản thân đã bị lừa. Chiều hôm đó, trời mưa to đúng như dự báo thời tiết. Ngồi trong phòng, Nhật Phong tự đồng ý với cái suy nghĩ của mình " Chắc Nhi không ở lại đâu ". Cái suy nghĩ đó cũng chẳng tồn tại được dài là mấy, cậu cảm thấy bứt rứt, rất khó chịu, Phong mặc áo mưa vào, cầm theo một chiếc ô chạy đến trường. Và ở đó... cô vẫn chờ cậu. Cả người đã ướt sũng nhưng trên môi vẫn nở nụ cười

.....

- Đồ ngốc! Bộ đầu cậu không có não hả, không cả biết hôm nay ngày cả tháng tư sao, không cả nhận ra bây giờ trời đang mưa hả?! _ Nhật Phong không chịu nổi cơn giận dữ liền hét toáng lên. Cậu không biết bộ dạng mình lúc này sẽ khó coi tới nào nữa. Rốt cuộc cô thuộc cái thể loại người gì đây? Tính diễn phim bi thương cho cậu xem chắc.

- Nhưng mà...

Cậu bật chiếc ô lên rồi che cho Nhi, cời chiếc áo khoác ngoài của mình choàng lên thân hình đang run rẩy của cô. Phong chạm nhẹ vào tay cô, lạnh hết cả rồi, vậy mà cứ đứng đây như không có gì vậy. Cô là robot chắc. Hai que kem trên tay Song Nhi cũng đã tan hết, chảy men xuống tay cô. Phong cảm thấy chúng rồi đem vứt vào vào một cái thùng rác cạnh đó. Không hiểu sao lúc này, tìm cậu đau lắm, cô có cần thiết phải ngốc vậy không?

- Lần sau đừng như vậy nữa. Nếu như tớ không đến thì cậu tính đợi đây suốt hả?! _ Nhật Phong nói có phần bẻ đi so với vừa rồi, cậu đang cố gắng để kiềm chế sự bức tức trong mình.

- Nhưng mà chẳng phải cậu đã đến rồi sao._ Nhi ngây thơ đáp nhưng có biết sự ngây thơ không chút đắn đo đã làm cậu phải xấu hổ về mình lắm, cậu hối hận và nhận ra bản thân tồi tệ đến mức nào. Mà cũng nhờ đó, cậu bắt đầu yêu cô, yêu cái con người ngốc nghếch nhưng có tâm hồn đẹp. Phong cũng tự nhủ rằng bản thân sẽ không bao giờ làm gì sai với Nhi, cậu nhất định sẽ không bao giờ để cô phải chờ đợi mình.

.....

Kết thúc hồi tưởng của mình, Nhật Phong cười trừ, cậu khinh bỉ chính bản thân mình. Đã thế rằng không để cô phải chờ đợi, nhưng rồi thì sao? Không có gì thay đổi cả ngoại trừ chờ đợi.

" Pip...pip..." _ Tin nhắn từ điện thoại vang lên, từ một số lạ với tiêu đề : " Chúng ta gặp nhau được chứ? ". Phong nhú mày, cậu có quen người này không? Suy nghĩ lúc rồi cậu nhấn lại:

" Ai? "

" Hoàng Nguyệt Băng, hi vọng cậu không quên tớ, Phong. "

" Nguyệt Băng? "

" Phải. Giờ tớ lập lại lần nữa: Chúng ta gặp nhau được chứ? "

" Ở đâu? "

" Nơi cất giữ bí mật hai năm về trước mà cậu muốn giấu mọi người "

Cái gì? Nơi cất giữ? Cậu đứng bật dậy, lo lắng , không lẽ cô biết rồi sao. Không được mất bình tĩnh, Phong liền vội nhấn lại:

" Ý cậu là sao? "

" Đừng giả vờ, cậu biết mà, phải không?..... Khu nhà bỏ hoang phố OX "

Tin nhắn như làm Nhật Phong phải bất động hồi lâu. Không được, Nguyệt Băng không được ở đó. Cô sẽ gặp nguy hiểm mất. Vội chạy ra khỏi nhà, cậu muốn ngăn cô bằng mọi giá trước khi cô biết hết sự thật.

" Kìa là Phong mà. Cậu ấy chạy đi đâu vậy? " _ Nhìn thấy Nhật Phong trong bộ dạng hốt hải kia không khỏi làm Hùng phải chú ý đến. Cậu nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đôi Mắt Nhanh Nhẹn Và Đôi Mắt Dững Cầm

(Lời tác giả: đây là lần đầu mình miêu tả mấy vụ đánh kiếu này nên còn nhiều sai sót lắm, có gì mọi người thông cảm và cho mình thêm ý kiến nhe. Cảm ơn)

" Rầm " - Nhật Phong đập mạnh cửa, không kịp để cho Nguyệt Băng nói gì, cậu đã nhanh chóng kéo tay cô ra khỏi đó.

- Bỏ tay tớ ra _ Cô quát, giật mạnh tay của mình. Phong nghiêng rằng, cô đang tính làm gì vậy chứ? Đừng có đùa, cậu đã mệt mỏi lắm rồi, đừng mang thêm phiền phức cho cậu nữa. Ngay lúc này đây, cậu thực sự muốn gào lên cho voi con nóng giận trong mình.

- Cậu cần gì ở nói này chứ hả?! Ra chỗ khác nói chuyện, ở đây rất nguy hiểm đó biết chưa?

- Vậy thì trả lời đi. Hai năm trước, cậu bỗng dưng nghỉ học cả một tuần, và sau khi trở lại thì hoàn toàn thay đổi, cứ như một người khác vậy. Tại sao? _ Nguyệt Băng đưa đôi mắt lá rầm sắc dài nhìn Phong, lời nói đánh thép như muốn đẩy cậu vào chân tường của sự thật

Nhật Phong hít lấy một hơi dài rồi điềm tĩnh trả lời:

- Đơn giản cuộc sống này quá nhàm chán.

- Chỉ vậy thôi sao? _ Băng nhếch miệng

- Phải.

- .....

Cô im lặng một lúc rồi thở dài, nhìn cậu:

- Đã tính để cậu tự nói ra vậy mà..... Cậu định lừa dối mọi người như vậy đến bao giờ nữa hả DUỖNG NHẬT PHONG? _ Cái tên đó được cô nhấn mạnh từng chữ một.

- Sao cơ?! _

- Tớ đã biết tất cả rồi, về sự thật của hai năm trước. _ Băng giờ một tập hồ sơ ra trước mặt Nhật Phong. - Có phải gia đình cậu đã phá sản do một tổ chức ngầm gây ra phải không. Và cả đây nữa. Đây chính là cái thẻ nhớ có chứa đoạn video ghi hình lại cuộc nói chuyện, à không phải nói là giao kèo giữa cậu và ông trùm tổ chức qua camera an ninh chứ nhỉ?

Đôi lông mày cậu nhàu lại. Tại sao cô lại biết được mật khẩu? Tuy rằng Nguyệt Băng từ nhỏ đã làm quen với máy tính, trình độ hack cũng không phải dạng tầm thường nhưng cái máy đó được làm rất kỹ lưỡng bởi một tay thiết kế chuyên nghiệp, không thể có hacker nào phá được. Hay là... phải chăng cậu quá dễ đoán?

Băng như nhìn thấu được cậu, cô cười nhẹ rồi nói:

- Đừng xem thường Hoàng Nguyệt Băng này, cậu biết chứ. Giờ thì...trở lại như con người trước kia đi.

- .....

Rồi sự im lặng bắt đầu bao trùm lên tất cả, và nó bị phá vỡ khi có tiếng vỗ tay của ai đó bỗng vang lên.

- Thông minh lắm cô bé. Không ngờ giấu kín như vậy vẫn bị cô tìm ra. _ Một người đàn ông trung niên bước ra. Nguyệt Băng đưa mắt nhìn hắn. Áo sơ mi trắng mặc bên trong, ở ngoài là bộ vest đen, có đeo găng tay. " Quân gia ư? Tuyệt lắm! " - Cô nhòe cười.

****

- Nhưng mà cô bé đang thông minh không đúng chỗ đó. - Hắn ta nói tiếp, đi đến gần chỗ Băng hơn. Cô không di chuyển, cũng không sợ hãi.

- Black, việc này do tôi sơ suất để lộ ra, không liên quan đến cậu ấy. _ Phong đứng ra phía trước, dang hai tay như muốn bảo vệ cô

- Bất kì kẻ nào biết bí mật này đều phải chết. Nhật Phong, dù cậu có là người mà ông chủ yêu quý nhưng luật là luật, tôi không thể làm trái. Rất xin lỗi.

Nói rồi, hắn ta dùng sức mạnh đáng kinh ngạc của mình qua nhiều năm phiêu du trong thế giới ngầm hất mạnh cậu ra sau. Tay rút khẩu súng ngắn ra rồi hướng nòng về Nguyệt Băng. Chưa kịp bóp cò thì Hùng lao tới, đá văng khẩu súng ra khỏi tay hắn. Cậu nhanh chóng cầm súng lên chĩa thẳng vào người đàn ông có cái tên Black. Thì ra đây chính là lí do khiến Nhật Phong thay đổi sao? Cậu nhếch môi, bọn lũ khốn nạn. Rồi không biết từ lúc nào, con giận đã chiếm lấy toàn bộ trái tim cậu, nó thâm tím chính cậu. Giây phút này đây, Hùng thực sự không còn biết đến việc gì khác ngoài căm ghét hắn

- Tôi sẽ giết ông. _ Mạnh Hùng dí nòng súng vào đầu hắn

Black nhếch cười. Giết sao? Với sức của một đứa học sinh 16 tuổi?

- Nhảm nhí. _ Hắn nói rồi dùng khuỷa tay mình đánh mạnh ra sau, may mắn là Hùng đã tránh được. Chưa dừng lại ở đó, hắn liên tiếp thực hiện các cú đá. Cậu có thể tránh được ít nhiều các đòn từ Black do từng là đội trưởng trong CLB Karate trường. Nhưng làm sao cậu có thể đánh lại đây. Hắn ta quá mạnh, e là Hùng chỉ trụ được thêm lúc nữa.

- Xem ra thì cậu cũng chỉ là hạng giỏi võ mồm nhĩ? Với trình độ này mà đòi giết tôi sao? Nằm mơ đi.

Mạnh Hùng cười nhạt. Nằm mơ? Cậu liền bắn vào một bên tay Black như để cảnh báo. Phát súng quá dứt khoát lại nhanh khiến cho hắn không lường trước được. Máu từ vết thương lăn dài xuống cánh tay hắn. Black không tin là cậu lại dám làm vậy. Kinh ngạc, mở to mắt nhìn Hùng, cậu có thực sự chỉ mới là một thằng nhóc mới chỉ 16 tuổi? Cậu không sợ gì sao?

- Có biết bản thân đang làm gì không vậy? _ Black hỏi lại như muốn nhắc cho cậu nhớ rằng bản thân đang đối đầu với người thế giới ngầm - người khiến bao người phải run sợ và chịu sự phục tùng

- Đương nhiên là tôi biết. _ Cậu trả lời

- Vậy cậu nghĩ rằng mình có thể giết được tôi?

- Tại sao không?

- Ha, cậu dường như khinh thường tổ chức này quá nhĩ. _ Nói rồi, Black rút ra một khẩu súng khác và hướng về phía Hùng:

- Luôn cầm theo hai khẩu súng bên mình - đó là một trong những nguyên tắc của người trong tổ chức.

- Ra đi. _ Ông ta nói tiếp. Lời nói vừa dứt, một top người áo đen liền từ từ xuất hiện ở mọi nơi quanh căn nhà. Những khẩu súng bắt đầu giờ ra hàng loạt, hướng về phía Hùng và Nguyệt Băng. Họ đang bị bao vây.

- Dừng lại, không ai được bắn. _ Nhật Phong quát lớn. Hắn hạ súng xuống, quay sang nói với cậu:

- Nhật Phong, xin cậu tránh ra.

- Không!

- Nếu như vẫn còn chống đối, tôi buộc phải giết cả cậu nữa đó.

Trong cái không khí căng thẳng đó bỗng vang lên tiếng cười của Nguyệt Băng. Mọi ánh mắt lúc này dường như đều đổ dồn vào cô. Vẫn khuôn mặt không chút sợ hãi đó, cô cất cao giọng:

- Hề, vậy ông nghĩ sẽ giết được tôi sao?

- Ý cô là gì?

****

- Về tổ chức của các người, tôi đã điều tra rất rõ rồi nên cũng đoán trước việc khi gặp Nhật Phong thì hơn 90% sẽ gặp người trong tổ chức. Ông nghĩ tôi ngu tới nỗi không chuẩn bị gì cả sao? À, người của tôi sắp đến rồi đó. _ Cô nghiêng đầu

Chưa kịp để hấn hết ngạc nhiên, Nguyệt Băng đã nói tiếp:

- Và, liệu ông có thể trốn chạy suốt khi trên người đã bị gắn con chip định vị của tôi?

- Cái gì? _ Theo như một phản xạ, hấn sờ xung quanh người mình để tìm thứ đồ kia. Cô gắn từ bao giờ vậy? Tại sao hấn lại không hề biết gì? - Ở đâu? _ Black bực tức nói rồi chìa súng vào cô

- Không được bắn. _ Nhật Phong quát lớn hơn để nhắc lại

Nguyệt Băng thì vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên đó.

- Làm sao mà có thể tìm thấy chứ. _ Cô trả lời sau một hồi im lặng

- Gì cơ?

- Bởi vốn dĩ trên người ông đâu có nó. Nói chơi thôi....LÀM ĐI. _ Dứt lời được lúc, cô nhanh chóng ra hiệu cho Mạnh Hùng trong lúc hấn vẫn còn lơ đãng không hiểu

Như hiểu ý của cô, Hùng đã dùng cây súng ngắn trên tay bắn liên tiếp vào khóa nòng của súng những người bao vây họ, mục đích để phá hủy súng. Nhanh như một lưỡi hái, vừa bắn vừa né, kết hợp với tốc độ chạy đáng nể của mình, cậu nhanh chóng hạ được tất cả. Chúng kinh hãi ngạc nhiên, thậm chí không ai trong số đó đủ thời gian để phản công lại. Vũ khí nguy hiểm súng giờ đã an toàn. Mạnh Hùng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may Black dùng loại súng Strizh có hộp đạn 30 viên, vừa đủ khít với 28 người kia bao gồm cả hấn ta.

Ngạc nhiên nói tiếp ngạc nhiên, bốn ba trong cái cuộc sống này bao năm qua, lần đầu hấn thấy kiểu học sinh như Hùng và Nguyệt Băng. Tuy rằng những gã kia chỉ là những tay bắn súng thuộc loại sơ cấp nhưng hạ hết từng đó người thì thực sự không đơn giản chút nào. Còn Nguyệt Băng, cô không sợ gì sao, cả gan nói dối hấn ta, nếu như vừa rồi Hùng không hiểu ý thì mọi chuyện sẽ sao đây?

- Black, đi về ngay. _ Một giọng nói bí ẩn vang lên trong căn nhà.

- Ai?

- Không quan trọng điều đó. Đi về - mệnh lệnh từ ông chủ.

Hấn nhủ mảy khó hiểu. Tại sao phải làm vậy. Vì ông ta thấy hấn đang bị dồn vào thế bị động hay sao? Đừng khinh thường vậy chứ. Hấn đưa mắt nhìn hai người họ, cho dù có giới thế nào thì cũng chỉ là trẻ con. Vụ việc xảy ra như vậy chỉ là ông không thể lường trước cái việc họ có thể làm như vậy.

- Nhanh lên, người đang làm gì vậy. _ Giọng nói đó một lần nữa lại vang lên.

Hấn chặc lưỡi, được thôi. Tiếng động cơ của máy bay ngày một to, một chiếc trực thăng đang đậu ở trên mái của căn nhà.

- Sợ rồi sao? _ Hùng nói, một giọng điệu khinh thường khi thấy hấn đi.

Hấn chỉ liếc nhìn rồi cười trừ. Thú vị lắm, hấn sẽ ghi nhớ cái khuôn mặt của cậu.

_____

- Các cậu có biết là làm vậy nguy hiểm lắm không hả?! _ Nhật Phong hét lên. Cậu thực sự không kiểm chế nổi bản thân nữa rồi. Có biết rằng vừa rồi cậu đã sợ đến mức nào không? Cậu không muốn bất kì ai bị liên lụy vì mình cả. Nhưng tại sao....?

- Bởi vì chúng ta là bạn. _ Mạnh Hùng trả lời.

Phong nhìn họ. Là bạn? Phải, vì họ chính là bạn nên cậu càng không thể để họ phải liên lụy.

- Nay, bọn tớ biết cậu đang nghĩ gì. Vụ này là do bọn tớ tự chuốc lấy. _ Nguyệt Băng đưa mắt nhìn cậu. - Hơn nữa, cam chịu một mình suốt hai năm qua...cậu đã thấy đủ chưa? Đừng nên chỉ một mình. Bây giờ chắc khuôn mặt hai đứa tớ đã ghi danh vào sổ của tổ chức đó rồi, có nói gì thì cũng vậy thôi.

- Đúng vậy đó. _ Hùng lên tiếng đồng tình. Phong siết mạnh tay...rồi dần dần lỏng ra

- Hai người...Tùy các cậu

Nhận được câu trả lời đó, Mạnh Hùng với Nguyệt Băng đều nở một nụ cười vui vẻ.

- À mà nước mình mà cũng có tổ chức ngầm sao? Thật khó tin đó. _ Hùng lúc này mới nhớ ra thắc mắc của mình ban nãy. Khi nghe thấy Băng nói đến tổ chức ngầm, cậu thực sự rất là ngạc nhiên. Tuy rằng nói ra không phải nhưng cậu nghĩ rằng Việt Nam cũng đâu có tài sản gì quý báu lắm, sao lại hành mấy cái nghề " cướp " ngầm đó.

- Không_ Nguyệt Băng dứt khoát trả lời. Cô nói tiếp:

- Căn cứ chính của chúng ở Đài Loan - Trung Quốc, căn cứ ở đây chỉ là phụ, à mà chính xác hơn chỉ là căn cứ tạm thời.

Quả là người có thành tích học luôn xếp đầu trường, thông tin của tổ chức ngầm bị khóa mà vẫn tìm ra được. Hùng gật gù thay cho sự phái phục với cô.

- Vậy mà cái gã Black đó nói tiếng Việt giỏi ghê, tớ còn tưởng là người Việt chứ.

- Tổ chức đó quy tụ nhiều người ở các nước khác nhau. Hơn nữa đối với những người có thể lực càng cao thì việc biết nhiều thứ tiếng là cái sơ yếu phải có._ Băng tiếp tục giải thích.

- Hmm.. Đây, ta báo cảnh sát nhé._ Hùng suy nghĩ một lúc rồi nói

- Cậu nghĩ họ sẽ tin lời chúng ta? Và lại, nếu làm vậy rất dễ làm liên lụy tới người khác. Chuyện này không nên nóng vội.

Nguyệt Băng và Hùng sau một hồi ngồi bàn luận thì nhận ra rằng này giờ Nhật Phong đều im lặng, không nói lời nào. Hai người quay sang nhìn nhau rồi gật nhẹ đầu như để chuẩn bị làm gì đó.

- Á ha...haha, nhột quá. Đây, hai cậu dừng lại đi!....haha..._ Phong la oai oái, cười sặc sụa không ngừng khi bị họ liên tiếp thọc lét, đây chính là điểm yếu của cậu bởi thực chất Phong rất nhiều " lòng buồn "

- Ở cạnh bọn này thì không cần phải giả vờ điềm đạm, ít nói đâu._ Hùng nói, tay vẫn không ngừng cù.

Tuy rằng không nhận được câu trả lời từ Phong nhưng thấy cậu cười vui vẻ như trước, Hùng đã thấy rất mừng rồi. Cậu có thể cảm nhận được khoảng cách giữa họ đang rút ngắn lại.

- Mà này, Idol nổi tiếng Hoàng Nguyệt Băng, sao cậu cũng ít cười vậy? _ Mạnh Hùng quay sang hỏi

- Tớ ư? Sinh ra đã vậy rồi._ Cô nhếch cười.

*****

- Thưa ông chủ, đây là thông tin sơ yếu lí lịch của họ._ Trung đưa ông ta hai tập hồ sơ. Bắt đầu từ từ mở từng cái ra đọc, gã nở một nụ cười ám muội. Không tồi. Xem ra hắn đã tìm thấy thêm hai chìa khoá mở cánh cửa đó rồi

- Lương Mạnh Hùng và Hoàng Nguyệt Băng. Can đảm và thông minh. Đôi mắt của sự nhanh nhẹn và đôi mắt của sự sắc sảo. Rất hay. Thú vị lắm._ Gã nhìn hình ảnh của họ qua camera quay được tại căn nhà bỏ hoang đó. Lần về Việt Nam này quả không uổng.

- Dường như ông rất hứng thú với đôi mắt của chúng thì phải?_ Trung hỏi, không giấu nổi sự tò mò của mình. Gã không trả lời. Hứng thú sao? Phải, rất hứng thú. Bởi vì họ chính là những chiếc chìa khoá giúp hắn mở ra cánh cổng đó. Cánh cổng giúp kế hoạch của hắn thành công. Và quan trọng hơn, hắn cũng muốn tìm ra người đó. Đưa tay đặt lên mắt mình, nhất định phải tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Thần - Ác Quỷ

- AAA! Khó quá đi!!!_ Song Nhi hét lên vì bức bối. Mọi ánh mắt của mọi người nhanh chóng đổ dồn về phía cô như thể phát hiện ra một sinh vật lạ. Nguyệt Băng lấy chiếc thước kẻ trên bàn đánh nhẹ vô đầu cô nhắc nhở:

- Chúng ta đang ở trong thư viện đó, nói nhỏ thôi.

Nhi chu môi phản đối, có phải tại cô muốn vậy đâu. Có trách thì cũng trách bài tập khó quá khiến cô nghĩ mãi không ra.

- Cậu thông cảm với tớ đi mà. Cậu biết rõ là não tớ kém hơn những người bình thường mà.

- Đừng có cố biện minh. Chỉ là cậu sẽ bị tiếp thu chậm mà thôi. Bác sĩ có nói nếu cậu chăm chỉ thì thậm chí sẽ còn giỏi hơn những người khác nữa kìa.

Song Nhi liền chán nản gục mặt xuống bàn, đúng là không bao giờ nói lại được với Nguyệt Băng mà. Cái gì Băng cũng biết rõ hết. Cũng phải thôi, người ta trong đợt kiểm tra nào cũng đứng nhất trường...còn cô thì " nhất từ dưới đếm lên ". Tiếng điện thoại của Song Nhi vang lên, ngay lập tức một lần nữa lại thu hút ánh nhìn đông đảo từ mọi người. Cô nhanh chóng bật chế độ nghe rồi nhìn xung quanh cúi đầu thay cho lời xin lỗi.

- Alo._ Nhi nói với giọng bé nhất có thể

- Ra cổng trường đi. Thực hiện điều 2 cho tớ._ Thiên Nam nói một cách ngắn gọn rồi tắt máy luôn mà không để người đầu dây bên kia trả lời. Song Nhi ú ớ một hồi, cậu đúng là cái đồ... Cô tức giận bấm loạn xạ các phím điện thoại, bộ cô là người hầu của Nam chắc.

- Ai gọi cậu vậy?_ Nguyệt Băng liền hỏi sau khi thấy Nhi đã nghe xong

- Đồ ăn trộm đồ._ Nhi buộc miệng theo thói quen mà không hề hay biết.

Đồ ăn trộm? Băng nhú mày, hình như cô đã nghe Song Nhi nhắc đến cái tên đó ở đâu rồi thì phải. Là Vương Thiên Nam. Sao Song Nhi lại có số của hần. Là cậu cho sao?

Nhi cất sách vở cùng mấy đồ dùng học tập vào túi xách, tạm biệt cùng với lời xin lỗi Nguyệt Băng rồi chạy đi. Sau khi thấy Nhi đi được lúc, Băng đứng dậy đi theo một cách vô thức. Bản thân cô cũng không rõ tại sao. Chỉ là... trái tim cô muốn vậy.

Đứng ở trước cổng trường học, ngay khi vừa thấy Song Nhi, Nam đã nhanh chóng nắm tay cô kéo đi, bật chốt bị một bàn tay giữ lại. Nguyệt Băng?

- Sao?_ Nam quay ra hỏi cô, vẻ mặt lộ sự khó chịu.

Về mặt đó là sao? Cậu vẫn còn xem thường cô qua vụ đó hả? Xem ra cậu rất ghét cô, mà không có thể là căm thù luôn đó chứ.

- Không có gì._ Cô nói rồi buông tay Nhi ra. Thiên Nam liền tiếp tục đi, không quên để lại cho Nguyệt Băng ánh mắt khinh bỉ. Đến khi bóng dáng hai người xa dần khỏi tầm mắt mình, Băng mới nở nụ cười buồn.

- Đây, cậu muốn đi đâu chơi vậy?

- Tớ đang đói. Vào siêu thị ăn cái đã._ Thiên Nam trả lời mà không cần đến 1s suy nghĩ. Kiểu như cậu đã lên sẵn lịch trình trước vậy. Nhưng kế hoạch vẫn chỉ là kế hoạch mà thôi, tương lai luôn luôn có thể khác đi. Và Song Nhi là người đã cho cậu biết điều đó bằng cách kéo cậu đi ra một chỗ khác.

- Ra chợ rẻ hơn nhiều._ Sau khi tới nơi Nhi mới quay sang nói với Thiên Nam. Nam bực lắm mà thôi cũng kệ.

Vừa chỉ mới bước vào trong, mấy con gà trống từ đâu lao ngay ra trước mặt Nam làm cậu giật nảy người.

- Ai đó bắt hộ tôi ba con gà đó đi._ Giọng nói bác trai phía trước đầy sự khẩn cầu. Song Nhi liền nhang chóng xắn hai tay áo lên rồi chạy theo để bắt lấy chúng.

- Giúp một tay đi chứ._ Cô không quên để lại sự nhắc nhở cho Thiên Nam

Mới đầu cậu im im không hiểu vì sự việc xảy ra quá nhanh. Sau khi đã cho hết lời của Nhi vào não, Nam mới rùng mình. Hà? Cái gì cơ? Giúp một tay! Ý cô là bắt gà ấy hả? Nhìn một con gà đang chạy lung tung quanh kia, cậu rùng hết cả người, bệnh sợ gà lại nổi lên nữa rồi. Nhưng mà không được. Chẳng nhẽ lại nói: " Tớ sợ gà lắm ". Chắc mất mặt chết quá. Thiên Nam nắm chặt hai tay, nuốt nước bọt rồi nhanh chóng lao vào cuộc hành trình " bắt gà " không hề đơn giản.

- Cảm ơn hai đứa nhiều nhé._ Chủ nhân mấy chú gà nhẹ nhàng nói

- Dạ, không sao._ Nhi lễ phép đáp. Cô quay sang nhìn Thiên Nam, con trai gì đâu mà. Mới có bắt một con gà thôi, bộ dạng trông đã te tua đến vậy rồi. Trông Nam giờ hốc hác chẳng khác gì như cái xác không hồn.

- Mặt cậu bần hết rồi kìa._ Song Nhi nói, lấy tay chỉ lên mặt như để ám chỉ

- Đâu?_ Vừa nói, cậu vừa lấy vạt tay áo lau. Nhi chep miệng.

- Nhảy ra tùm lùm rồi. Để tớ lau cho._ Cô rút ra trong túi một chiếc khăn tay. Nam cảm ơn cô theo như phép lịch sự.

- Không có gì_ Cô đáp, nhẹ nhàng cười.

Cậu nhìn cô.

- Lúc cười trông cậu đẹp lắm đấy._ Thiên Nam nói ra một cách vô thức, lúc nhận thì đã quá muộn. Xấu hổ muốn độn thổ luôn. Nhi không trả lời, chỉ cười thêm lần nữa thay cho lời cảm ơn vì lời khen buộc miệng của cậu.

****

Sau một hồi dạo quanh chợ, Nam đã phải hầm hực cô suốt một lúc lâu. Cái gì thế này? Tại sao cậu lại phải trả tiền hết chứ! Nhi thậm chí còn ăn nhiều hơn cả cậu nữa, đã vậy còn viện cả cái lí do " Ai bảo cậu gọi tớ ra đột xuất, tớ quên không mang theo ví rồi! " trong khi túi cô đang chứa cái ví tiền dày dày kia kia. Chưa hết, Song Nhi còn chọn các địa điểm cô thích để kéo cậu đi. Này này, rốt cuộc ai mới là người phải thực hiện cái điều 2 vậy hả? Bộ là cậu chảnh!!!

- Cô nhi viện? _ Nam ngạc nhiên. Tại sao lại đưa cậu tới đây. Hay là trò để ghi điểm trong mắt người khác. Nhưng rồi cậu nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó đi. Vừa thấy Song Nhi, lũ trẻ ở đó đã nhanh chóng chạy tới xúm quanh cô. Dường như cô đã tới đây rất nhiều lần. Nhi nhờ Nam cầm túi đồ vừa mua rồi bế một cô bé ở cạnh gần mình nhất lên, với giọng nói dịu dàng, cô hỏi:

- Các em tuần qua có ngoan không nào?

- Dạ, có ạ._ Bọn trẻ nhao nhao trả lời. Đôi mắt chúng sáng lên như chờ đợi điều gì đó. Hiểu ý, Nhi nhanh chóng giơ túi đồ đầy bánh kẹo và trái cây ra

- Chị mang quà đến cho các em đây.

Rồi theo thường lệ, cô phân phát từng chút đồ cho các bé.

- Chị ơi, hôm nay chơi Trốn Tìm cùng tụi em nhé._ Một cậu bé chạy đến giật gấu váy cô, nhanh nhẩu nói.

Song Nhi vui vẻ gật đầu đồng ý rồi cùng chúng chơi đùa vui vẻ. Nhìn theo nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời kia của cô, rồi không biết từ lúc nào, ánh mắt của Nam đã hướng nhìn cô suốt mà bản thân không hề hay biết. Thế giới hiện giờ với Thiên Nam như là chỉ còn lại cô và chính cậu. Cậu cứ nhìn vậy suốt và chỉ bị " thức tỉnh " khi bị ai đó đập mạnh vào chân

- Anh gì ơi, anh yêu chị Nhi hả? Sao nãy giờ nhìn chị ấy mãi vậy anh._ Cậu nói của một chú nhóc.

Thiên Nam cúi xuống nhìn cậu bé chừng 5 tuổi kia. Cậu chỉ tay về mình:

- Anh? Yêu?

- Không phải sao ạ. Tại em gọi hoài mà anh không trả lời. Mắt anh nhìn chị suốt à._ Thằng bé hồn nhiên trả lời. Nam cười. Phải công nhận bọn trẻ thời nay đúng là... Mấy tuổi nít ranh mà đã biết mấy chuyện yêu đương rồi.

Nam lại hướng mắt về phía Song Nhi. Nếu theo như lời nhóc kia nói, nãy giờ cậu đã nhìn cô suốt ư? Thật sao!. Một cơn gió nhẹ thoảng qua làm tóc cô bay bồng bềnh. Cậu cảm thấy như hai má mình đang bắt đầu ửng lên, trông cô thật giống một Thiên Thần trong bộ váy trắng đang chơi đùa cùng đám trẻ con. Khoan đã, cậu đang nghĩ gì thế này. Thiên Thần? Cái quái gì vậy?

- Cậu làm sao thế? _ Tiếng nói của Nhi như đưa Thiên Nam ra khỏi cuộc độc thoại của mình thay vào đó là giật thót người và giật lùi ra xa. Song Nhi khó hiểu tiến lại gần thì cậu lại tiếp tục lùi.

- Không sao. Không sao. Hôm nay kết thúc ở đây. Còn một điều. Bye._ Nói xong, Thiên Nam đã phóng vèo đi. Ôi trời ơi, bỗng dưng cô lại bắt chợt xuất hiện ngay trước mặt làm cậu như tê liệt, không biết nói gì. Vừa nãy chỉ là ửng hai má giờ là cả mặt. Và hơn nữa, tại sao, tại sao tìm cậu lại đập nhanh vậy? Nhanh lắm! Đến nỗi cậu có thể nghe thấy nhịp đập của nó kia. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây? Ở mà tại sao cậu phải chạy chứ? Cậu có làm chuyện gì xấu đâu!! Chính cậu còn không biết nữa.

" Mình sao vậy trời!!! "

****

Sau khi tạm biệt Thiên Nam, Nhi đi về nhà. Đến giữa chặng, bất giác cô bị ai đó kéo tay đi. Là hai người con gái. Song Nhi nhủ mày, mấy người này cô gặp đâu rồi thì phải? Họ đưa cô ra một con đường khá ít người qua lại. Xung quanh đây đa số nhìn đâu cũng toàn đồng ruộng hoặc những mảnh đất hoang bỏ trống. Không gian tĩnh lặng cộng thêm sự hoang vu này khiến Nhi cảm thấy khá sợ.

- Ha. Cuối cùng cũng tìm ra cậu rồi. Trốn cũng kĩ đó._ Ngọc Hân đẩy mạnh Nhi. Không lường trước được, cô mất thăng bằng ngã xuống.

- Tớ... không có. Vội lại sao cậu lại đưa tớ ra đây. Tớ... tớ còn phải về nữa.

Ngọc Hân khó chịu giải thích:

- Còn hỏi tại sao ư? Gần đây có rất nhiều người trong trường thấy cậu bám theo làm phiền anh Thiên Nam đó.

Bám theo? Ai cơ? Vương Thiên Nam ấy hả? Gì chứ, là hán bám theo cô thì có. Tại sao mọi người lại " phán tội " cô vô cớ vậy chứ!? Phải chăng có gì đó nhầm lẫn.

- Mẹ kiếp. Cậu khinh tôi à._ Ngọc Hân liền giật mạnh tóc Nhi khi thấy biểu cảm cứ ngu nga ngu ngơ của cô. Cáo giả thích giả nai to! Không cần nghe bất kì lời nào của Nhi, cô ta liền liên tiếp dùng cánh tay thô bạo của mình đánh tới tấp lên người Song Nhi. Lúc này trông Hân giống như một kẻ điên không còn biết đến gì khác ngoài sự nóng giận. Nhi không thể phản kháng lại. Đau - là thứ cảm giác lúc này của cô. Cô không hiểu, tại sao? Sao lại đánh cô. " Hức... hức..."

****

- Cháu về đây._ Nguyệt Băng cúi đầu chào

- Hôm nay cảm ơn cháu nhé. Tội tại nơi " khi ho cò gáy " này để đưa đồ cho bác chắc khiến cháu mệt lắm nhỉ._ Người đàn bà tầm 50 cầm tay Băng nói. Cô chỉ cười không đáp nhưng cũng đủ để người kia hiểu ý. Bà gật gật đầu. Xem ra với người lớn tuổi, Nguyệt Băng rất dịu dàng tuy vẫn còn tiết kiệm lời nói lắm. Cô vừa đi được một lúc, nhận ra phía trước mặt có ai đó đang bị đánh. Cô giật mình hoảng hốt khi nhận ra đó chính là Song Nhi

---

- Dừng lại mau._ Nguyệt Băng chạy nhanh tới chỗ Nhi, hất tay Ngọc Hân ra.- Sao cô lại đánh cậu ấy vậy hả?

Ngọc Hân nhủ mày, gì đây? Thích lo bao đồng quá nhỉ. Ô mà không phải thần tượng nữ nổi tiếng Hoàng Nguyệt Băng đây sao? Cô làm gì ở cái nơi vắng vẻ này? À mà thôi, không quan tâm. Ngọc Hân xua xua tay để xóa đi câu hỏi. Hình như hôm nay hơi lời cho cô thì phải. Hân vốn dĩ không ưa Nguyệt Băng là mấy, bởi cô chính là đối thủ của Thiên Nam. Hơn hết, cô ta thấy ghét cái bản mặt suốt ngày ra vẻ bí ẩn, lạnh lùng của Băng. Nguyệt Băng không đi cùng người quản lý, sao Hân không thử " xù " cô vài cái nhỉ? Quả là một công đôi việc. Nghĩ là làm, Ngọc Hân nhanh chóng tát Băng một cái thật mạnh. Bên má kia đỏ tấy lên. Nguyệt Băng vẫn còn chưa nhận thức được mọi việc thì đã bị Hân ngoắc chân. Mất thăng bằng, cô ngã ra sau... Nguyệt Băng sẽ không sao nếu như đằng sau cô không phải là những ván gỗ cứng. Đầu va đập trực tiếp, cô khụy xuống rồi ngất đi.

- Nguyệt Băng!!_ Nhi gọi to tên bạn mình, cố đứng dậy chạy đến chỗ Băng nhưng lại bị Hân giữ lại. Bỗng sợi dây chuyền của Song Nhi bị đứt và rơi ra. Ngọc Hân đã nhìn thấy và nhanh chóng cầm lấy nó trước khi Nhi kịp lượm lại.

- Hừm... Gì đây?_ Ngọc Hân đưa dây chuyền của Nhi lên rồi ngắm nghía nó một hồi. Cô bĩu môi, gì chứ? Đúng là đồ rẻ tiền mà. Nhưng mà cũng phải thôi, nhà quê thì chỉ hợp với thứ này thôi. Nghĩ tới điều này, Hân nhìn cô cười đều.

- Không, trả cho tớ._ Song Nhi cố gắng dùng sức lực của mình vùng nhanh dậy, tay giờ ra tính để lấy lại dây chuyền của mình nhưng đã bị Hân nhanh chóng đưa lên cao. Nhìn thái độ vừa rồi, Ngọc Hân có thể chắc chắn rằng sợi dây chuyền này rất quý giá với Nhi. Điều này làm cô trở nên rất vui theo một cách độc ác. Cô ta liền dùng chiếc dây trước mặt Nhi hệt như muốn chế giễu.

- Trả đây._ Nhi không ngừng giật lại sợi dây của mình nhưng vô ích. Cô quá yếu.

- Muốn tôi trả lại cho cậu? Cũng được thôi._ Ngọc Hân đáp sau một hồi " chưa đùa ".- Nhưng mà... hãy quý xuống đi. Cô hất cằm ra lệnh.

" Bịch " _ Song Nhi đã ngay lập tức quý xuống không một chút do dự. Cô không quan tâm lúc này trông mình đáng thương tới mức nào, hay danh dự của bản thân có tệ hại ra sao. Thứ cô quan tâm hiện giờ là lấy lại chiếc dây chuyền của mình. Cô muốn lấy lại nó, lấy lại kỉ vật cho một lời hẹn ước, một lời thề của hai đứa trẻ. Cô muốn lấy lại bằng mọi giá, dù có phải làm gì đi chăng nữa. Làm người ai cũng phải có lòng tự trọng - mẹ Song Nhi đã dạy như vậy. Nhưng có lẽ cô không giữ được nó nữa rồi. Cô thầm xin lỗi người mẹ của mình.

Còn Ngọc Hân, cô ta không ngờ là Nhi lại nghe lời không chút phản kháng như vậy. Cái bộ dạng ngoan ngoan đó vô tình khiến Hân điên máu. Một cảm giác không thoải mái. Cô ta liền dùng chân đá mạnh một cái vào bụng Nhi cho vơi sự bức tức. Song Nhi kêu lên một tiếng rồi ngã lăn xuống, hai tay ôm chặt lấy bụng

- C...Chiếc... vòng..._ Nhi cố gắng nói trong cơn đau.

Ngọc Hân nghiêng rằng. Quả là một con nhỏ phiền phức. Cô ta nhìn vào sợi dây chuyền lần nữa, rốt cuộc cái vòng này giá trị tới mức nào mà khiến Song Nhi muốn lấy lại một cách khổ sở vậy chứ! A phải rồi. Hân nảy ra suy nghĩ gì đó, cười.

Hân thả sợi dây xuống đất rồi dùng chân dẫm mạnh lên nó, gót chân không ngừng roay làm cho lực càng lúc càng mạnh. Nhìn bộ dạng đơ đĩnh kia của Nhi, cô ta khoái chí cười to. Rốt cuộc Hân làm vậy thì được gì? Phải chăng cô ta điên rồi? Trái tim ích kỉ kia đã bao trọn và làm chủ cô ta?

Sau khi cảm nhận được sự vỡ vụn của mặt trái tim dây chuyền, Ngọc Hân bỏ chân ra.

Song Nhi tròn mắt. Sự tan vỡ! Dây chuyền của cô, kỉ vật của cô, tình yêu của cô...

- T... Tại...sao... Tại sao... cậu dám..._ Nhi cúi gầm mặt, toàn thân không ngừng run lên, hai bàn tay nắm chặt lại.

- Mày thôi đi, làm hơi quá rồi đó._ Người bạn kia kéo tay Hân như muốn ngăn lại. Ngọc Hân chỉ cười:

- Mày sợ à? Lo gì, loại yếu ớt như nó thì làm được gì chúng ta chứ.

- À, vậy sao._ Khoé môi Song Nhi bỗng nhếch lên một nụ cười nhạt. Cô từ từ đứng dậy.

- Vừa rồi cô nói tôi không làm được gì cô?_ Nói rồi, tay phất bụi trên chiếc áo của mình. Ngọc Hân ngạc nhiên. Gì đây?

Chuyện gì đang xảy ra với cô?

Người đó... là ai vậy?

- Đây, hình như nó có gì đó lạ lắm.

Phải, Nhi đang rất lạ. Đúng lúc này, Nguyệt Băng tỉnh dậy, lấy dần lại ý thức. Đầu cô nhói lên đau điếng, cảm giác như bị búa bổ vậy. Băng lắc nhẹ đầu...rồi bất gặp bộ dạng giờ của Nhi. Nguyệt Băng như bị đờ cứng, mặt tái lại lo lắng. Tim cô bỗng đập nhanh không kiểm soát. Sợ hãi? Trong tâm trí, Băng cầu mong sao điều cô đang nghĩ không phải sự thật. Làm ơn đừng...

Về phía Song Nhi, tuy rằng vẫn là cùng một con người nhưng giờ không còn là bộ dạng rụt rè nữa mà là trạng thái ngẩng cao đầu. Vẫn là đôi mắt đen tròn đó nhưng dường như đã trở nên lạnh và không còn cảm xúc. Vẫn là nụ cười thường nở ra trên đôi môi kia nhưng giờ đã là một nụ cười khẩy ngán và khê như tỏ vẻ khinh thường, mỉa mai. Mọi thứ của Thiên Thần trong phút chốc dường như hoá Ác Quỷ. Hai đồng tử Nguyệt Băng cũng đồng loạt giãn ra trước sự thay đổi hay chính xác hơn là " thay đổi trở lại " của Song Nhi

- K... Không thể nào.... Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 14: Nhân Cách Thứ Hai

- K... Không thể nào... Tại sao?

Nguyệt Băng đưa mắt nhìn các vết thương trên người Song Nhi. Không lẽ vì bị đánh quá nhiều sao? Không, không phải. Cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Người khác thì có thể nhưng Nhi - một con người còn chưa hiểu hết khái niệm " hận thù " sẽ không thể bộc phát vì lí do bị đánh được. Rốt cuộc là vì sao? Đầu là nguyên nhân.

- C... _ Lời nói của Ngọc Hân còn chưa kịp trọn vẹn, Nhi đã đá thẳng một cước vào chính giữa bụng cô ta bằng lực không hề nhẹ. Hân bị văng xa, kinh hãi nhìn Nhi. M...Mạnh quá. Nếu vừa rồi cô ta không đề tay tay chỗ bụng để giảm lực cú đá thì chắc giờ có nước gọi xe cứu thương mất. Song Nhi đi đến gần chỗ Hân, dùng chân dẫm mạnh lên giữa ngực cô ta nhằm làm cho không thể ngồi dậy được.

- Bị một đứa yếu đuối làm vậy, cô có thấy nhục không? _ Một giọng điệu đầy mỉa mai, Nhi dùng mũi giày của mình đưa cầm cô ta lên. Ngọc Hân lấy tay hất chân cô ra.

- Gì chứ? Cậu sẽ làm gì đây? _ Hân giơ lên nói, cái hành động vừa rồi của Nhi quá là khinh người khác mà.

Cô nhìn Ngọc Hân. Sẽ làm gì sao? Đưa mắt hướng sang chiếc dây chuyền, đám lửa đang cháy trong tim còn chưa kịp dịu đi thì đã có thêm cả một can dầu đổ vào. Song Nhi dẫm mạnh người Hân hơn, giọng hân xuống với tất cả sự căm ghét:

- Giống cái cách mà mày đã làm với chiếc vòng của tao.

Dây chuyền? Lẽ nào đó là nguyên nhân! Phải rồi! Nguyệt Băng chợt mình nhớ ra, Phong cũng có một cái y hệt của Nhi. Ra vậy, vòng chuyền đôi.

- S... _ Nguyệt Băng dùng giọng, cô nhận ra trong trường hợp này dù bản thân có cố gắng cũng sẽ không được, mọi chuyện chỉ càng tồi tệ hơn. Lấy điện thoại ra, cô gọi cho người quản lí của mình. Cô cần phải đưa Song Nhi đến chỗ bác sĩ Khoa càng sớm càng tốt.

Về phía Ngọc Hân, cô ta bắt đầu run lên khi nghe Nhi nói câu đó. Ý cô là sao? Hành hạ cho tới khi thân tàn ma dại hay là...

- Giết! _ Như hiểu ra, Song Nhi trả lời thay cho suy nghĩ đó. Lời nói lọt vào tai của Nguyệt Băng. Chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống trước khi bắt đầu gọi. Đầu cô lúc này chỉ vang lại lời của Nhi. Cô vừa nói... giết ư?

Song Nhi, cậu sao vậy?

A! Nguyệt Băng hả... Cả Nhật Phong nữa... Mất...rồi. Mất rồi... MẤT RỒI

Song Nhi, bình tĩnh đi.

Song Nhi, Song Nhi...

Nguyệt Băng hồi tưởng về quá khứ. Cô không muốn, không muốn phải nhìn thấy cái khung cảnh đáng sợ đó một lần nào nữa, càng không muốn thấy Song Nhi như vậy, nhất là gương mặt khi đó của cô. Lúc mà Nguyệt Băng khép lại quá khứ cũng là lúc mà cô nhận ra trên tay Nhi là một thanh gỗ với chiếc đinh nhọn chìa ra. Giây phút này, Băng dường như đã mất đi sự bình tĩnh vốn có của mình, cô phải làm sao đây, làm sao bây giờ. Mọi thứ trong

đầu cô cứ rồi tung lên.

- Tạm biệt nhé! _ Song Nhi nói. Hân cố gắng đẩy chân cô ra nhưng không được. Chân cô ta cũng đã bị Nhi khoá. (Khoá ở đây là môn võ khoá ý, không phải khoá bằng xích hay dây đâu ạ

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhập Học

Một ngày mới lại xuất hiện trong căn phòng nhỏ của Song Nhi. Cô vẫn còn đang ngủ trên chiếc giường trắng tinh khiết kia, từng hơi thở đều đặn và rất khẽ. Mọi vật xung quanh đều im ắng đến lạ thường. Ánh nắng mặt trời xuyên qua tấm cửa kính trong suốt và chiếu rọi lên người Nhi. Bà Ánh bước vào phòng, trên tay cầm khay đựng bữa sáng cho cô. Tiến lại gần chiếc bàn học, Ánh đặt thức ăn xuống, cố gắng làm thật nhẹ để âm thanh phát ra không to, rồi kéo rèm cửa sổ lại. Bà không muốn những tia nắng ngoài kia sẽ làm phá hỏng đi giấc ngủ của con gái mình. Quay sang nhìn khuôn mặt tựa như Thiên Thần của Nhi, tìm bà bỗng nói lên sự xót xa. Chiều qua khi mà Nguyệt Băng đưa cô về nhà và nói việc trở lại của nhân cách thứ hai, người mẹ đó như muốn ngất lịm, bước chân cũng loạng choạng hơn. Giây phút ấy, Ánh tưởng chừng như có thể mất đi Song Nhi bất kì lúc nào. Đã nhiều năm trôi qua kể từ ngày đó, bà cứ nghĩ rằng căn bệnh đó đã biến mất nhưng một lần nữa nó đã quay trở lại. Phải làm sao đây?

Song Nhi bắt đầu cựa quậy. Cô mở mắt ra nhưng rồi lại hơi nhúu lại do chưa kịp thích nghi với cái sáng. Nhi ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn khá mơ màng nhìn mọi thứ xung quanh. Liệu cô đã bình thường trở lại chưa? Bà Ánh im lặng, thầm cầu nguyện.

- Mẹ? _ Lờ lờ nói mang theo câu hỏi. Có vẻ như cô đang thắc mắc sao mẹ mình lại ở đây và cả khuôn mặt đang lo lắng của bà. Như chỉ chờ đợi dáng vẻ đó, Ánh đến bên giường và ôm cô vào lòng. Thật sự may quá! Song Nhi chớp chớp mắt không hiểu chuyện. Chợt nhớ ra gì đó, cô vội tìm chiếc dây chuyền của mình, nó vẫn ổn. Cô thở phào nhẹ nhõm như trút bỏ được sự sợ hãi trong tim. Có vẻ như chuyện đó chỉ là một giấc mơ. Ngược nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, Nhi liền la toáng lên khi biết giờ đã là 6:45 a.m. Trời ơi, cô sẽ muộn học mất. Vội vàng chạy đi làm vệ sinh cá nhân, cô như quên đi cả sự tồn tại của mẹ mình.

- Hay là hôm nay nghỉ học đi con._ Ánh nói, bà sợ rằng căn bệnh sẽ bất chợt tái phát, hơn nữa cô có lẽ vẫn còn mệt sau vụ vừa rồi. Còn Nhi thì tròn xoe mắt sau câu nói kia, tuy là hơi muộn nhưng nếu làm nhanh thì vẫn kịp mà. Cô bắt đầu cảm thấy lạ. Cả vừa rồi nữa, bà Ánh bắt ngờ ôm cô một cách khó hiểu. Có chuyện gì đã xảy ra sao?

- Không được đâu mẹ._ Song Nhi trả lời rồi lại nhanh chóng sắp xếp sách vở. Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, cô tạm biệt bà Ánh rồi chạy nhanh tới trường, hi vọng là vẫn kịp giờ.

****

Sau khi đặt chân vào lớp học, tiếng trống báo hiệu giờ học vang lên. Cô thở phào nhẹ nhõm, kịp rồi. Song Nhi giơ tay lên chào mọi người nhưng dường như tiếng nói chuyện của tụi học sinh trong thời kì nổi loạn đã áp hết đi tiếng của Nhi. Cô đi xuống chỗ ngồi của mình, thở nhanh để lấy lại hơi sau khi phải chạy một quãng đường khá dài.

- Hôm nay cậu đi muộn vậy? _ Một người bạn bàn bên cạnh quay sang hỏi cô rồi như bất chợt nhớ ra gì đó liền hỏi, giọng điệu có vẻ háo hức lắm:

- Cậu là bạn của Thiên Nam hả, sướng quá đi!

Song Nhi gãi đầu, chưa cả kịp hiểu thì cô bạn kia đã thao thao bất tuyệt nói đủ thứ và chỉ dừng lại khi giáo viên chủ nhiệm bước vào.

Tất cả học sinh đồng loạt ngồi ngay ngắn, không ai nói với nhau câu nào nữa. Không khí lúc này thật im lặng, khác hẳn với sự ồn ào bạn nầy. Cô Thu bước lên bục giảng, nghiêm nghị nhìn cả lớp. Cô lấy trong cặp ra một tờ giấy A4, rồi nói:

- Lớp ta có thêm 4 học sinh mới.

Câu nói vừa dứt, những tiếng ồ ồ một lần nữa vang lên. Họ đang bàn tán, có vẻ như ai cứ cũng ngạc nhiên và tò mò khi có tới 4 học sinh chuyển vào và họ là ai? Những câu hỏi bắt đầu xuất hiện.

Cô Thu gõ chiếc thước gỗ lên bảng, nhắc nhở học sinh trật tự. Cô nhìn vào tờ giấy rồi nói tiếp:

- 4 học sinh mới là: Hoàng Nguyệt Băng, Lương Mạnh Hùng, Vương Thiên Nam, Dương Nhật Phong.

Từng cái tên khiến sắc mặt của thành viên 9D1 thay đổi như tắc kè hoa. Vừa hớn hở xong đã ỉn xìu, vui sướng rồi lo lắng. Tất cả im lặng không nói gì. Họ nên khóc hay nên cười đây? Thiên Thần và Ác Quỷ tới cùng một lúc ư!

Ngay sau đó, Nguyệt Băng cùng Thiên Nam bước vào lớp trước, những tiếng hò hét, reo mừng lập tức vang lên. Tất cả dường như không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Họ đang học cùng thân tượng của mình và trên hết họ sẽ được nhìn thấy thân tượng bằng xương bằng thịt mỗi ngày. Niềm vui

cũng chẳng được bao lâu khi hai kẻ được cho là Ác Quỷ bước vào. Tất cả lại im lặng. Đến cô giáo vốn nghiêm nghị kia cũng phải chống mặt trước sự thay đổi biểu cảm của cái lớp này. Nhưng nếu để ý kỹ sẽ nhận ra Song Nhi này giờ vẫn luôn im lặng, giữ nguyên vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ

- Dương...Nhật...Phong... _ Khoé môi cô không ngừng lặp lại cái tên đó.

- Như mong muốn, chỗ ngồi của em sẽ ở đó - bàn cuối cùng tổ 3._ Cô Thu nhìn Nam, tay chỉ về phía cuối lớp.

Cậu đi xuống chỗ ngồi của mình. Wou, thật bất ngờ và tình cờ. Mới đầu cậu chỉ dự định ngồi bàn cuối một mình để không bị làm phiền, ai dè bàn dưới Nhi mới hay chứ. Mà thôi, càng tốt. Lát cậu sẽ kiểm tra tình cảm xem sao.

- Em ngồi cạnh Nhi được chứ, cậu ấy là bạn em._ Nguyệt Băng nói với giáo viên chủ nhiệm. Cô gật đầu rồi quay sang nhìn hai người còn lại kia. Vẫn đáng về kiên quyết, cô đây không sợ học sinh cá biệt đâu nhé. Nhưng mà nên để họ ngồi đâu đây. Xung quanh lớp dường như chỉ còn bàn trên Nhi là trống thì phải. Cô Thu trầm cầu nguyện. Lần này có vẻ hơi thiệt cho cô bé ngây thơ kia rồi. Ở mà biết đâu, chẳng phải có rất nhiều chuyện tình nảy nở giữa hai con người đối lập tính cách sao? Thôi thì mọi chuyện trông chờ vào định mệnh vậy.

- Các em ngồi chỗ đó._ Cô Thu nói. Phong nhìn theo hướng tay giáo viên và chạm mắt với Song Nhi. Nhi liền lấy quyển vở viết che mặt đi.

Tiết học nhanh chóng được bắt đầu. Nhưng ánh mắt của học sinh trong lớp dường như đã không còn nhìn lên bảng mà đều quay xuống, hướng về phía của hai thần tượng kia. Xem ra họ có một lượng Fan không hề nhỏ ở trong lớp 9D1 này. Do quá quen với việc này nên Nam và Băng chỉ vẫy tay hay chào đáp lại mọi người rồi tiếp tục việc học của mình.

Song Nhi nhìn chằm chằm vào đằng sau người con trai đang ngồi ở bàn trên. Sao đến cái tên cũng giống quá vậy? Liệu có đơn giản chỉ là sự trùng hợp thôi không? Nhưng tại sao...? Nhi đưa đặt lên giữa ngực, sao tim cô lại đập nhanh tới vậy! Rồi cô thấy gì đó, nhanh chóng vén chỗ tóc mao của cậu lên không cần suy nghĩ... Đôi mắt mở to ngạc nhiên!

Theo phản xạ, Nhật Phong nhanh chóng quay xuống nhìn Nhi.

Nguyệt Băng tò mò đưa mắt về phía hai người. Cả Hùng và Nam cũng không ngoại lệ.

Song Nhi vẫn chỉ im lặng.

- B...Ba nốt ruồi...sau...gáy... G...Giống quá...! _ Phải mất năm giây sau cô mới có thể nói. Nghe thấy vậy, Phong giật mình nhớ ra thứ " đặc điểm nhận dạng " độ liền lấy tay che đi. Siết chặt tay, cậu thật là sơ suất. Liệu cô đã nhận ra chưa? Sao cô lại không nói gì hết vậy chứ? Điều đó khiến cậu càng thêm lo lắng

- Ha, không ngờ lại giống nhiều điểm tới vậy! _ Nhi cười ngô nghê, lấy tay gãi gãi đầu. Phong nhẹ nhõm thở hắt rồi nhìn cô. Cậu nói vừa rồi tuy khiến cậu hơi chạnh lòng xiu nhưng không sao, may là cô đã không nhận ra cậu.

Nhật Phong quay lên tiếp tục học thì lại bị Nhi quây. Không biết là do cô quá ngây thơ hay cố ý nữa mà cứ không ngừng lấy ngón tay quơ quơ nghịch mấy lọn tóc mao của cậu. Tuy có phần hơi hơi khó chịu nhưng vẫn rất vui. Bởi vì đó là người cậu yêu mà. Trái tim cậu như mềm đi từng chút một. Cậu đang ở rất gần cô. Mà khoan đã, giờ cậu đang là người lạ với Song Nhi, sao cô có thể tự nhiên đến thế? Nhật Phong nhủ mảy may suy nghĩ. Này, không phải với " thằng " nào cô cũng vậy chứ? Sau đó là cả một quá trình ý nghĩ vẩn vơ của cậu. Ngón tay Phong không ngừng đập vào bàn, lo lắng. Một bàn tay khều khều áo cậu.

- Phong B ơi! _ Song Nhi tí tòn nói.

- Hà, Phong B?

- Tổ gọi vậy cho đỡ nhầm ấy mà._ Cô khua tay, nói tiếp: - Tại cậu với cậu ấy tên giống hệt nhau.

Phong im lặng, nghĩ. Thường thường thì con người ta sẽ rất khó nhận ra nhau sau bao năm, sao cô lại không như vậy?

- Hai người đã xa nhau khá lâu rồi, sao cậu vẫn có thể nhận ra hần ta? Ba năm là quãng thời gian dài đủ để ngoại hình một con người thay đổi đó._ Nhật Phong dựa lưng vào ghế. Cậu muốn cô nghe rõ hơn giọng nói của mình.

Song Nhi khá bất ngờ trước câu hỏi đó nhưng rồi nhanh chóng trả lời:

- Vì tớ yêu cậu ấy._ Nhi vẫn không ngừng nghịch tóc Phong. Phải, cô yêu cậu. Chính vì vậy cho dù có xa cách đến mấy, 3 năm, 5 năm hay lâu hơn nữa thì chắc chắn rằng cô vẫn sẽ nhận ra người đó. Trái tim cô sẽ luôn dẫn đường và mạch báo cho cô. Nghĩ đến đây, Song Nhi bỗng dừng lại, thắc mắc. Vậy tại sao cô lại nhận nhầm nhỉ? Phải chăng do hai người có nhiều điểm chung quá chăng? Hay tim cô bị hỏng rồi! Nghĩ tới đây, Nhi liền rùng mình, sợ hãi.

Bỗng cô bị người con trai ngồi sau kia giật tóc liền hỏi không thương tiếc. Song Nhi tức giận quay ngoắt xuống, ánh mắt hầm hực, miệng như muốn thét ra lửa nhưng lại không thể vì đang trong giờ học.

- Nhìn vào mắt tớ 5 giây, chỉ 5 giây thôi._ Thiên Nam giơ bàn tay năm ngón ra trước mặt cô nói, giọng có vẻ hơi cầu khẩn. Nhi khó hiểu nhưng rồi vẫn làm theo. Mắt đối mắt. Hết thời gian, Nam nhanh chóng hất tay ra hiệu cho cô quay lên. Tim cậu không đập nhanh nữa. Quả nhiên, khi đó chỉ là cảm giác rung động nhất thời. Cậu đưa tay lên cằm, giả làm bộ dạng vuốt râu. Đúng là tuổi trưởng thành mà. Tim dễ lung lay ghê!

Song Nhi lại tiếp tục với công đoạn nghịch tặc ai kia mà không biết rằng người đó đã nhìn hành động của cô với Nam này giờ với con mắt không mấy vui vẻ.

- Là cô ấy nhì? _ Mạnh Hùng hơi ghé tai Phong hỏi, mắt liếc nhìn Nhi một cách kín đáo.

- Ủ._ Nhật Phong trả lời, giọng khá lạnh. Hùng - người chứng kiến sự việc này giờ liền cười ranh mãnh, xem ra cậu bạn kia ghen rồi đây.

Phong nhí mạnh vào cánh tay của Hùng. Cậu nghiêng răng để kim nén không hết lên. Nhanh chóng hất tay của Phong ra, Hùng vạch sẵn trong đầu kế hoạch trả thù, cậu quay xuống bàn dưới, nhanh nhẩu nói:

- Song Nhi, cậu biết không? Cái tên này vừa này gh...

Không để cho thằng bạn mình nói hết câu, Phong liền cảm quyền vờ bịt miệng Hùng lại. Cậu thở phào, cũng may chặn được đúng lúc. Phong xoay cổ người kia cho quay lên,

- Cậu đang tính nói gì vậy hả?

- Tổ chỉ định giới thiệu thôi. Có gì đâu._ Mạnh Hùng ngây ngô trả lời.

- Giới thiệu? Chứ không phải cậu đang định nói: " Cái tên này vừa này ghen " à? Há!._ Nhật Phong liếc nhìn, gằn giọng. Lời nói tuy bé nhưng vẫn đủ sức đe dọa.

- Ó, đâu có. Gh... Gh... À ghét ý mà. Tổ chỉ định nói là " Cái tên này vừa ghét mình xong nên mình muốn làm bạn với cậu.".... Thế đó._ Hùng nhanh chóng đưa ra một cái lí do hợp lí nhất.

- Hmm..._ Phong đưa mặt lại gần hơn nữa, nhìn. Đứng là ranh ma mà. Coi như hôm nay cậu tốt số. Dù sao cậu quan trọng nhất cũng chưa nói ra.

Hai người cứ như vậy mà không hề biết rằng một nửa ánh mắt trong lớp đang dõi hướng. Một số người thì há hốc mồm, ác quỷ đang chơi đùa rất vui vẻ. Thật không giống những gì trước đây. Và trên hết khi nhìn gần như vậy, họ nhận thấy rằng hai người kia nhan sắc không phải dạng tồi gì cả, rất đẹp à nha.

Về phía Song Nhi, họ thầm cầu nguyện cho sự hồn nhiên của cô. Cô không biết bản thân đang làm gì đâu. Nghịch tặc của trùm trường..

****

Nhanh chóng chạy lên chiếc xe ô tô phía trước cổng. Ngay sau khi thoát khỏi những tiếng hò hét kia, Thiên Nam nằm bệt xuống cả hàng ghế ngồi phía sau xe như không còn chút sức lực. Hôm nay cậu rời đi khá nhanh và cảm thấy có lỗi với những Fan của mình. Nhưng mà phải làm vậy thôi, ngày hôm nay cậu thực sự mệt. Ngày đầu chuyển lớp quả nhiên luôn là ngày địa ngục. Lần trước cũng vậy. Học bài thì không xong. Thi thoảng lại bị gọi lên kèm theo đó là những mẩu giấy nhỏ kèm tin nhắn, đương nhiên là Nam không thể không trả lời. Ra chơi thì hầu như bị vây kín toàn thân, rồi nghe màn giới thiệu từng người một, chụp ảnh cùng, xin chữ kí rồi hát. Không khác gì những công việc bận rộn thường ngày cả. Bên cạnh đó không thiếu một số người Anti và sau đó là cả một cuộc chiến miệng. Và người bị lôi ra nghe đâu ai khác ngoài Nam chứ.

- Mệt quá đi!!!_ Cậu nói, xoay người lăn lộn theo đúng tật xấu khó bỏ.

- Mà này, Nam._ Nam Cường chợt nhớ ra chuyện cần hỏi. Nhưng đáp lại tiếng gọi của anh vẫn chỉ là những lời than vãn của cậu.

- Nam._ Anh nhắc lại một lần nữa. Và kết quả vẫn như vậy. Cường lắc đầu, tay trái lái, tay phải lấy bộ đàm từ trong ngăn ra, anh lấy một hơi dài, hét lớn:

- VƯƠNG....THIÊN....NAM.....!!!!!!_ Từng chữ được truyền tải nhanh chóng đến chiếc loa nhỏ sau xe và đưa thẳng vào màng nhĩ của Nam. Cậu giật nảy người, kêu lên rồi đứng dậy nói to:

- Quản lí, anh không thể gọi em theo cách bình thường được à?

- Gọi kiểu đó em nghe được không?_ Lời nói nhẹ nhàng nhưng chất đầy hàm ý móc. Nam xì một cái rõ to. Gì chứ. Anh đang nói mát cậu hả! Cậu ngồi xuống, nhìn sang chiếc loa mini rồi giờ nắm tay như muốn đập vỡ nó.

- Chuyện tình cảm sao rồi?_ Nam Cường tiếp tục với câu hỏi của mình. Nam vắt chân thành hình chữ ngũ, tay đút vào túi quần đáp:

- Thì chỉ là bạn thôi... Tuy có chút... rung động nhẹ.....Tuổi nổi loạn mà anh, ai chẳng vậy chứ. Anh còn vậy mà._ Nam nhận thấy sự im lặng và khuôn mặt đang trau lại của quản lí mình liền nhanh chóng nói lí.

Thật là, cậu có biết bản thân mình giờ đang là ai không? Cậu là một thần tượng đó. Bàn tay Cường siết chặt tay lái, bực tức. Đến khi nào Nam mới chịu hiểu đây?

- Em vẫn không thay đổi. Nói là rung động nhưng rồi lại yêu. Giống như lần với Vương Diễm..

RẦM...

Thiên Nam đập mạnh vào lưng ghế ngồi của Cường, cắt đứt lời anh trước khi cái tên đó được hoàn chỉnh. Khuôn mặt mới khi nãy còn mang sắc thái rất bình thường vậy mà giờ đã trở nên đáng sợ. Đôi mắt như đục đi và vô hồn.

- Đừng có nhắc tên con điểm đó trước mặt em._ Giọng nói lúc này trầm hẳn đi, nó như mang theo hương vị của cả một nỗi buồn, một tình yêu đau và cả sự căm ghét lẫn khinh bỉ. Thứ cảm xúc pha tạp bởi nhiều cảm xúc khác nhau.

- Anh xin lỗi._ Cường nói bằng một giọng nhẹ nhất có thể. Anh đã lỡ lời chuyện cũ ra và vô tình chạm vào vết thương chưa lành hẳn của một đứa trẻ mới chỉ 15 tuổi. Tim anh không khỏi xót xa. - Nhưng mà Nam à, một năm qua rồi đó. Em vẫn còn yêu sao?

- YÊU? ANH ĐIÊN À MÀ NÓI NHƯ VẬY CHỨ HẢ! LẦM CẢM RỒI SAO? CHỊ TA CÒN KHÔNG ĐÁNG ĐỂ EM NHỚ TỚI NỮA LÀ._ Cảm xúc kìm nén phút chốc không thể kìm nén được, Nam hét lên trong sự giận dữ, đau đớn. Không bao giờ có chuyện "vẫn còn yêu" ở đây cả. Chỉ là cậu không thể quên được khuôn mặt của kẻ đã chọn tiền thay vì tình yêu, kẻ đã lợi dụng cậu, kẻ luôn ra vẻ thánh thiện, cao quý nhưng thực chất chẳng khác gì loại con gái rẻ tiền, bẩn thỉu. Thứ duy nhất bây giờ mà cậu dành cho người đó chỉ là một biển sâu của khinh bỉ.

****

- Này Nguyệt Băng, bọn tớ không làm phiền cậu đấy chứ. Có gây ra cái "xi can đa" không?_ Mạnh Hùng kéo chiếc mũ xuống sâu hơn nữa để che kín khuôn mặt. Thi thoảng cậu lại nhìn xung quanh xem có bị ai phát hiện không.

- Không sao đâu._ Băng quay xuống nói. Xem ra cậu lo lắng quá rồi. Nhìn vẻ mặt kia là đủ để biết. Nhưng mà Hùng nghĩ cô là ai chứ? Cô không có gì đáng nói để hai người con trai lên đi cùng xe ô tô mà không có chuẩn bị gì. Tính toán hết rồi đấy.

Đức Lương nhìn Phong và Hùng qua chiếc gương chiếu hậu, đôi lông mày thanh tú kia nhíu lại. Hôm qua là một cô gái thì không sao. Nhưng giờ là hai người con trai. Họ đều là bạn của Nguyệt Băng? Sao trước giờ anh không thấy cô nhắc tới. Và lại, mấy hình xăm nhỏ nhằng trên cánh tay kia, liệu có phải là người tốt không vậy? Còn đang ở độ tuổi học hành mà đã như vậy xem ra rất đáng lo ngại. Lương thoáng nhìn sang Băng. Trên hết, sao cô lại bảo anh đưa đến căn biệt thự trước đây của nhà họ Hoàng chứ? Chỗ đó khá vắng, không phải quá nguy hiểm sao?

Mãi mê suy nghĩ cuối cùng cũng tới nơi. Ở đây quả nhiên vẫn không mấy khác đi. Vẫn một căn nhà to lớn đơn độc giữa cả một không gian lặng im. Ngay cả đến một tiếng động cũng không có. Đức Lương bước xuống xe rồi nhanh chóng mở cửa chỗ ngồi cho Nguyệt Băng như mọi lần, theo sau đó là hai người kia. Chỉ mới ra khỏi xe chưa đầy 5s, Mạnh Hùng như muốn hét lên vì nóng.

- Không có ý đồ đen tối gì chứ?_ Đức Lương hỏi khi thấy Băng đã đi đến phía trước để mở cổng.

- Tất nhiên. Sao trông anh lo lắng thế. Hay là... thích cô Idol đó._ Hùng không ngừng lấy tay quạt cho mát, trả lời.

Không nhận thấy tín hiệu đáp lại từ Lương, cậu đang ngắm nghía trời xanh liền nhìn anh, bất gặp một khuôn mặt đang ửng đỏ.

- Hả? G..Gì chứ._ Đức Lương cúi đầu xuống để che đi khuôn mặt xấu hổ khi bị phát hiện tình cảm của mình. Anh nhanh chóng đi vào trong xe rồi đóng cửa lại.

- Vậy là đúng thật rồi hả?_ Hùng ngớ người. Mới đầu cậu chỉ là đang nói vu vơ thôi, ai ngờ trúng luôn. Quản lý yêu "thân chủ" của mình ư? Xem ra khá khó khăn đấy. Thôi thì làm phúc không nói cho ai vậy. Cậu gật gù.

- Cậu không tính vào hả?_ Nhật Phong nói, Hùng mới chợt nhận ra là cần đi vào trong nhà và cả cái nóng kinh khủng khiếp ngoài này.

Do đã lâu không sử dụng, căn nhà này trở nên bụi bặm. Màng nhện chẳng hạn. Nguyệt Băng đi đến cuối nhà, đặt tay lên ô vuông lõm xuống trên tường, một lối đi bí mật hiện ra. Họ cùng bước vào đó. Nhật Phong đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều bị bịt kín, trong phòng cũng chỉ có bộ bàn ghế và một chiếc tủ sách, xem ra là một nơi rất tốt cho những cuộc họp về tổ chức đó. Cậu đặt tay lên bức tường bên cạnh, cách âm cũng không tồi.

- Mà này Phong, cái ông trùm tổ chức, khuôn mặt có đáng sợ không?_ Hùng ngồi xuống ghế, thắc mắc hỏi.

- Tớ không biết. Ông ta luôn đeo mặt nạ, dường như là mọi lúc mọi nơi._ Phong đáp, nhớ về những lần gặp mặt. Kẻ đó luôn không bao giờ để lộ khuôn mặt mình. Có lần cậu đã gắng hỏi nhưng câu trả lời luôn là im lặng tịch mịch kèm theo những nụ cười buồn. Dường như hắn không chỉ đơn thuần muốn che dấu đi thân phận mình mà còn là cả một bí mật sau lớp mặt nạ kia.

- Vậy thì khó rồi đây._ Nguyệt Băng cắn móng tay cái. Gập chiếc máy tính xách tay lại, suy nghĩ. Nếu như không biết khuôn mặt như thế nào sao cô có thể tìm được thông tin cá nhân của hắn được đây!

"Mấy đứa đang tính điều tra ta hả? "

Một giọng nói lạnh lẽo nhưng không quá xa lạ vang lên trong căn phòng. Nhật Phong nhanh nhìn xung quanh một lần nữa. Nó phát ra từ đâu chứ? Và trên hết, sao ông ta lại biết chỗ này. Nơi đây không phải rất kín sao? Làm thế nào? Về mặt và hành động kia của Phong đủ để khiến hai người con lại hiểu chuyện gì đang diễn ra. Họ cùng đảo mắt tìm, và dừng lại ở điểm đối mặt

- Trên áo các cậu..._ Ba giọng nói đồng loạt cùng được phát ra. Mỗi người đều nhìn vào áo mình. Camera mini.

- Chết tiệt, chúng ta bị gấn trộm từ lúc nào vậy chứ?_ Hùng tháo nó ra, vặn đi vặn lại nhìn.

" Đừng phí công như vậy. Mọi nhất cử nhất động của mấy đứa ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay đấy "

Giọng nói hần một lần nữa vang lên. Rồi hần cười khẩy một cái dài. Nhật Phong và Nguyệt Băng bỗng như bị bất động. Họ đã bị theo dõi được một thời gian rồi sao? Mọi nhất cử nhất động, không lẽ... bao gồm cả chuyện đó. Không ổn rồi, cô ấy - người họ đang cố bảo vệ...sẽ gặp nguy hiểm mất.

- Mau phá cái camera này đi chứ. Hai người sao thần người ra đấy vậy? Có chuyện gì hả?_ Mạnh Hùng sau khi dùng chân dẫm nát thiết bị kia liền hỏi

- À...không có gì._ Cùng trả lời, một giọng điệu và một khuôn mặt đang lo lắng. Tuy họ đang phá thứ đồ kia nhưng đầu óc lại ở nơi khác, trong những dòng suy nghĩ của chính mình. Hùng nhú mày khó chịu, biết ngay là có chuyện mà. Lại còn bày đặt nói " không sao " nữa chứ. Cậu đâu có ngu.

- Chữ " nói dối " viết cả lên mặt kìa. Coi vậy thôi chứ thằng này tính ý lắm đấy nha._ Hùng tự tin, cậu nhìn hai người bạn kia, có chút lo lắng theo. Cậu nói tiếp: - Liên quan đến...Trần Song Nhi, đúng chứ?

-.....

Hai người không trả lời.

- Liệu đã ổn chưa?_ Mạnh Hùng đôi chủ đề, cố gắng phá đi cái bầu không khí tĩnh lặng mà một phần cậu gây ra.

- Không biết nữa. Có vẻ như là khá ổn._ Nguyệt Băng kiểm tra mọi thứ xung quanh một cách kĩ lưỡng nhất.

Mạnh Hùng sau khi suy nghĩ một hồi, nhận thấy không thể chịu sự tò mò lâu hơn nữa, liền nói:

- À này... ừm thì...biết là không tiện....nhưng mà có thể kể tớ nghe được không...chuyện... của Song Nhi.

- Việc này.... không thể được. Xin lỗi._ Nguyệt Băng đáp rồi cúi mặt xuống, tiếp tục những suy nghĩ của mình. Nhật Phong cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trở Về Quá Khứ

- À này... ừm thì...biết là không tiện....nhưng mà có thể kể tớ nghe được không...chuyện... của Song Nhi.

- Việc này.... không thể được. Xin lỗi._ Nguyệt Băng đáp rồi cúi mặt xuống, tiếp tục những suy nghĩ của mình. Nhật Phong cũng không ngoại lệ.

- Chúng ta là bạn. Vậy nên hãy để tớ giúp các cậu, tớ sẽ bảo vệ cô ấy cùng hai người._ Mạnh Hùng muốn giúp họ. Bây giờ không còn đơn thuần chỉ là sự tò mò nữa, cậu thực sự muốn giúp. Phong và Băng nhìn cậu, liệu có thể không? Mạnh Hùng là người rất đáng tin cậy. Tuy rằng mới chỉ tiếp xúc với cậu một thời gian nhưng cô lại có thể khẳng định điều đó. Và trên hết, họ là bạn. Giữa tình bạn có lẽ không nên tồn tại bí mật. Nguyệt Băng nhìn sang Phong, khẽ gật đầu. Hiểu ý, cậu cũng gật đầu đáp trả, lấy một hơi thật dài rồi thở ra chậm chậm. Tim cậu bỗng đập nhanh hơn, sự lo lắng cũng dần dâng lên. Có lẽ, cậu phải kể. Phong nắm chặt hai tay lại, miệng thốt ra từng từ, rất khẽ, tựa như một làn gió.

- Nhi... đã từng giết người.

Bàn tay đang gãi đầu của Mạnh Hùng rơi xuống như mất đi lực điều khiển. Cái gì cơ, cậu không nghe nhầm đấy chứ? Nhớ lại khuôn mặt của Song Nhi, một người con gái thánh thiện như vậy...sao có thể. Đùa à!

Biểu cảm của Hùng không nằm ngoài dự đoán của hai người, quả nhiên rất là khó tin.

- Đó là câu chuyện xảy ra cách đây 6 năm, ngày 6/6.

Phong tiếp tục nói. Con gió vô hình thoảng qua ba con người kia như để bắt đầu cho câu chuyện của quá khứ, bí mật đã ẩn mình suốt bao năm.

... ..

Ngày 6 tháng 6 năm Canh Dần. (6/6/2010)

- Trời ạ, làm gì mà lâu vậy không biết?_ Nhật Phong đập chân, tâm trạng đang khá bức bối. Tiếp tục nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình, 8:00, cậu đã phải chờ được cả một tiếng đồng hồ rồi đó. Lấy chân đá mạnh vào cái ghế đầu giữa nhà, Phong mất hết kiên nhẫn gào lên.

- Cậu bình tĩnh đi mà. _ Nhi tới vỗ vai cậu, rồi đi người Phong ngồi xuống, cô chạy vội vào trong bếp lấy cho cậu cốc nước lạnh để uống cho hạ hỏa. Lúc này, Song Nhi cũng không khỏi bồn chồn, hai tay cứ đan xen vô nhau mong sao ai kia sẽ nhanh đến. Và như kiểu có một phép màu, cánh cửa mở ra kèm theo sự xuất hiện của một bé gái xinh xắn với nước da trắng và mái tóc dài, xoăn tự nhiên được búi cao. Cô diện trên mình chiếc váy xanh dương nhẹ trông thật giống với một nàng công chúa. Về đẹp đó đã khiến cho hai người kia phải lơ đi một nhịp, đến cả Nhi cũng không thể kiểm soát sự "rưng rưng" của mình.

- Nguyệt Băng đẹp quá! _ Song Nhi nói, toe toét cười. Cô không trả lời, vẫn một dáng vẻ lạnh, cô đảo mắt nhìn xung quanh nhà như muốn tìm ai đó. Chỉ vừa nhìn thấy bà Ánh đang xách túi đồ từ trên lầu xuống, Băng liền lao nhanh tới ôm bà, khuôn mặt áp sát vào vùng bụng Ánh như thể muốn cảm nhận hơi ấm của người cô xem là mẹ thứ hai của mình. Nhận thấy sự tuôn trào của các giọt tinh thể ở đứa trẻ 9 tuổi, bà cười hiền rồi ôm lại cô, vỗ về:

- Băng Nhi của mẹ mạnh mẽ lắm mà. Cố lên con, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nhé! _ Ánh thay đổi cách xưng hô rồi nói đi nói lại câu nói đó cho đến khi trái tim cô bình tĩnh lại. Nhẹ nhàng xoa đầu cô âu yếm, rồi cuộc kể bố mẹ đó đã làm gì trong việc dạy con cái vậy? Tại sao một đứa trẻ lẽ ra còn đang ở độ tuổi ăn, chơi, học tập như Băng lại phải chịu quá nhiều áp lực từ gia đình tới vậy? Ánh đã thử nhiều lần gắng hỏi xem họ là ai nhưng câu trả lời vẫn luôn là cái lắc đầu không có giải đáp. Có vẻ như cô muốn giấu điều đó. Nhìn cảnh tượng kia đủ để Phong hiểu chuyện gì đã xảy ra, sự giận dữ trong cậu lại dần thay vào đó là một niềm cảm thương với cô.

... ..

- Uwou! Không ngờ hồi đó Nguyệt Băng mau khóc quá nhỉ? _ Hùng trầm trồ nói lớn, cắt ngang mạch câu chuyện.

- Cậu có tính nghe tiếp không? _ Băng khẽ lườm, lấy chủ đề chính ra làm vũ khí đe dọa. Cô không muốn ai lấy thời yếu đuối đó ra nói. Bởi nó là một kí ức xấu hổ của chính Nguyệt Băng.

... ..

Tuy rằng mọi người đều vẫn đang thức nhưng không khí trong xe lại vô cùng im lặng. Thi thoảng họ lại đưa mắt nhìn Nguyệt Băng đang nằm trên ghế, ai cũng muốn bảo vệ cho giấc ngủ của cô. Băng chắc quá mệt rồi, những giọt nước mắt kia cũng chỉ vừa mới khô đi trên khuôn mặt thanh thoát. Đến cả bố Nhi - ông Minh cũng đang cố gắng lái xe sao cho ít va phải chỗ xóc và các ổ gà ổ vịt. Sau gần hai tiếng, cuối cùng đã tới nơi. Chỗ này đúng là xa mà. Minh lái xe vào rẽ đường gần đó, Nhật Phong cùng Song Nhi đã nhanh chóng xách túi đồ ăn, nước ngọt từ bao giờ. Chỉ chực cho đến khi cánh cửa xe mở ra, hai người lao nhanh xuống, vui sướng hò hét. Quả đúng là trẻ con, luôn háo hức với mọi thứ. Bà Ánh cười hiền rồi quay sang nhờ chồng mình xách nốt những túi đồ còn lại, Ánh tới chỗ Băng bế ẵm cô vào lòng mình, bà muốn cô ngủ thêm một lúc nữa. Họ cùng nhau đi đến ngôi trường trước mặt với các gang màu rực rỡ, tiếng nói đùa của trẻ nhỏ vang vọng khắp nơi nhưng lại mang theo một nỗi buồn. Cô Nhi Viện "Yêu Thương".

- Chờ ông già này đã nào hai đứa kia!!! _ Minh mệt mỏi nói. Đặt mấy túi đồ trên tay xuống, thật là nặng mà. Nhìn Phong và Nhi đang nhảy chân sáo phía trước, sao tụi nhóc khỏe quá vậy! À phải rồi, chúng nó chỉ cảm có cái túi bé để đồ ăn vặt yêu thích của bản thân bảo sao không nhẹ mới lạ. Trong khi Minh thì trái ngược lại hoàn toàn. Lấy tay vòng ra sau đấm đấm vô lưng mình, ông đang già quá rồi.

- Anh mới chỉ có 28 thôi đó, còn lâu lắm mới già được nhé! _ Thần giao cách cảm giữa vợ chồng, Ánh quay sang nói với Minh, không quên để lại nụ cười với ý nghĩa khá châm chọc.

- Oh! 28 sao? Thế mà nãy giờ anh cứ tưởng cả hai ta đã 78 rồi chứ. _ Ông Minh không ngần ngại xoáy lại bằng một câu nói nghe có vẻ đơn giản nhưng lại chứa một hàm ý làm sôi máu người phụ nữ kia. Nụ cười của Ánh đã trở nên méo mó. Gì đây? Cả hai ta đã 78! Trông Ánh giống một bà lão lắm sao? Bà gật đầu, được đấy. Dám nói vợ vậy hả, không thể tha. Nhưng nể việc đang phải bế Nguyệt Băng nên tạm thời bỏ qua, lát sẽ biết mặt nhau. Ánh bước nhanh tới phía trước, bỏ mặc lời cầu giúp đỡ của Minh phía sau.

Chỉ vừa mới bước vào khuôn viên trường, đập vào mắt Ánh chính là cảnh tượng đánh nhau giữa hai đứa trẻ. Và nếu bà không nhầm thì một trong số chúng chính là Nhật Phong. Trời đất ơi! Ánh đành lòng buộc phải đánh thức Nguyệt Băng dậy, đặt cô xuống rồi nhanh chóng ngăn cuộc chiến kia lại.

- Mấy đứa thôi ngay đi!

Tuy nhiên đáp lại sự can ngăn, hai người vẫn tiếp tục đánh, miệng không ngừng chửi rủa nhau, tình cảnh thật hỗn loạn. Phải đến khi cả ông Minh và một số cô giáo khác mới có thể dừng được họ lại.

Trong căn phòng khách của Cô Nhi Viện, cách bày trí nơi đây không quá cầu kì, đồ dùng cũng khá là đơn giản. Chỉ có duy nhất một bộ bàn ghế giữa phòng và một chiếc tủ sách nhỏ phía cuối. Nguyệt Băng đang thoa thuốc sát trùng lên những vết thương của Phong, động tác làm của cô thật uyển chuyển, nhẹ nhàng và khéo léo. Trông có vẻ như cô còn làm thuần thục hơn cả người lớn nữa.

- Đêm qua không ngủ mà, sao cậu tỉnh dậy sớm quá vậy? _ Nhật Phong thắc mắc hỏi. Cô không trả lời vội, lấy băng vết thương từ hộp sơ cứu ra rồi dán nốt vào cánh tay của Phong. Sau khi đã hoàn tất việc, lúc này cô mới ghé sát mặt cậu mà gần giọng:

- Chứ không phải cậu là người đã phá giấc ngủ của tôi sao, hả?!

Việc lược bỏ cách nói thân mật thay vào đó là dùng đại từ xưng hô "tôi" lạnh nhạt kia đủ để hiểu cô đang bức mình tới mức nào rồi đấy.

- Phải rồi, sao cháu lại đáng nhau vậy hả cái thằng nhóc này. _ Minh lấy tay nhéo nhẹ vào tai Nhật Phong. Thật là, vừa có mấy tuổi ranh đã đánh đấm,

đòi làm đầu gấu hả? Cậu nhanh chóng đứng phắt dậy phản bác:

- Tại cái thằng đó xô té Nhi của cháu chứ bộ!

- Chết thật! Con có sao không? _ Ánh, Minh nhìn quanh người con gái mình rồi mới yên tâm kho cô nói không sao. Nhưng mà vừa rồi Ánh nghe thấy ai nói "Nhi của cháu" ý nhỉ? Đưa mắt từ từ về phía Nhật Phong. Ấy chà, xem cái bộ dạng ngượng ngùng xấu hổ lúc này kìa, có lẽ cậu cũng nhận ra việc hơi lỗi trong câu nói vừa rồi của mình. Phong liền cời áo khoác ngoài ra trùm lên đầu để che đi khuôn mặt mình lúc này.

- Sao tên đó đẩy cậu vậy Nhi? _ Nguyệt Băng hỏi, dường như trẻ con luôn để ý đến những nguyên nhân sâu xa. Song Nhi im lặng, cô nên trả lời sao đây?

- Vì Nhi đã nói đỡ cho chị khi anh hai phá hỏng gấu con. _ Mỹ Hoa lên tiếng, cô nhìn vào tay mình, gấu bông đã bị rách xé nhiều nhất, vài bên trong cũng đã lòi ra trông thật tả tơi không khác gì một thứ đồ vứt đi cả. Hoa lấy tay quệt đi hàng nước mắt, sụt sùi:

- Chị xin lỗi.

Song Nhi sắc mặt bấy giờ đã buồn đi thấy rõ. Mỹ Hoa lớn hơn cô hai tuổi nhưng lại rất dễ mau nước mắt. Hoa rất hiền lành, dịu dàng, tốt bụng, luôn chăm chỉ làm mọi việc để được phần thưởng cuối tháng. Ngay từ lần gặp mặt đầu, Nhi thực sự đã rất yêu người chị kết nghĩa này. Vậy mà anh hai của Mỹ Hoa thì trái ngược lại hoàn toàn với cô, không lúc nào hấn ta không kiểm soát chọc phá và dẫm đạp lên những thành tích Hoa đạt được. Song Nhi ghét kẻ đó.

- Minh, Ánh. Hai vợ chồng xuống đây giúp cô một tay nào. _ Tiếng bà Hải - hiệu trưởng ngôi trường vọng lên từ phía nhà bếp. Có lẽ họ cần thêm người để phụ cho việc chuẩn bị thức ăn cho bọn trẻ.

- Tôi liền đây ạ! _ Ánh kéo chồng mình nhanh chóng xuống. Sau khi không còn hai người lớn ở đó, lúc này Tuấn An mới bước vào, tiện chân đạp mạnh vào chiếc bàn gỗ giữa nhà. Hành động đó của hấn không khỏi khiến cho Nhật Phong cảm thấy bức bối. Cậu túm lấy cổ áo của An, nói lớn:

- Anh đang tính gây chuyện tiếp đó hả?! _ Phong vẫn cố gắng gọi kính ngữ của bề dưới, cậu vẫn còn tôn trọng. Tuấn An chẳng mấy quan tâm, hấn đạp mạnh vào bụng cậu không chút ngần ngại.

- Ở đây, thì sao. Chiến tiếp không chẳng oắt? _ An hất cằm khiêu khích. Phong nghiêng rặng, lập tức đồng ý mà đáp:

- Thích thì chiến.

Nhưng chưa kịp làm gì, cậu đã bị Nguyệt Băng chặn lại, khuôn mặt nhăn nhó khó chịu.

- Thôi ngay mấy cái việc điên rồ đó đi. Song Nhi đang sợ kìa. _ Băng chỉ ngón tay cái về phía người con gái đang run rẩy này giờ. Nhật Phong đành cố nén lại, siết chặt tay.

- Anh...hai... _ Mỹ Hoa gọi, giọng nói rất nhỏ và có phần sợ sệt.

- Đừng có gọi tao là anh. Mày chưa bao giờ là em gái của tao cả.

- Nhưng..

- Đừng có quên, chính mày là người đã khiến bố mẹ phải chết và khiến tao trở thành một đứa trẻ mồ côi như bây giờ. Tất cả là tại mày. _ Tuấn An gào lên, tiếng gầm một to hơn khi nghĩ nhớ về vụ tai nạn đó. Hấn đáng lẽ ra sẽ luôn có một cuộc sống hạnh phúc nếu như bố mẹ mình đã không chết khi cứu đứa con gái búng bình chạy lung tung ngoài đường. Mỹ Hoa cũng khóc nức lên khi nhớ về ngày đó.

- Em thực sự...thực sự...xin lỗi.

Không hiểu sao đáng về yếu đuối kia của cô lại vô tình khiến cho Tuấn An thấy điên máu hơn. Cảm giác thật giả tạo. Hấn lao vào túm tóc Hoa.

- Giờ mày nói vậy thì được ích gì chứ hả? Liệu bố mẹ tao có thể sống lại hay không? Hà!

- Anh đừng có chút giận lên người khác như vậy. Hãy hướng tới tương lai đi. _ Nhật Phong nhanh chóng giữ người hấn lại trong khi Nguyệt Băng kéo Lệ ra chỗ khác.

- Tương lai? Chú mày nói nghe đơn giản quá nhỉ? Mày vẫn còn bố mẹ thì sao mà hiểu được! Cứ thử như tao đi, thử sống trong cái CÔ NHI VIỆN này đi. Đến khi đó, liệu mày có còn thể giương cao giọng nói được nữa không? _ Tuấn An mỉa mai, khinh khỉnh nhìn những con người đối diện.

- Con hãy thôi nói những lời đó. _ Cô Hải bước vào, theo sau đó là cặp vợ chồng kia. Họ đã đứng ở sau cánh cửa một lúc khá lâu.

- Con chẳng nói gì sai cả. _ An nhìn bà rồi quay sang nhìn những người còn lại, giọng vẫn không đổi:

- Cút về với thế giới của mấy người. Đừng có ở đây để chế giễu người sống trong Cô Nhi Viện như chúng tôi. Và cũng thôi ngay cái điệu bộ ra vẻ cao thượng đáng kinh tởm đó đi. Tất cả các người đều khinh thường bọn này mà, vậy thì cứ chửi đi, xa lánh đi chứ đừng có giả nhân giả nghĩa làm gì. Mẹ kiếp, đừng tưởng chút hành động giả tạo đó sẽ khiến thằng này động lòng, chỉ đưa ngu mới như vậy!

Từng câu nói của An không khỏi khiến ba người lớn kia phải kinh ngạc. Môi trường sống luôn là thứ tạo nên và tác động đến nhân cách của mỗi người. Một đứa trẻ 10 tuổi với suy nghĩ như vậy, phải chăng gánh nặng cuộc sống của nó quá nặng nề. Họ không nói càng không thể mắng Tuấn An. Bởi như hẳn nói, những đứa trẻ ở đây trước giờ luôn bị người đời nhìn bằng con mắt khinh rẻ, một vài hành động kia sao có thể bù đắp cho trái tim chúng và xoa dịu nỗi lòng vết thương được. Không ai nói gì cả, không gian im ắng đến ngẹt thở. Tuấn An cười nhạt, luôn luôn là vậy mà. Đi nhanh ra khỏi đó, hẳn thật sự chán ghét bọn họ.

- Anh hai! _ Mỹ Hoa chạy theo sau An. Song Nhi cũng đuổi theo cô, có lẽ vì lo lắng.

- Ô, oy, này. _ Nhật Phong ú ớ rồi cũng tỉnh đi nốt nhưng một lần nữa bị Nguyệt Băng giữ lại. Đôi mắt chứa đầy hàm ý như muốn nhắc rằng nếu cậu ở đó thế nào cũng xảy ra tiếp vụ đánh lộn.

Giờ ăn trưa, mọi thứ lúc này khó mà có thể hình dung ra được từ trước đó. Mỹ Hoa - Song Nhi - Tuấn An đang cười cười nói rất vui vẻ với nhau, thậm chí còn cảm nhận được bầu không khí ấm áp xung quanh ba người họ qua những cử chỉ thân mật, nhất là cái việc gấp thức ăn cho người khác. Ai cũng phải căng mắt ra nhìn cảnh tượng đó. Thật là khó tin mà, có phải là thay đổi 360 độ rồi không?

- Coi tụi trẻ thân kia, thế có vui hơn không? _ Bà Hải nói. Người lớn không hay quá lo mọi chuyện và trẻ con đương nhiên cũng vậy. Nhưng rồi mọi thứ đâu chỉ đơn giản như thế. Họ đã biến mất sau bữa trưa...

....

- Này, cậu có ổn không vậy? _ Mạnh Hùng lay người Nguyệt Băng, cô chảy nhiều mồ hôi quá, người cũng nóng lên nữa. Liệu có sao không? Nguyệt Băng giờ tay lên ta hiệu vẫn ổn. Cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình cho đều.

- Không sao. Chỉ là... hơi sợ với diễn biến tiếp theo thôi

...

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đúng? Sai

- Song Nhi!! _ Nguyệt Băng gọi to khi nhận ra bóng người phải trước là bạn mình. Nhật Phong cùng Minh, Ánh chạy nhanh tới, lòng vui mừng vì đã tìm thấy cô. Nhưng rồi tất cả đều dừng lại...

- Á á á!!! _ Nguyệt Băng rùng mình, trong phút chốc kinh hãi hét lên. Cô ngồi sụp xuống, lấy tay che mặt. Dưới chân Song Nhi là Tuấn An đang nằm trên vũng máu đỏ đã gần khô. Hẳn đã chết...một lúc lâu rồi. Là ai?

- A!

Nhi quay sang lại nhìn, hai tay vẫn đang cầm hòn đá dính máu. Là cô...đã giết ư? Mọi thứ như không còn chuyển động.

Gì đây?

Rốt cuộc người con gái này - Trần Song Nhi, cô...hiện đang đứng ở đâu?

Ác Quỷ với toàn thân đầy thứ chất lỏng tanh nồng?

Hay Thiên Thần với giọt lệ và tiếng khóc yếu đuối?

Khuôn mặt pha trộn giữa đỏ và trắng, máu và nước mắt. Trông thật vô cảm nhưng cũng thật cảm xúc.

Mọi thứ quá đổi mơ hồ...

Cô.....

.....là ai?

- Song Nhi, chuyện gì xảy ra vậy? _ Ánh run rẩy cầm lấy tay con gái mình, gạt hòn đá kia ra.
- Mất rồi... Mất Rồi... MẤT RỒI... _ Nhi cứ gào thét như vậy cho đến khi mệt mỏi ngất đi.
- Song Nhi! Song Nhi! _ Phong gọi cô sau một hồi bị tê liệt trước sự diễn biến quá nhanh. Bỗng Ánh cảm thấy tay của cậu và Nguyệt Băng, bà nói bằng một giọng khản đặc.
- Xin hai con, đừng nói chuyện này với ai. Hãy vì cô chú, không thì vì Nhi cũng được, nó là bạn các con mà. Nhé, làm ơn!

Đương nhiên họ không thể từ chối trước dáng vẻ kia của Ánh. Và hơn nữa, cũng giống như bố mẹ Nhi, họ yêu quý và muốn bảo vệ cô. Có lẽ một phần họ thật ngu ngốc khi hứa yêu cầu khá ỉch kỉ đó. Nhưng hai người đều hiểu bản thân đang làm gì. Họ đã lớn và đủ để biết việc làm đó là che dấu tội phạm. Họ là... kẻ đồng lõa trong một vụ giết người...

Khu rừng lại khá vắng vẻ, ít người biết đến. Tất cả cùng thu dọn hiện trường và chôn cất xác ở trong sâu. Lập ngôi mộ cho Tuấn An để giảm đi tội lỗi. Nhưng mà tại sao Song Nhi lại làm như vậy? Tại sao cô lại giết hắn?

Kết thúc hồi tưởng về quá khứ đó, Nguyệt Băng và Nhật Phong cứ như bị rút hết sức lực, thờ đốc. Phong lấy tay roay hai vầng thái dương của mình. Hùng liền cầm bình chất nước cho hai người bạn. Có lẽ họ đã phải rất mệt khi thuật về quá khứ mà bản thân luôn muốn quên đi. Mất tầm mười lăm phút sau, mọi thứ mới có thể trở lại bình thường.

- Nãy giờ tớ hơi thắc mắc, rốt cuộc cái người tên Mỹ Hoa kia đã ở đâu. Thường thường thì khi cùng mất tích vào một thời điểm, họ sẽ phải ở cạnh nhau chứ! _ Mạnh Hùng lấy tay chống cằm lên bàn, suy nghĩ.

Nhật Phong và Nguyệt Băng đưa mắt nhìn nhau, chợt nhận ra gì đó qua câu nói của Hùng. Phải rồi, Mỹ Hoa! Họ đương như đã quá bận tâm vào việc của Nhi mà quên đi sự tồn tại của cô ta. Khi đó, tất cả đã đi về mà không nói cho bất kì ai ở Cô Nhi Viện. Họ không thể biết Mỹ Hoa đã trở về đó an toàn hay chưa. Có khi nào, người đó sẽ là chìa khoá giải mã mọi uẩn khúc trong việc tạo ra nhân cách thứ hai của Song Nhi?

- Mà, chuyện đó để sau. Bây giờ phải tập trung vào vấn đề cấp bách đã. _ Nói rồi, Nguyệt Băng nhanh chóng mở máy ra, các ngón tay không ngừng gõ bàn phím.

- Cậu tính làm gì? _ Nhật Phong hỏi.

- Tớ sẽ hack thông tin của Nhi sau đó khoá lại. Ta không thể để chúng có sơ yếu lí lịch của cậu ấy được. _ Nguyệt Băng trả lời, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính. Cũng may là cô đã kết nối việc bảo vệ gián tiếp nên hiện tại thông tin vẫn được an toàn. Bỗng chốc, lông mày cô nhíu lại khi nhìn thấy gì đó. Phong lo lắng:

- Chuyện gì vậy?

- Tất cả các thông tin của Song Nhi đều đã bị ai đó khoá lại. Hơn nữa tớ không thể xâm phạm vào được. Bảo mật này quá mạnh.

Lấy tay khua các phím máy tính. Là ai đã làm vậy chứ? Cách bảo mật thông tin đó không chỉ mạnh mà còn rất lạ. Cô thậm chí còn chưa thấy qua trong quyển sách nào. Người đó sẽ là bạn hay thù? Mọi thứ đang ngày càng trở nên rắc rối và bí ẩn.

- Tớ nói điều này có lẽ không phải. Nhưng mà.... các cậu có chắc chắn việc làm khi đó là đúng không? _ Mạnh Hùng mím môi, nhìn xuống phía dưới như không muốn phải đối mặt với họ. Cậu đã phải lấy hết can đảm để hỏi. Bởi theo Hùng, khi đó Song Nhi mới chỉ 9 tuổi, hơn nữa là do mắc phải căn bệnh rối loạn nhân cách nên cô mới giết người. Nếu theo bộ luật có lẽ Nhi chỉ bị đưa vào nhà cải tạo nhân cách, chứ không đến nỗi phải ngồi tù. Còn bây giờ, nếu để cảnh sát biết, thì khả năng vào đó là rất cao. Không chỉ vậy, Phong và Băng cũng sẽ phải chịu án phạt chung. Tuy cậu thấy thật khâm phục hai người lúc đó, thật mạnh mẽ và trưởng thành. Nếu là Hùng chắc lúc đó sợ ngất luôn ý chứ. Nhưng như vậy... có phải là thiếu suy nghĩ quá rồi không?

- Hùng! Từ giờ cậu hãy nhớ điều này. _ Nhật Phong đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt của cậu bạn mình.

- Bọn tớ... Không Hề Sai. _ Lần này không phải là câu nói của cả Nhật Phong và Nguyệt Băng. Câu trả lời quá đỗi dứt khoát, thật trái với tưởng tượng của Hùng. Nhưng sao họ lại có vẻ không chút giận dữ nào hết vậy. Phải chăng họ biết là cậu sẽ hỏi như vậy? Hay chính họ... đã từng suy nghĩ điều đó rất nhiều lần...

****

- Chị đại?! _ Bàn tay đang bấm phím bỗng chốc dừng lại. Hắn ta nhíu mày.

- Sao rồi, đã được chưa? _ Black bước đến gần hỏi, nôn nao chờ câu trả lời. Hắn tựa lưng vào ghế đầu, lấy chân đạp vào mép bàn để đẩy người ra xa, ngập một cái, hắn đáp:

- Chưa thôi, không hack được.

- Đừng có đùa. Không phải nguoi là thiên tài hacker, không bao giờ thua ai sao? _ Black nghiêng răng tức giận, cánh tay lúc này như chỉ muốn rút chiếc

súng phía dưới ra chĩa vào đầu hắn đó. Nhưng rồi vẫn phải cố bình tĩnh.

- Phải. Nhưng trừ người đó.

Câu cuối hắn nói bằng một giọng nhỏ không để ai kia nghe thấy. Cầm chiếc balo bên cạnh lên, hắn đi lấy chiếc xe trong gara ngoài kia. Hắn bắt đầu đi khỏi căn nhà đó. Vận tốc cứ ngày một tăng dần trên con đường quốc lộ, tóc hắn phấp phới trong gió. Nhớ lại chuyện vừa rồi, hắn không khỏi thắc mắc. Cách bảo mật đó, hắn không thể nhầm lẫn được. Người con gái hắn xem là chị đại, Christabel Freya - Queen Hacker. Nhưng tại sao? Tại sao người đó lại bảo mật cho thông tin của Trần Song Nhi?

Rốt cuộc họ có quan hệ gì?

Và chẳng phải, Freya đã chết cách đây 10 năm rồi sao! Nghĩ tới đây, hắn khẽ lắc đầu. Không đúng, hắn chắc chắn chỉ chị ta mới là người có cách bảo mật " tường thép " đó, đồng thời cũng là người hắn chưa thể vượt qua. Xem ra chuyện này hắn phải điều tra lại từ đầu rồi, hắn phải giải hết khúc mắc của hiện tại. Có quá nhiều câu hỏi được đặt ra.

Đưa tay vịn ga hết cỡ. Một cái tên không ngừng được lặp lại nhiều lần trong đầu hắn.

" Christabel Freya "

- Song Nhi! _ Ánh gọi vọng lên từ dưới nhà. Không thấy tiếng trả lời bà đi lên phòng cô, chăn mền đã được gấp ngay ngắn. Khẽ thở dài:

- Xem ra con bé đi học rồi.

Đã mấy ngày trôi qua nhưng dường như hầu hết cả lớp vẫn không quen với sự có mặt của Nhật Phong và Mạnh Hùng. Tất cả luôn cố gắng giữ khoảng cách. Tiếng trống vang lên, giờ học bắt đầu.

- Hôm nay trời mưa nên giờ ngoại khóa này chúng ta ở trong lớp. Nhưng để cho đỡ buồn chán, cả lớp sẽ chơi trò...học.

Từ cuối của cô Thu mang bao sức nặng đè bẹp lên sự hứng khởi của ba mươi con người. Sau đó là hàng loạt những tiếng than vãn. Nhưng ý cô là ý trời, hỏi thử ai dám không tuân theo. Trò chơi nhanh chóng được bắt đầu.

Mở màn là những câu hỏi về xã hội liên quan trong sách giáo khoa nên cũng không làm khó được học sinh của lớp 9D1 này. Năm mươi câu nhanh chóng qua đi.

- Nguyệt Băng, sao nãy giờ cậu không gờ tay trả lời lần nào vậy? _ Song Nhi thắc mắc khi thấy thần đồng của trường im lặng.

- Tớ thích những câu phải suy nghĩ hơn là ghi nhớ. _ Nguyệt Băng đặt cằm lên mu bàn tay đang chống trên bàn. Rồi không phụ sự chờ đợi của cô. Khoa học - tự nhiên cuối cùng đã " lên ngôi ".

Câu đầu tiên đưa ra cũng không quá khó, cô chỉ mất chút thời gian ngắn để tìm ra đáp số.

- x...

- x+1.

Lời nói của Nguyệt Băng bị chặn lại bởi một giọng nói khác. Mọi người đều quay xuống nhìn chủ nhân của câu trả lời kia. Dương Nhật Phong! Tất cả đều tròn xoe mắt, có người trả lời còn nhanh hơn cả Nguyệt Băng, đã vậy lại rất chính xác và còn là...còn đồ của trường nữa chứ!

Là ăn may sao? Hay cậu thức ư là một thiên tài ẩn danh?

Nguyệt Băng chặc lưỡi, cô quá sơ suất khi quên đi sự tồn tại của kẻ kia. Đưa mắt nhìn Phong, đáp trả ánh mắt đầy thách thức của cậu. Cô nhoen cười, chuẩn bị cho một trận chiến như lúc nhỏ.

Các câu hỏi tiếp tục được đưa ra, theo sau đó là những câu trả lời nhanh đến nỗi không một thành viên nào có thể bắt kịp. Từ một trò chơi giờ ngoại khóa đã trở thành một cuộc đua giữa hai con người.

-

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Buổi Học Nhóm

" Reng...reng...reng...". Tiếng đồng hồ báo thức vang lên, phá tan cả một không gian tĩnh lặng vào buổi sáng. Mạnh Hùng bật dậy, lấy tay bấm nút " off" trên đồng hồ. Cậu lắc đầu để bản thân tỉnh táo hơn. Bỗng ở dưới nhà vang lên mấy tiếng loảng xoảng của vật bằng kim loại rơi, tiếng vỡ của những vật xír và cả tiếng kêu khàn của mẹ cậu. Mạnh Hùng hốt hoảng lao nhanh từ trên tầng xuống rồi chạy vào trong bếp. Căn phòng khói mù mịt, Hùng vội tắt bếp ga, xuyên qua làn khói, nhìn thấy mẹ đang ho sặc sụa ngồi co lại một góc.

- Con đã bảo mẹ là đừng có làm vậy nữa mà. _ Cậu nói trong lúc đỡ thân mẫu của mình dậy. Giọng nói mang phần trách móc.

Trong cơn ho khan của mình, cơ thể gầy gò của người mẹ kia nay còn ốm yếu hơn. Mái tóc đã xơ rối, khuôn mặt như không còn chút thần thái nào. Rồi bà vẫn cố gắng nói:

- Con đã phải chăm sóc mẹ suốt mấy tháng nay rồi. Mẹ chỉ muốn nấu cho con bữa cơm...

- Trước mắt mẹ đừng bận tâm gì cả. Và lại với con, chăm sóc mẹ chưa bao giờ là một gánh nặng. _ Mạnh Hùng trả lời dứt khoát. Cậu dìu mẹ lên giường, khẽ kéo chiếc chăn lên đắp cho bà. Cậu khẽ cười rồi đi làm vệ sinh cá nhân, tiếp đó dọn dẹp lại phòng bếp và nấu đồ ăn. Một lúc sau, Hùng đem bát cháo nóng ra, cậu đặt xuống chiếc bàn gần giường.

Cậu cầm lấy cặp của mình, trước khi đi vẫn không quên dặn:

- Lát mẹ nhớ phải ăn đấy. Đừng bỏ bữa.

- Con vất vả quá. Giá như ông ấy... _ Bà nói yếu ớt trong cơn ho của mình, rồi bỗng bị chặn đứng lại bởi tiếng nói của đứa con:

- Mẹ đừng nhắc đến kẻ bạc tình đó làm gì. Nhất là kẻ đã bỏ rơi vợ con mình chỉ vì tiền.

Trong giây lát, Mạnh Hùng không ngăn được sự tức giận của mình mà hét lên. Nhận thấy sự sợ hãi của mẹ, cậu cúi đầu xuống thay cho lời xin lỗi. Có lẽ do cũng hiểu ý cậu, bà khẽ gật. Sau đó cậu trở về với việc chính của mình. Bước ra khỏi nhà, cậu đứng lặng chân trước cổng, im lặng một hồi dài. Hùng ngẩng mặt lên nhìn trời, đôi mắt hướng vào những đám mây xanh kia rồi cậu cười nhẹ. Cậu thở một hơi dài rồi lấy lại dáng vẻ tỉnh ranh trước đây. Sải bước nhanh chóng chạy đi. Cậu phải mạnh mẽ.

Nhận ra bóng dáng quen thuộc phía trước mặt, Hùng chạy tới vỗ vai chào cùng nụ cười lém lỉnh:

- Phong! Good morning

- Mới sáng sớm đã sung quá nhỉ! _ Nhật Phong dường như đã quá đỗi quen thuộc với kiểu chào này của ai kia nên cậu phản ứng vẫn rất bình thường. Sau khi uống hết hộp sữa của mình và vứt vào chiếc thùng rác công cộng cạnh đó, Phong quay sang hỏi:

- Có chuyện gì vui sao?

- Ấy dà, có gì đâu chứ. Mà chuyện vui thì phải hỏi cậu đây. _ Mạnh Hùng nghe rằng, lấy đầu gối tay huých nhẹ vào người Phong, nghe rằng cười.

Và theo đúng suy đoán của cậu, Phong đã ngay lập tức đỏ mặt quay ra chỗ khác. Được nước làm tới, Hùng nhắc lại chiến công của mình:

- Cậu phải cảm ơn tớ vụ học nhóm này đó nha.

Nói rồi, cậu vỗ vai Phong và chạy lên trước, miệng cười nhớ lại chút chuyện. Chẳng là gần tới kì thi nên Hùng đã đề xuất ý kiến với cô Thu cho lớp được phân chia ra thành nhiều nhóm để học cùng nhau. Và thế là cứ ba bàn một nhóm. Đương nhiên nhóm của họ gồm các thành viên tập hợp ở ba bàn cuối. Công nhận là nhiều lúc cậu thông minh thật.

*** **

- Song Nhi! Bọn tớ đến rồi này._ Mạnh Hùng đứng ở ngoài nói lớn, cái khuôn mặt tí tớn đầy vui vẻ. Dường như cậu rất hứng thú với việc học nhóm.

Nhi nghe thấy tiếng gọi cũng nhanh chóng chạy xuống mở cửa để cho bạn mình không phải chờ lâu.

- Ủa, hai người kia đâu? _ Nhi thắc mắc hỏi khi thấy thiếu thành viên nhóm

- Tớ thấy họ xuống xe lâu rồi mà, vẫn chưa tới sao? _ Hùng ngờ ngợ nhớ lại, không lẽ vừa rồi cậu nhìn nhầm.

- Đang bị rượt ngoài kia kìa. _ Phong chỉ tay.

Hùng đập mạnh tay vào nhau, ra vậy. Thật không ngờ chuyện học nhóm giấu kín vậy cũng bị phát hiện. Chắc lại nhờ ơn những cái loa phát thanh ở lớp đây mà.

Ngay sau đó có hai bóng dáng đang chạy nhanh đến phía họ, theo sau là cả một quân đội mang tên FC.

- Tránh ra!!! _ Nguyệt Băng - Thiên Nam đồng thanh hét lớn. Ba người kia theo phản xạ nhanh chóng làm theo, chia ra đứng nép sang một bên. Sau khi đã chạy được vào nhà, Nam nhanh chóng chốt cửa lại rồi thở dốc vì mệt.

- Khó quá nhỉ? _ Mạnh Hùng nói. Nhìn qua lỗ nhòm trên cánh cửa, nhiều người kinh khủng, thế này thì có mà giờ học. Tiếng la hò cứ mỗi ngày một to hơn.

Băng sau khi đã lấy lại được hơi liền nhìn xung quanh nhà, phát hiện không thấy ai.

- Bố mẹ cậu không có nhà hả Nhi?

- Ừ. _ Cô gật đầu đáp, rồi quay sang nói tiếp: - Mà giờ chúng ta lên tầng thượng học nhá. Dưới này có vẻ ồn.

- Sáng kiến hay. _ Hùng giơ tay ra tạo kí hiệu "Like". Quá đúng với ý cậu. Nếu như mà ngồi dưới này học nhóm chắc chữ không vô nổi đầu quá.

Nhưng mọi chuyện cũng chẳng được như ý. Trên này không có quạt nên nóng kinh khủng không khác gì cái lò thiêu. Nhất là với cái thời tiết nóng nực mùa hè này. Mới ngồi có lúc mà đã vã mồ hôi rồi.

- Nóng quá! _ Thiên Nam và Mạnh Hùng đồng loạt than vãn bằng một câu giống nhau. Rồi như một lập trình đã được đặt trước, cả hai cùng lấy quyển sách toán ra quạt.

- Để tớ đi lấy quạt cho. _ Song Nhi nói rồi đứng dậy đi làm luôn.

- Cậu vắc nổi không vậy? _ Nguyệt Băng hỏi.

- Đừng lo, tớ khỏe lắm. _ Nhi trả lời vọng lên khi đang chạy xuống. Cô đi vào phòng mình. Rút dây điện quạt ra, cô quấn nó lại rồi cầm chắc hai tay vào thân quạt bàn rồi nhấc lên. Nào ngờ đi được hai, ba bước thì dây điện bỗng tuột ra, quấn vào chân Nhi. Cô không kịp phản ứng liền ngã tự do về phía trước...

...Nhưng cô không cảm thấy đau, hình như có người đỡ rồi.

- Vụng về quá! _ Nhật Phong trau mày, cái tính hậu đậu này của cô xem ra vẫn không đổi. À, có chút phần xui xẻo nữa chứ. Đương đầu bị dây nó quấn vào chân, đúng là mười người mới có một người mà. May mà vừa rồi cậu đỡ kịp. Phong nhanh tay gỡ chiếc dây quấn trên chân Nhi ra, rồi cầm lấy chiếc quạt điện kia thay cô.

- Sao cậu vẫn còn đứng đó. _ Nhật Phong quay xuống hỏi khi thấy cô vẫn đứng im một chỗ này giờ.

" Cậu vụng về quá!

G...gì chứ...Hừ, không chơi với Phong nữa.

Ớ này này... "

Hồi ức trong quá khứ của cô bỗng chốc quay lại bởi câu nói vừa rồi.

- À không có gì. Vừa rồi cảm ơn cậu nhé Nhật Ph... _ Nói đến đây, Song Nhi nhanh chóng lắc đầu phủ nhận rồi thay đổi lại tên gọi - Phong B, cảm ơn nhà.

Rồi, cô chạy lên trước. Nhật Phong nhìn theo bóng dáng của cô, khoảng khắc vừa rồi, cậu biết Nhi đã nghĩ gì...

Cô...đang dần nhận ra cậu.

Dường như cậu càng ngày càng có những hành động lộ liễu rồi.

Phía trên kia, Thiên Nam vẫn quan sát tất cả những chuyện vừa rồi của hai người. Cậu nhìn Phong, đôi mắt ẩn chứa sự khó chịu không mấy vui vẻ. Bàn tay Nam đang dần vò nát quyển sách học, hai hàm răng không ngừng nghiến mạnh vào nhau, cố gắng để không chế thứ cảm xúc lạ.

- Sao mà khó chịu quá đi.

- Khó chịu gì cơ. Cậu bị ốm hả? _ Không biết từ đâu, Song Nhi liền nhảy ra trước mặt cậu. Thiên Nam giật bản mình vì sự xuất hiện quá ư đột ngột của cô. Không giữ nổi thăng bằng, cậu cùng với chiếc ghế đang ngồi ngã mạnh xuống đất.

- Ui da. _ Nam nhanh đứng dậy phủi bụi trên người rồi hai tay nhẹ xoa những chỗ đau. Đúng là xui xẻo mà.

- Nãy giờ mất thời gian khá nhiều đó. Học nhanh đi. _ Nguyệt Băng nhắc nhở.

Vậy là, mọi việc trở lại với ban đầu. Tất cả cùng chăm chỉ làm bài. Nhưng số phận thích trêu đùa với họ, chỉ vừa mới học được tầm năm phút, những tiếng phá đám bắt đầu vang lên.

- Câu này làm sai rồi. Là 3x. _ Mạnh Hùng chỉ vào đáp án trên vở.

- Sai cái con khi khô. Ông làm sai thì có. 7x đúng rồi. _ Thiên Nam nhanh cái lại.

- Đúng đúng cái con khi. 3x. _ Mạnh Hùng đập ghế ngồi bật dậy, giương mắt nhìn thẳng vào kẻ đối diện.

- 7x. _ Thiên Nam cũng chẳng phải dạng vừa, lập tức đứng lên đáp trả. Hai người lúc này đây mắt đối mắt, lời nói trả lời nói, miệng liên hồi đọc kết quả. Cả Nam và Hùng không ngừng biên minh cho đáp án của mình. Không ai chịu nhường ai.

- Là 5x hai ông tướng ạ. _ Nhận thấy tình thế khó mà cứu vãn, Nhật Phong và Nguyệt Băng lên tiếng.

Họ trở mắt nhìn nhau rồi quay sang nhìn những chủ nhân của câu nói vừa rồi.

" Nếu như theo kẻ đứng đầu khối nói.../

Nếu như theo lời Nhật Phong nói....

•Thì đáp án của mình sai chắc rồi. "

Trong đầu họ cùng vang lên cùng suy nghĩ khá giống nhau. Rồi cả hai cùng thở dài thườn lượn, người như mất hết sinh khí. Xem ra là phải giải lại từ đầu.

- Hai người giống nhau quá. Bộ dạng vừa rồi cũng y hệt luôn. _ Nhi vỗ tay trầm trồ nhìn hai người đối diện.

Nghe Nhi nói vậy, Hùng và Nam liền quay sang nhìn nhau, miệng cười thân thiện. Được 3s sau thì nhanh chóng thay đổi bằng khuôn mặt đầy sát khí, hằn học.

- Hợp á. Với cái tên này ư? Không có đâu. _ Thiên Nam nói bằng một giọng điệu đầy sự chế giễu.

- Ủ. Tôi đây cũng nghĩ như ông đấy. _ Hùng nhìn đối phương khiêu khích.

- Haha. _ Thiên Nam vẫn giữ nguyên cái khuôn mặt " muốn giết người " kia, cười cười. Cậu đưa tay ra phía trước mặt.

-HAHAHA. _ Mạnh Hùng cũng cười đáp lại, thậm chí là còn to hơn kẻ kia rồi bắt tay với Nam. Từ một việc xã giao thân thiện nay đã trở thành cuộc chiến đấu tay giữa hai kẻ kia. Ba người kia đứng cạnh chỉ biết chep miệng rồi lại tiếp tục làm bài tập xem như không có gì xảy ra. Người xưa nói quả là không sai: càng giống thì càng khác.

Sau một hồi cuối cùng cả năm người cũng gần làm xong bài tập được giao. Tại sao lại chỉ là gần xong? Đơn giản bởi luôn có hai người ngoại lệ. Thiên Nam và Mạnh Hùng không biết đã tranh luận bao nhiêu trong lúc làm. Có một câu rất đối bình thường, họ cũng có thể đưa nó tới đỉnh cao của sự rối rắm. Đến mà mệt.

- Đói~~~~! _ Hai kẻ ồn ào nhất cùng lên tiếng một lúc. Cộng thêm cái động tác buông bút rồi đặt tay nằm dài trên bàn khiến không ai có thể nhịn cười và thán phục trước sự giống nhau đến bất ngờ của họ. Vậy mà nãy cứ cãi không phải mãi.

Song Nhi liền giờ tay đề xuất ý kiến:

- Hay các cậu ăn luôn cơm trưa ở nhà tớ nhé.

- Được hả? _ Hùng và Nam sáng mắt mừng rỡ nhìn Nhi. Cô đúng là vị cứu tinh của bụng họ mà.

- Tất nhiên.

Nói rồi, Song Nhi kéo Nguyệt Băng xuống bếp nấu thức ăn cùng. Đương nhiên với tài nghệ nấu nướng của đôi bạn kia, họ nhanh chóng làm xong một số món với những nguyên liệu có sẵn trong tủ lạnh.

- Cậu trang trí nhìn đẹp mắt quá đi. _ Song Nhi trầm trồ nhìn những món ăn được bày trên bàn khách. Băng không trả lời chỉ nhìn cô cười nhẹ:

- Cậu lên gọi họ xuống đi.

- Yết sờ. _ Song Nhi đứng trọng, tay đề lên gần đầu tạo dáng trang nghiêm khi chào cờ.

Nhưng cô vừa tính đi lên tầng thì đã thấy ba người kia đứng trực sẵn ở đó từ lâu.

- Á!! M...Mấy cậu đứng đây lúc nào vậy? _ Song Nhi giật mình hét rồi hỏi sau khi định thần lại.

- Lúc hai cậu bắt đầu nấu ỹ. Thom níc mũi ra sao chịu nổi. _ Mạnh Hùng nhanh nhẩu đáp rồi kéo Phong và Nam bên cạnh mình tới bàn ăn.

- Đói hết chịu nổi rồi. Tớ ăn trước đây. _ Nói rồi Hùng nhảy vào ăn ngay tức khắc. Nhưng chỉ vừa được giây trước giây sau, cậu đã nhanh chóng hét lên:

- A...a...Á!!!! Cay! CAY QUÁ!!!

Hùng chạy nhanh đi lấy nước lạnh uống. Người cứ không ngừng nhảy cà tăng lên, tay thì liên tục quạt miệng cho đỡ phần nào.

- Ót này dùng để trang trí, ăn chi vậy! _ Nguyệt Băng lấy đĩa gấp ót lên rồi giơ ra trước mặt Hùng, bắt giác nhoẻn cười - một nụ cười trêu chọc khiến cậu tức điên.

- Cái tính hấp tấp của cậu vẫn cứ vậy nhỉ. _ Nhật Phong tiếp lời.

- Ó hay hai cái người này. Đã không an ủi người ta thì thôi, ở đó mà còn đâm chọc đủ kiểu nữa. _ Mạnh Hùng không chịu được liền gắt gỏng, có phần bức xúc.

Nam thì thờ phảo nhẹ nhõm trong lòng. Vừa rồi cũng hấp tấp thêm ăn nhưng cũng may cậu không gặp phải ót. Quả là trời phạt thương cậu quá.

- Hình như này giờ Băng với Thiên Nam không nói với nhau câu nào thì phải. _ Song Nhi lên tiếng sau một hồi im lặng.

Câu nói của cô đã dồn sự chú ý của Phong và Hùng sang phía hai người kia. Họ cùng gật gù công nhận. Suy nghĩ lại thì quả đúng là như vậy. Từ lúc mới bắt đầu học tới giờ, hai thần tượng đó chưa giao tiếp với nhau dù chỉ một câu. Lạ thật!

- Do công ty của hai người là đối thủ hả? _ Hùng hỏi.

Nghe đến đây, Thiên Nam cười nhạt. Cậu đặt đĩa xuống rồi đứng dậy đi ra khỏi bàn ăn. Đi tới giữa nhà, cậu quay đầu lại nói:

- Cái cốt yếu không phải do công ty. Mà là... do chính bản thân.

Nam lại tiếp tục đi lên trên làm tiếp bài tập. Trong đầu cậu vẫn văng vẳng câu trả lời vừa rồi của mình. Do chính bản thân! Phải. Cái quan trọng tạo nên điều đó là do mình. Cậu khinh bỉ cô - kẻ đã lên làm Idol bằng những mưu đồ dơ bẩn từ đồng tiền và khiến cho em gái cậu...

Rìng~

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nỗi Đau! Nước Mắt! Mưa...

- Cậu...là Nhật Phong?

Trước câu hỏi của cô, mọi thứ trở nên thật im lặng. Tiếng gió dường như cũng trở nên rất khẽ. Nhật Phong cúi đầu, tay nắm chặt. Cô muốn cậu trả lời! Vậy cậu phải trả lời sao đây?

- Nói đi, cậu là Dương Nhật Phong phải không? _ Đến đây, cô dường như đã không thể nén lại được cảm xúc của mình mà hét lên. Một chút vui vẻ và đa phần đau khổ. Tại sao? Tại sao cậu lại nói dối cô? Bản thân cậu có hiểu cô đã phải chờ đợi cậu rất lâu rồi không? Hai năm mất liên lạc với nhau, cô lúc nào cũng chỉ biết chờ đợi trong hi vọng, trong sự cầu nguyện mong họ sẽ sớm gặp lại. Vậy mà giờ thì sao đây? Đã gặp lại rồi, từ mấy tháng trước rồi. Nhưng tại sao cậu lại không nói cho cô biết? Tại sao lại che giấu cô?

Và tại đó, trong căn nhà kia, những câu hỏi xuất hiện trong đầu Nhi ngày một nhiều. Và cậu vẫn không trả lời.

Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, kèm theo sự xuất hiện của Hàn Bảo Ngọc - tiểu thư của một tập đoàn lớn, đồng thời cũng là đối tác với công ty của nhà Nhật Phong và là hàng xóm của cậu. Quả đúng là con gái của nhà tài phiệt, từ đầu đến cuối, cả người Ngọc đều toát ra một dáng vẻ sang trọng quý phái và cả sự sắc sảo. Mát nầu tròn, sống mũi cao cùng với đôi môi trái tim nổi bật trên khuôn mặt nhỏ kia. Mái tóc hạt dẻ thuần mượt xõa ngang vai càng tôn lên vẻ đẹp của cô. Làn da trắng không tí vết. Thật giống với cái tên của mình, cô ở đây, như một viên ngọc quý hiếm lấp lánh cả một không gian lớn.

- Này, anh đã suy nghĩ kĩ lời đề nghị của em chưa thế. _ Bảo Ngọc chạy đến chỗ Nhật Phong, hai tay ôm chặt lấy cánh tay rắn chắc của cậu rồi lắc lư nó. Đôi lông mày cô khẽ nhíu lại, má phồng lên giận dữ do vẫn không nhận được câu trả lời. Ngọc đã vốn xinh đẹp, giờ làm những động tác đáng yêu đó, cô thật sự còn trở nên hấp dẫn hơn. Người khác, liệu mấy ai có thể không động lòng cơ chứ? Và...trông họ thật đẹp đôi.

Rồi Song Nhi cố gắng đẩy lùi hình ảnh Ngọc ra khỏi suy nghĩ. Cô nhìn Phong, hỏi:

- Cậu hết yêu tớ rồi sao?

Cậu vẫn không trả lời, vẫn mãi im lặng suốt giờ và cũng không nhìn thẳng vào mắt cô. Ừ, và đó là những suy nghĩ của Nhi bởi cô đoán cậu sẽ như vừa rồi. Nhưng...không! Cậu không còn làm vậy. Nhật Phong lấy tay luồn qua vùng eo Bảo Ngọc rồi kéo vào cạnh mình. Cậu hôn cô ta. Ngay trước mặt

của người con gái kia. Đôi mắt Song Nhi mở to, toàn thân cô không ngừng run lên. Giây phút đó, tất cả mọi thứ xung quanh cô dường như dừng lại, trong hai đồng tử đen lấy đó giờ chỉ còn đọng lại hình ảnh kia. Mọi thứ duy nhất cô thấy lúc này cũng chỉ là nó. Phong thả Ngọc ra, kết thúc nụ hôn đó. Cậu cắn răng, không ngừng siết chặt tay. Một chút nữa thôi, cậu...phải cố lên...

- Phải, tôi không còn yêu cô nữa. Đã hài lòng chưa? _ Nhật Phong trả lời rồi hất cằm hỏi lại một cách lạnh lùng.

- K...Không đúng. Không phải cậu đã nói rất yêu tớ sao? Cậu còn bảo sau này lớn lên chúng ta sẽ cưới nhau nữa mà.

- Yêu? _ Phong cười. Nụ cười nhạt như muốn chế giễu. Cậu giật lấy chiếc vòng chuyền ở cổ mình ra.

- Chẳng có thứ " tình yêu " nào có thể tồn tại mãi mãi cả, hiểu chứ? Hiện giờ đối với tôi, cô... CHỈ - LÀ - QUÁ - KHỨ. _ Nói rồi, cậu đưa chiếc vòng ra phía trước mặt Nhi rồi buông ra. Tiếng kim loại rơi xuống chạm vào sàn gỗ tạo thành một âm thanh nghe như tiếng hét từ trái tim của chính chủ nhân nó. Song Nhi đưa đôi mắt từ từ nhìn xuống chiếc vòng. Mặt dây chuyền đã nứt, trông như một tình yêu tan vỡ vậy.

Cậu Không còn yêu cô sao! Cô chỉ đang nghe nhầm thôi nhĩ?

Đúng rồi, cậu chỉ đang nói dối mà thôi, chỉ đang đùa cô mà thôi, đang thử thách cô mà thôi.

Cậu chỉ đang...trêu chọc...mà thôi...

Nhưng rồi càng cố an ủi mình, Song Nhi nhận ra rằng dù bản thân có gắng phủ nhận bao nhiêu thì lại cảm thấy tự lừa dối mình bấy nhiêu. Sự thật đã quá rõ rồi.

Cô không nghe nhầm. Phong không nói dối cô, không đùa cô càng không thử thách cô. Tất cả chỉ là do cô tưởng tượng. Đơn giản bởi cậu không yêu cô.

- Hiện tại người tôi yêu...là c...cô ấy. _ Nhật Phong phải cố lắm mới có thể nói ra hai từ " cô ấy ", lấy tay ôm chặt lấy Ngọc hơn rồi nhìn Nhi với vẻ khiêu khích.

Song Nhi bước chậm từng bước về phía cậu, bàn tay khẽ giơ lên cao. Cậu cười rồi nhắm mắt lại như luôn sẵn sàng đón nhận cái tát của cô. Cậu đáng bị như vậy. Và hơn hết, cậu...quả là một thằng tồi! Nhưng mãi một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, Phong mở mắt ra thì thấy bàn tay Nhi đã đặt lên vai cậu lúc nào không hay. Tựa như một làn cánh hoa khẽ đậu trên áo, bàn tay run run nhưng lại không để ai nhận ra. Dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đang hiện hữu, khiến khoe môi kia nở nụ cười thật tươi. Cô cố gắng để nói ra từng từ và từng từ đó cứ vô giác chĩa vào nỗi đau. Những giọt nước mắt cũng xuất hiện theo.

- Vậy sao! Chúc cậu hạnh phúc.

Nói xong, Nhi chạy đi, chạy xa khỏi căn nhà đó - nơi tạo trong cô một nỗi đau.

Bây giờ, Nhật Phong lại trở thành người đứng chôn chân một chỗ. Khuôn mặt vừa rồi của cô, khuôn mặt đó đang dần vệt trái tim cậu, giày vò suy nghĩ cậu và nghiền nát cả thân xác này. Khuôn mặt ngây thơ và cả câu nói đó sao giờ trở nên quá tàn nhẫn với Phong. Thà rằng cô cứ đánh cậu, nói cậu và khinh rẻ cậu còn đỡ. Đáng này, cô lại không làm gì. Cô...vui về và chúc phúc cậu...bằng một nụ cười và cả nước mắt.

- Gì chứ! Hạnh...phúc sao? _ Phong úp mặt vào một bên lòng bàn tay, nói bằng một chất giọng cay đắng.

Lớp mặt nạ lạnh lùng kia của cậu giây phút này như được vứt bỏ. Nhớ lại những câu nói của chính bản thân mình trước đó. Quả thật, cái cảm giác nói không yêu trong khi còn quá nặng tình thật chẳng dễ chịu chút nào. Cậu nhếch mép. Nhưng biết làm sao đây, cậu đâu thể làm gì khác chứ. Ngay từ lúc mới gặp lại Song Nhi, cậu thực sự đã muốn ôm cô vào lòng nhưng lại không thể làm vậy được. Cậu giờ là một người nguy hiểm, một kẻ luôn bị tổ chức ngầm theo dõi. Nếu chúng biết cô là người cậu yêu, cô chắc chắn sẽ bị liên lụy, cậu không thể tha thứ cho bản thân nếu cô có mệnh hệ gì. Hôm nay, Nhi đã gặp theo dõi chỉ vì sơ suất của cậu, cậu đã quá mất cảnh giác. Phong không muốn chuyện đó lặp lại lần nữa. Cậu thà rằng cứ để cô hận cậu, hận cậu đến suốt đời cũng được còn hơn là để cô gặp nguy hiểm như vừa rồi. Tuy rằng có thể mới đầu cô nhất định sẽ rất đau khổ nhưng rồi sẽ ổn thôi. Song Nhi là một người tốt, sẽ còn người xứng với cô hơn cậu nhiều.

" Nhi à. Tha lỗi cho tớ, nhé! "

- Nhật Phong, mau đuổi theo đi. _ Như lay mạnh cánh tay của con trai mình. Bảo Ngọc chu môi, nhanh chóng quàng lấy tay của Phong rồi nói:

- Sao anh ấy lại phải đuổi theo chứ. Con mới là người anh ấy yêu mà. Đúng không anh? _ Rồi Ngọc quay lên hỏi.

Nhật Phong không thèm để ý tới câu nói. Cậu kéo tay mình ra khỏi cô ta. Cúi người xuống nhặt chiếc chiếc vòng lên, cậu đi lên phòng của mình.

- Dương Nhật Phong! Anh dám lơ em? _ Bảo Ngọc tức giận đuổi theo lên phòng cậu. Nhưng cửa đã bị khóa, cô ta không ngừng đập cửa gọi Phong ra. Tất cả cũng chỉ vô ích. Cậu không nghe.

*****

Tâm trí của Nhi dường như không còn biết gì nữa cả. Cô cứ đi, đi theo một hướng vô định mà ngay cả chính bản thân cũng không rõ.

" Song Nhi, tớ yêu cậu. " - " Phải, tôi không còn yêu cô nữa. " - " Sau này cưới tớ nhé! " - " Đối với tôi cô chỉ là quá khứ. "

Quá khứ - đời thực đan xen nhau. Tại sao lại khác xa như vậy chứ? Hai năm, mới chỉ có hai năm thôi mà, cô đã mất cậu rồi sao? Những câu nói của Phong không ngừng lặp lại trong tâm trí của Nhi. Nó khắc hẳn từng chữ vào tim cô, ngày càng khoét sâu hơn vào trong. Nắm chặt áo phía ngực mình, tim cô đau quá. Từng đợt thất lại khiến cô như muốn nghẹt thở. Sóng mũi Nhi càng lúc một đỏ hơn, những hàng nước mắt cứ nối tiếp nhau xuất hiện không theo sự kiểm soát của bản thân. Cô không thể...kìm lại nỗi đau của mình nữa rồi. Đôi chân bắt đầu mỏi dần như chính cô lúc này vậy. Song Nhi vấp ngã bởi một viên gạch nằm ngổn ngang trên đường. Rồi mưa rơi, một trận mưa rào không báo trước.

Song Nhi cười khê, đến cả ông trời cũng trêu đùa với cô sao! Người qua đường ngày càng ít đi, thưa thớt dần và vắng hẳn. Chỉ còn lại mình cô. Lấy từ trong ra chiếc vòng " hẹn ước " đó, Nhi chỉ có thể cười một cách cay đắng.

Hồi nhỏ, cô đã phải cố gắng chắt chiu từng đồng tiền ít ỏi hằng ngày của mình, có những buổi phải nhịn ăn hay phụ giúp quét sân trường, cọ hồ bơi trong những ngày nắng lên tới 40°C chỉ để có thêm tiền. Có lần Song Nhi bị đánh bởi tay anh chị đầu gấu vì muốn bảo vệ số tiền tích góp của mình. Rồi sau những ngày tháng cực nhọc, cô đã dành đủ tiền mua bộ dây chuyền đôi hình trái tim. Lúc đó, cô vui lắm, nghĩ rằng món quà chứa càng nhiều tình cảm thì họ sẽ càng gắn kết với nhau. Nhưng rồi sao? Chiếc vòng mà cô tưởng chừng như báu vật của mình đã tan vỡ cả rồi.

Ngoài đường, người qua lại cũng thưa thớt dần, không ai để ý tới sự có mặt của cô, càng không nhìn thấy thân hình nhỏ đang run lên vì lạnh. Mưa trắng xóa cả góc trời. Song Nhi khóc nức lên, cầm chiếc vòng trong tay, cô ném nó thật mạnh. Cô dường như muốn vứt bỏ nó, vứt bỏ luôn cả cậu. Nhưng...cô vẫn không thể làm được. Quỳ xuống nền gạch lạnh giá, cô nhặt nó lên rồi ôm chặt vào lòng. Cô quá thật yếu đuối quá! Bởi đơn giản, cô vẫn không thể hận cậu. Cô yêu cậu, vậy nên cô muốn cậu được hạnh phúc dù bản thân hiện giờ chỉ là một quá khứ tệ nhạt.

- CHÚC CẬU HẠNH PHÚC!!! _ Cứ thế, Song Nhi không ngừng hét lên, lặp lại câu nói đó của mình. Nỗi đau theo đó cứ bóp chặt lấy trái tim, vang vọng vào trong cơn mưa. Minh cô ngự trị trên cơn đường vắng, cả khoảng không rộng lớn còn lại mình người con gái kia. Cô đơn!

Rồi sức lực Nhi nhanh chóng bị rút hết bởi cơn mưa lạnh. Cô ngã quỵ xuống. Tầm nhìn của cô mờ đi, xung quanh chỉ toàn là một màu đen. Trước khi ngất, cô có nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình. Cố gắng mở từng bên mắt nặng trĩu ra nhìn. Là....

" Song Nhi! Song Nhi! "

****

Trong căn phòng bệnh của Song Nhi, mọi thứ đều vương vấn mùi của thuốc. Những người bên cạnh đứng ngồi thẩn thom không yên lo lắng cho sức khỏe của cô. Từng ánh mắt dõi theo nhịp đập và cả hơi thở rất khê của Nhi. Lúc này, người bác sĩ vận bộ đồ blouse trắng bước vào. Ông đến gần chỗ cô, vừa lấy chiếc ống nghe đặt lên tai rồi đo nhịp tim của cô, vừa hỏi;

- Cô bé vẫn chưa tỉnh lại sao?

- Vâng, _ Bà Ánh trả lời câu hỏi rồi lại lo lắng nhìn con gái mình. Liệu có xảy ra chuyện gì không?

Dường như cũng nhận ra sự lo lắng trên khuôn mặt người phụ nữ kia, bác sĩ nói, cố trấn an:

- Gia đình cũng đừng quá. Chỉ là kiệt sức thôi. Không vấn đề gì đâu. Tuy nhiên đừng nên để cô bé dầm mưa như vậy nữa. Bởi vì từng phẫu thuật não lúc nhỏ nên nếu việc này xảy ra quá nhiều lần sẽ có thể sẽ gây ảnh hưởng tới não bộ đấy.

- Vâng, cảm ơn bác. _ Ánh cúi đầu cảm ơn, đồng thời cũng có thể nhẹ nhõm phần nào. Bác sĩ chỉ khê gật đầu rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đi, ông có để lại một câu nói khiến họ - những người có mặt ở đó phải thắc mắc.

- Nhớ đừng để cháu nó phải sốc tâm lý nữa đấy.

Sốc tâm lý? Nghĩa là sao? Không lẽ Nhi đã gặp phải chuyện gì rồi mới đi dầm mưa như vậy sao? Không để những suy nghĩ đó tồn tại quá lâu, giọng nói của Mạnh Hùng vang lên, đầy mừng rỡ.

- A! Cậu tỉnh rồi à Song Nhi!

Câu nói cũng nhanh dồn những cơn mắt về phía cô. Nhi bắt đầu cự quậy rồi mở hân mắt ra, trầm tư nghĩ ngợi. Có vẻ như cô đang ở trong bệnh viện. Khi thấy cô đã lấy lại ý thức, lúc này bà Ánh mới nhẹ hỏi:

- Con có ổn không? Có thấy đau hay mệt chỗ nào không?

- Dạ con không..

Lời nói chỉ vừa dứt, Nguyệt Băng đã ôm chầm lấy cổ Nhi, cô trách móc với một giọng đầy sự yêu thương và quan tâm:

- Nghĩ sao mà lại đi dầm mưa chứ hả?

Bống Nhi cảm nhận được bờ vai mình có gì đó chảy xuống. Cô khẽ quay đầu nhìn sang, Bống khóc sao? Song Nhi ôm lấy bạn mình:

- Umm...Tớ xin lỗi.

- May mà có tớ nhìn thấy cậu ngã ngoài đường nên đưa vào đây đây nhé. Nói thật lúc đó mưa dày trời nhưng đôi mắt tình anh này vẫn thấy đó nha. _ Thiên Nam tự tin khoe về chiến công của mình, cậu khoái chỉ lấy tay hất tóc mái của mình. Rồi Nam chống hai tay vào bên sườn tỏ dáng vẻ " ta đây lập nhiều công nhất ".

- Vậy...sao? Thì ra là cậu. _ Song Nhi nói, khuôn mặt hiện ra nét buồn mà bất kì ai cũng nhận ra. Vậy mà lúc đó cô cứ tưởng...là cậu ấy chứ. Và đương nhiên điều đó làm Thiên Nam cảm thấy rất khó chịu. Gì chứ! Không phải là cậu thì là ai? Cô đang tưởng người đưa cô vào đây là người khác sao?

- Thất vọng lắm hả? _ Nam bực bội nói. Thật đúng là không thể tin nổi mà.

- Nguyệt Băng à. Tớ...gặp cậu ấy rồi...Nhật Phong ý. _ Song Nhi nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, khẽ nói. Không thấy Bống phản ứng gì, cô quay sang nhìn, bắt gặp hình ảnh cô bạn đó đang cúi đầu xuống không trả lời...giống như Nhật Phong, và Mạnh Hùng ở bên cạnh cũng vậy.

- Thì ra các cậu biết cả rồi sao? _ Song Nhi nói. Xem ra cô là người cuối cùng biết chuyện đó nhỉ. Thiên Nam nhún mày không hiểu họ đang nói gì này giờ.

- Xin lỗi cậu. _ Nguyệt Băng khẽ trả lời.

- Không có gì. Dù gì cũng qua rồi mà. Và lại cũng may là tìm tớ không đoán sai. _ Song Nhi tự an ủi bản thân. Sẽ không sao đâu. Chỉ là nhân duyên giữa họ đã hết rồi mà thôi. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Khi một cánh cửa đóng lại chẳng phải sẽ luôn có một cánh cổng khác mở ra hay sao? Ừm. Sẽ ổn thôi. Cô...nhất định sẽ ổn thôi. Thứ chất lỏng đó một lần nữa xuất hiện rồi lăn dài trên má Nhi, chảy dài trên cổ và đọng lại trên mu tay cô. Sẽ ổn... Nhưng. Tại sao nước mắt cô vẫn rơi? Và tại sao tim cô vẫn rất đau?

Nhi trùm chăn lên đầu rồi nằm quay vào bên trong tường. Cô nói vọng ra:

- Mọi người ra ngoài đi!

- Nhật Phong, con mau thay quần áo đi. _ Bà Như ở bên ngoài nói, tay không ngừng đập cửa phòng đưa con trai mình. Nhưng có vẻ kết quả vẫn vậy, không hề có một động tĩnh nào. Bà nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của Phong khi trở về nhà. Toàn thân cậu đều ướt sũng do dầm mưa và cả một khuôn mặt đau khổ không diễn thành lời.

- Phong à, con rất yêu Nhi, đúng chứ? _ Như ngồi xuống cạnh đó, tựa lưng vào cánh cửa. Bà muốn cậu nghe rõ hơn giọng nói của mình bởi bà biết từ này giờ cậu vẫn luôn luôn lắng nghe bà mặc dù không trả lời.

- Có lẽ con có lí do riêng của mình nên mới phải làm vậy đúng chứ? Mẹ hiểu con trai mẹ mà. _ Nói xong bà khẽ cười. Hít một hơi sâu rồi Như nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nhưng mà Phong à. Cuộc đời của mỗi chúng ta không bao giờ là bằng phẳng, tất cả đều có những khúc cua ngoằn ngoèo. Chính vì vậy mà con phải thật mạnh mẽ để làm chủ nó. Vì trên tất cả, cuộc đời của con là do con tự quyết định, không một ai có quyền ra lệnh hay điều khiển con. Nhật Phong! Con biết ý nghĩa tên mình chứ? Là mặt trời trong con gió. Con nhất định phải luôn thành thật với cảm xúc của bản thân và dũng cảm đối diện với những khó khăn phía trước. Nên nhớ rằng: trái tim đó là của con.

- Con...đã bỏ chạy. G...Giây phút đó...con đã để...cô ấy cho kẻ khác. _ Cuối cùng Nhật Phong cũng chịu trả lời, điều đó khiến bà vui mừng. Lâu lắm rồi họ mới có thể tâm sự như vậy. Rồi cứ thế, cậu kể lại cho Như nghe sự việc. Cậu tự trách bản thân tại sao lúc đó không đưa Nhi vào bệnh viện, tại sao khi nhìn thấy Thiên Nam lại phải buông cô ra và bỏ chạy. Và phải chăng cậu rất yếu đuối đúng không? Cậu đã không thể đối mặt với sự việc mình gây ra và có lẽ sẽ không thể nào đối diện được với cô vào ngày mai nữa? Cô liệu có sao không?

- Nếu con đã lo lắng như vậy thì để mẹ tới bệnh viện tìm con bé. Con cũng mau chóng thay quần áo đi. _ Bà Như nói.

Tuy là vậy nhưng những suy nghĩ kia của Phong vẫn không dứt. Tội tệ! Tại sao lúc đó cậu lại bỏ chạy? Một lần nữa câu hỏi đó được lặp lại. Tại sao khi đó cậu lại chỉ đứng ở phía xa nhìn Nam đưa người con gái cậu yêu đi? Sao cậu lại hèn nhát tới vậy. Cậu nắm mạnh tay vào bức tường bên cạnh.

- TẠI SAO??!!

Cả hai con người trong một không gian riêng đều đồng thanh hét lên, đánh dấu cho một nỗi đau. Họ cùng hỏi, cùng đau và cùng khóc. Con sóng gió của họ đã bắt đầu nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Tao Là Ngô Đức Lương!

- Có vẻ đó không phải là người hân ta yêu. Dáng vẻ lúc đó trông rất là hất hủi. _ Trung đưa cho người ngồi trên ghế khắc trở đầy vàng như Hoàng Đế - kẻ đứng đầu tổ chức ngắm xem hình ảnh từ chiếc camera theo dõi ở phòng khách.

- Hừm... Là hất hủi, hay... bảo vệ. _ Ông ta ngả người về phía sau, hai tay đặt lên chỗ bộ phận để tay của ghế, ngón trỏ khẽ mân mê chất ánh kim của nó rồi tiếp tục suy nghĩ gì đó.

- Ngài nói vậy là ý gì? _ Trung thắc mắc.

- Không có gì. _ Ông ta nhún vai rồi đứng dậy, tiến đến gần chỗ đặt điện thoại. Nhắc nó lên và bắt đầu bấm số gọi.

- Start action. As planned....White! (Bắt đầu hành động. Cứ theo kế hoạch...White!)

Trước cái thời tiết nóng gay gắt của mùa hè, đường phố như ngập trong ánh nắng. Vì là chủ nhật nên rất nhiều người ngại phải ra đường trong lúc này. Mọi thứ trông thật vắng vẻ. Dọc hai bên ven đường là những cây phượng vĩ đỏ rực. Cây này nối tiếp cây kia trông như ngọn nến không lồ. Tiếng ve râm ran cả một vùng, vui tai và cũng thật náo nhiệt.

Giữa cái không gian đó, trên đường là bóng dáng của một người.

- Còn nóng hơn cả hôm qua nữa. Ôi mẹ ơi, nóng chết mất. _ Mạnh Hùng than vãn, tiếp tục ăn que kem trên tay để giảm bớt đi phần nào cái nóng trong người. Rồi bước chân cậu cũng nhanh hơn, cậu phải mau chóng đi về thôi trước khi túi kem kia bị tan chảy.

Đứng ở bên đường chờ đèn xanh, lông mày cậu bắt giác nhíu lại khi nhìn thấy bên kia có một đứa bé đang băng qua đường. Hùng nhanh chóng đặt túi kem lên chiếc ghế đá cạnh đó rồi tiến đến gần hơn. Đứng là nguy hiểm mà! Sao lại để trẻ con đi qua đường như vậy chứ? Phía trước, chiếc ô tô tải lao tới. Không thể nào, phải nhanh nữa lên. Nhưng...kịp không đây? Khoảng cách giữa họ là quá xa, trong khi chiếc xe kia lại đi quá nhanh.

- Chết tiệt! _ Mạnh Hùng nghiêng răng. Đùng đũa chứ? Không lẽ cậu chỉ biết đứng nhìn thôi sao!

- Trời ơi, con tôi. _ Tiếng kêu thất thanh của người mẹ trẻ bên kia vang lên. Cả người bà ta run lên vì sợ hãi.

Bỗng Hùng nhìn thấy một bóng người lao ra chỗ đó. Ngu ngốc! Sao có thể kịp chứ! Nhưng đúng là trái với suy nghĩ của cậu. Chiếc xe kia sau khi phanh được, người lái liền nhanh chóng xuống xem tình hình. Đèn cũng chuyển sang xanh, mọi người bên kia đường và cả mẹ đứa bé cũng chạy ra. Thằng nhóc đang được ôm trọn trong vòng tay của một cô gái.

- Không sao nữa rồi. Ngoan, ngoan. _ Cô lấy tay xoa lưng đứa bé như muốn để nó bớt đi nỗi sợ. Với sự ngây thơ của một đứa trẻ chưa biết gì, nó chỉ ở đó cười.

- Con trai... _ Bà mẹ mừng rỡ đến ôm lấy đứa con bé bỏng rồi quay sang cảm ơn cô.

Mạnh Hùng thán phục, thật không ngờ lại có người nhanh tới vậy. Trước giờ cậu rất tự tin về tốc độ của mình nhưng khi nhìn thấy sự việc này thì xem ra, trình độ của cậu chưa là gì cả. Có lẽ Hùng vẫn phải tập luyện nhiều lắm. Và hơn hết, cô ấy thật đáng cảm khi dám liều mình băng qua đường như vậy.

Rồi Hùng chạy tới chỗ cô, đặt tay lên vai cô một cách vui vẻ, khen ngợi:

- Oa, không ngờ cậu chạy nhanh thật đ...

Lời nói chưa kịp hoàn thành thì cậu đã hứng trọn cả cái túi xách vào mặt. Hùng mất đà ngã xuống, mắt bỗng hiện lên muôn vàn vì sao, đầu óc choáng váng. Cậu cảm tưởng như mình đang ở trong trạng thái gần đất xa trời vậy!

- Ai cho phép người tự tiện chạm vào người bà hả? _ Cô quát, tháo chiếc kính râm ra để lộ cặp mắt xanh dương đang trau xuống giận dữ. Rồi chưa kịp để Hùng phản ứng gì, người con gái đó đã chỉ tay thẳng vào mặt chàng trai đang nằm lăn lộn dưới đất, miệng như thét ra lửa:

- Ra đường đứng có thấy gái xinh mà bu vào muốn giờ trò nhá. Đồ dê cụ!

Lúc đầu Mạnh Hùng cũng tính bỏ qua rồi xin lỗi đấy. Nhưng khi câu nói tiếp theo kia lọt vào tai, len vào trong khối não, chuyển tải vào dây thần kinh trung ương, mặt cậu liền nghệt ra méo mó. Cái gì á! Gì mà gái xinh rồi dê cụ. Hùng chắc lười lác đầu, không biết cái người kia có bị mất dây thần kinh xấu hổ không nữa. Cậu đứng dậy phui bụi quần áo phía sau rồi ghé sát vào mặt cô, nói từ tốn:

- Này! Sáng dậy chưa soi gương à!

Lần này tới lượt cô cứng đơ một chỗ. Mạnh Hùng cười thâm đắc thắng. Cậu quay đầu đi sang kia đường, vừa đi vừa vẫy tay nói:

- Loại con gái ba mét bẻ đôi còn chưa tới, lùn tẹt như cậu tôi không ham nhá. Ở đấy mà mơ đi!!!

Cậu nói hết sức đơn giản với cậu nay chạm vào lòng tự trọng của con gái. Cô nhìn cậu, hai tay siết chặt rồi đâm mạnh vào nhau. Khởi động xoay khớp cổ chân, cô nhanh chóng lao lên phía trước, nhanh nhẹn như báo và hoang dã như thú rừng.

- Nói thế với con gái là bất lịch sự lắm biết không hả tên kia!!!

- Bốp -

Chỉ vừa bình yên được một lúc thì Hùng đã bị nhận tiếp một cú giáng quen thuộc. Túi kem cậu mới cầm trên tay rơi xuống đất nát bét.

- OH MY GOD!!!! _ Mạnh Hùng hét thất thanh, hai tay cậu áp sát má, miệng há hốc nhìn món kem yêu quý ra đi ngay trước mặt. Không cần phải thối nức nhiều, cậu đã đoán chắc cái tên hung thủ gây thương tích cho cậu không ai khác ngoài cái đứa con gái vừa rồi. Lúc này, sự tức giận khiến mặt Hùng đen sầm lại. Cậu quay ra đằng sau hét lớn:

- Này nhá, này giờ nhịn hơi bị nhiều rồi đấy. Muốn đánh nhau à.

- Giỏi đánh thử cái đê. _ Cô cũng không chùn bước, nhanh cãi trả. Ngòi nổ giao chiến của họ chính thức được châm ngòi từ đó.

Mạnh Hùng cười xoà. Đúng là gan lớn mà, không biết sợ là gì luôn. Đâu ra cái kiểu con gái cổ chấp và bảo thủ như vậy chứ.

- Đừng nghĩ là con gái mà...

- Bốp -

Một lần nữa, Hùng tiếp tục được hưởng miễn phí cú đâm thẳng mặt. Có vẻ như khá quen thuộc nên lần này cậu đã nhanh vịn vào chiếc ghế đá bên cạnh để khỏi ngã.

- Đánh thật hả má?! _ Hùng gào thét. Cái đồ bạo lực!

- Ai rảnh mà nói chơi với cậu. Cái đồ dê cụ!

- Đồ bà chằn khó ưa!

- Bốp -

- Cấm nói vậy với bà nghe chưa!

*****

Trước toà nhà công ti âm nhạc Twinkle, đông nghịt người xếp hàng dài xung quanh. Trên đầu ai cũng đeo những chiếc băng rôn với hai màu chủ đạo: xanh dương và đỏ tương ứng với Băng và Lửa. Nói một cách đơn giản thì họ là FC Hoàng Nguyệt Băng và FC Vương Thiên Nam. Không khí thật ồn ào và náo nhiệt. Và tất nhiên ở đó không thể thiếu những cuộc đấu mồm giữa Fan hai bên.

- A! Tới rồi, tới rồi kia! _ Một giọng nói vang lên, nhanh chóng ánh mắt của hàng bên phải đều hướng nhìn theo ngón tay đang chỉ của chủ nhân giọng nói kia.

- Xe của Ice. _ Cậu con trai thích thú hét lên. Một số người còn đặt tay cạnh miệng để tạo ra tiếng huýt vui mừng.

- Ingle cũng tới rồi kia. _ Tốp bên trái cũng reo hò không kém khi nhìn thấy thần tượng của mình.

Và cứ theo đó, những chiếc pháo giấy kim tuyến được bắn lên hàng loạt như để chào mừng sự xuất hiện của hai Idol. Những phóng viên, nhà báo cũng bắt đầu hoạt động công việc của mình.

Hai chiếc xe ô tô đen đến cùng một lúc và dừng lại đối diện ở đại sảnh. Tiếng la hò ngày một to hơn, không ngừng gào thét gọi tên thần tượng mình. Người quản lý trên xe bước xuống, theo sau đó là sự xuất hiện của hai thần tượng được mong đợi này giờ. Vẫn như ngày nào, họ đều mang trong mình những phong thái và khí chất của một thần tượng. Mỗi người đều có một màu sắc riêng của chính bản thân mình. Rồi FC hai bên và hầu hết mọi người đều không khỏi ngạc nhiên trước trang phục của họ. Nam với bộ đồ cây đen còn Băng là chiếc váy trắng muốt từ đầu tới cuối. Trông đồng đều nhưng cũng thật đối kị. Họ cùng ước mơ, cùng lí tưởng và là đối thủ của nhau.

- Nguyệt Băng! Nguyệt Băng!

- Thiên Nam! Thiên Nam!

Tiếng hò la vang lên, tất cả không ngừng gọi tên thần tượng của mình. Cả một không gian rộng lớn ngập tràn trong sự náo nhiệt. Đức Lương dang hai tay để bảo vệ Nguyệt Băng khỏi dòng người phía trước. Hình ảnh đó khiến một số người trong hội " Đức Lương X Nguyệt Băng " không tránh khỏi sự hiểu

lắm. Đơn giản số lượng người yêu thích cặp đôi đó cũng không hề ít.

- Anh Đức Lương đẹp vừa đẹp trai vừa ga lăng. Ước gì tớ cũng có một người quản lí như vậy. _ Một cô gái sung sướng hét lên, quay sang nói với bạn mình.

- Vậy thì cậu cố gắng trở thành thần tượng như Ice đi.

Vì khoảng cách giữa họ cũng không quá xa nên những lời nói đó Băng nghe thấy rất rõ. Thật không ngờ quản lí của cô lại đào hoa tới vậy! Cô liền huých nhẹ vào người Lương nói, cười ranh mãnh:

- Ái chà chà, xem kìa. Anh cũng nổi tiếng quá ha.

Đức Lương quay xuống khẽ lướt nhìn qua nụ cười của cô. Cái con nhóc tí này này quả là thích chọc anh thật đó. Lần nào tới công ti Twinkle, đi phòng vấn, tham dự trò chơi hay bất cứ hoạt động nào, chỉ cần có ai đó nói anh tuyệt vời này nọ là y như rằng cô sẽ lặp lại câu vừa rồi và cũng chẳng quên kèm theo những hành động như huých, nhéo, cù lưng sau hay thậm chí là đập cho phát.

- Thôi đi cô nương, anh đang mệt gần chết để dẹp người cho cho em đấy, ở đó mà chọc anh.

- Một tuần lần thôi mà. _ Nguyệt Băng đáp, lấy lại dáng vẻ băng giá thường ngày. Cô hất lộn tóc ra phía sau rồi đi nhanh tới phía trước mà không cần sự bảo vệ của anh, từng bước đi của cô lộ rõ vẻ cao quý. Lương chậm rãi lắc đầu, đúng là khâm phục cái tài thay đổi trạng thái nhanh như vũ bão của cô mà. Người ngoài không hiểu nhìn vô có khi lại tưởng rằng cậu vừa bị cô giận quá!

Bước vào trong công ti, họ cùng đi vào trong thang máy để đi tới phòng hội thảo tầng 5. Tới nơi, như những lần trước, mọi người đều ngồi vào vị trí của mình.

- Chúng ta tiếp hợp tác vui vẻ nhé. _ Đức Lương giơ tay ra phía trước mặt quản lí kia như một phép lịch sự.

- Tất nhiên. Mong anh giúp đỡ. _ Mạnh Cường vui vẻ bắt tay lại, trả lời. Nhưng ai biết giữa bầu không khí tươi vui kia là một cuộc chiến khốc liệt của hai bên.

- Sau đây chúng ta sẽ cùng xem thống kê Mv tháng này.

Người phụ trách công ti Twinkle dứt lời rồi cầm chiếc điều khiển từ xa bật màn hình lên máy chiếu. Ở đó ghi rõ con số thống kê chính xác của họ.

Thống kê review MV tháng:

Thiên Nam : 72. 098. 678.

Nguyệt Băng : 72. 084. 135

(P/s: nếu tớ có lỡ phóng đại quá khiến một số bạn Fan Music không hài lòng và khó chịu thì cho tớ xin lỗi nhé TT. Tớ cũng day dứt lắm mới dám viết ra mấy con số này đây ạ.)

- Không ngờ vẫn còn kém tới 14543 lượt xem ư? _ Lương cắn móng tay tức giận. Đúng là một đối thủ khó nhằn mà. Chưa kịp hết bực bội do kết quả review vừa rồi, nhìn thấy cái khuôn mặt tự cao của gã quản lí kia càng khiến anh điên tiết hơn. Nắm chặt mép bàn, anh cố kiềm chế.

- Cái tên đó đúng là muốn trêu ngươi người khác mà.

- Bình tĩnh đi. Dù sao thì cũng tăng hơn so với lần trước mà. Vượt qua với em không quan trọng, chỉ cần có cố gắng hơn là được. _ Nguyệt Băng nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy.

Điện thoại của Đức Lương bỗng rung lên. Anh lấy nó ra xem, là một cuộc gọi!

- Có chuyện gì không? _ Anh đi ra chỗ khác rồi bắt máy trả lời. Người bên kia nói gì đó, cánh tay anh bắt giắc như cứng lại. Bàn tay buông thõng không còn lực điều khiển. Chiếc điện thoại rơi xuống...

- Sao vậy? _ Nguyệt Băng lo lắng chạy tới chỗ anh hỏi han. Anh lúc này như mới trở lại bình thường, quay sang nói với cô:

- Để anh đưa em về. _ Nói rồi, Lương tới chỗ bàn cầm áo khoác của mình rồi cúi đầu tạm biệt mọi người ở đó:

- Xin lỗi, tôi có chút việc.

Anh nhanh chóng đưa cô ra xe rồi lái đi. Đương nhiên cô có thể nhận ra sự khác biệt đó của anh. Trông gấp gáp như vậy, chắc chỉ có thể là người đó.

- Là mẹ anh đúng chứ? _ Nguyệt Băng nhìn anh. Biểu cảm ngạc nhiên kia có lẽ không cần anh trả lời cô cũng sẵn biết câu trả lời.

- Anh vẫn còn che dấu cảm xúc kém lắm... Bình tĩnh đi, quản lí của em. _ Cô khẽ nắm lấy bàn đang run lên của ai kia như muốn tiếp thêm sức lực và làm dịu đi phần nào sự lo lắng trong trái tim anh.

- Cảm ơn em. _ Đức Lương cười nhẹ nhìn cô. Quả thật, anh không thể ngừng tình yêu mình dành cho cô - người con gái với trái tim ấm áp.

*****

- Sĩ số lớp? _ Cô giáo bộ môn sau khi bước vào lớp và ổn định chỗ ngồi liền hỏi.

- 40/42. Vắng Dương Nhật Phong và Trần Song Nhi thưa cô. _ Lớp trưởng đứng dậy trả lời, thông báo tình hình cho giáo viên.

Nguyệt Băng nhìn sang chỗ Nhi. Cô đoán được thế nào cũng vậy mà. Người con gái đó không thể nào có đủ mạnh mẽ để đối diện với sự việc được. Và dường như, kẻ kia cũng vậy.

- Có vẻ như cả hai người họ đều đang phải dằn vặt trong nỗi đau... _ Băng nói bằng một giọng buồn, câu nói đó có lẽ cũng chỉ có cô và Mạnh Hùng mới có thể hiểu được.

- Mà này, cái mặt cậu sao bầm tím hết vậy. _ Cô thắc mắc khi nhìn thấy khuôn mặt ai kia đầy những thương tích.

- Hờ. Bị mụ chán tình thời tiền sử đánh ấy mà. _ Hùng cười nhạt. Rồi bỗng giác rung mình khi nhớ lại ngày hôm qua. Cậu không thể ngờ loại con gái như vậy vẫn còn tồn tại ở thế kỉ 21 này. Đúng là ra đời mới biết đời nguy hiểm mà.

- ???

Một ngày học mệt mỏi cuối cùng cũng kết thúc. Nguyệt Băng đứng đợi xe ở cổng trường như thường lệ. Những mãi một hồi lâu vẫn không thấy Đức Lương đến đón, cô mím môi gằn dữ. Không phải chứ! Sáng không đưa đón cô cũng không sao, chấp nhận bỏ qua. Nhưng giờ là buổi chiều, cũng đã 5h hơn rồi, sao không tới chứ! Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, giai điệu nhạc ngân nga, là Đức Lương! Cô nhanh chóng bật sang nghe. Chưa kịp để người kia nói gì, cô quát:

- Anh đang làm gì vậy? Sao không tới đón em?

- Em là Sarah ILY? _ Thay vì giọng nói của quản lí thân quen nay lại là giọng nói của con gái.

Nguyệt Băng nhủ mảy. Sarah?! À phải rồi! Lần mới gặp, Đức Lương hay nói vì cô là tiểu thư của một gia đình quyền quý, lại thanh cao như nàng công chúa nên thi thoảng gọi cô bằng cái tên đấy. Không ngờ là anh lại lưu danh bạ là Sarah. Nhưng mà ILY ở cuối là sao? Cô không nhớ bản thân từng được gọi với tên đó.

- Là tôi. Cho hỏi sao chị lại cầm điện thoại anh Lương vậy?

- Bạn trai em đang say xin tại quán Bar của tôi. _ Người đó trả lời.

- Bạn trai? _ Nguyệt Băng khó hiểu liền nhắc lại từ đó. Rõ ràng anh là quản lí của cô mà. Dù có không biết đi chẳng nữa thì sao lạ nhằm anh là bạn trai cô chứ!

- Bộ không phải sao? Cái tên L... Này, anh có sao không? _ Đang định nói gì đó thì người phụ nữ kia lại bị một số vấn đề cản trở. - Mà thôi không nói nhiều nữa, mau đến đón anh ta về đi.

Nghe giọng điệu có vẻ đang bức bối nên Băng nhanh chóng nói:

- À, ừm. Chỗ đó ở đâu?

- Ngoại ô, phố Z đường 24, quán Bar " Trà Tím "

- Tới nơi rồi. _ Người tài xế quay ra sau nói với Băng. Cô gạt đầu rồi tháo dây an toàn, mở cửa xe và bước xuống. Cô lấy tiền ra và đưa cho người đó, không quên kèm theo lời cảm ơn.

Nguyệt Băng lấy từ túi ra một chiếc khẩu trang và kính đen, cô đội thêm chiếc mũ lưỡi trai để người khác không nhận ra mình. Hít lấy một hơi sâu, cô chuẩn bị tinh thần rồi bước vào nơi quán Bar nhộn nhịp phía trước. Những nơi này khiến cô thấy sợ!

- Kính chào quý khách. _ Nam nữ hai bên nghiêng người đón chào. Băng khẽ gạt đầu. Không khí xung quanh lúc này với cô thật nặng nề. Cô đảo mắt nhìn để mau tìm ra quản lí. Sau khi thấy anh đang nằm gục trên quầy rượu phục vụ, cô liền nhanh chóng đi tới đó. Bên cạnh ngổn ngang đến sáu, bảy chai khiến cả người anh nặng nề mùi rượu.

- Ngô Đức Lương! _ Nguyệt Băng cương giọng quát, tâm trạng cô lúc này khá là bức bối. Phải mất một lúc sau, Lương mới gần như ý thức được. Có mở đôi mắt nặng trĩu ra, bóng dáng người con gái đó...Dù cô có ăn mặc kín mít như thế nào anh cũng có thể nhận ra. Và cả giọng nói đó...chỉ có thể là cô.

- Sarah hả? Sao em lại ở đây? _ Đức Lương nói trong cơn men rượu. Nguyệt Băng kéo tay anh đứng dậy, miệng trách móc:

- Đến để rước của nợ anh về chứ sao! Không phải em đã nói anh không được uống rượu nữa rồi hả? Anh hiện giờ là quản lý của Idol nổi tiếng Hoàng Nguyệt Băng này đó!

Lại nữa, vẫn là kiểu nói cao ngạo đó nhưng anh biết đó là cách cô thể hiện sự quan tâm của mình. Đức Lương tiện tay nín cô ngồi xuống cạnh mình, quay sang nhìn cô, anh cười chọc.

- Lúc nào cũng ăn nói cộc tính như vậy. Nhưng em quan tâm anh lắm phải không!

Băng thờ dài. Một thật mà! Cô tháo băng khẩu ra, đứng dậy rồi kéo anh một lần nữa:

- Nói nhiều quá đấy, đi về nào!

Bỗng ai đó va phải người Nguyệt Băng khiến cô mất thăng bằng ngã xuống. Người kia nhanh chóng giơ tay ra trước mặt cô:

- Xin lỗi. Cô em có sao không?

Chỉ vừa mới nói xong, hắn đã nhanh nhận ra cô khi chiếc kính đen bị rơi xuống.

- Hừm. Chẳng phải đây là thần tượng đang nổi tiếng ở giới trẻ đây sao? Là Hoàng Nguyệt Băng nhỉ! Đi chơi với anh chút không? Anh hứa sẽ khiến em vui về mà. _ Hắn cười nham nhở, tay bám vào cánh tay cô. Nguyệt Băng cố gắng dùng sức đẩy hắn ra, cô không thể chịu nổi cái thứ mùi thuốc lá kia. Cô quát lên:

- Bỏ tôi r..

Bóp...Rầm...

Đức Lương dành trọn vào mặt gã một cú đấm không hề nhẹ. Con say vừa rồi cứ như đã biến mất. Cả người anh nổi lên một ngọn lửa giận dữ. Đôi mắt hằn lại, sắc lạnh nhìn hắn ta. Anh kéo Nguyệt Băng vào cạnh mình.

- Tao cảnh cáo mày cấm được động tới cô ấy. _ Đức Lương cảnh cáo kẻ đang nằm dưới chân mình. Hắn ta liền vùng dậy, sò vào mặt mình, cảm giác có gì đó ướt ướt, là máu! Kính hải nhìn người đối diện, không ngờ anh lại mạnh tới vậy. Hắn dù sợ hãi nhưng vẫn cố ra oai trước những người đang đứng xem xung quanh.

- M...ày nghĩ mình...h là ai mà dám...ra lệnh cho t...tao hả?

Anh cười khẩy rồi trả lời chắc nịch với cái tên của mình:

- Tao là Ngô Đức Lương!

(T/g: Ngầu dữ ta!)

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hạnh Phúc Có Tồn Tại?

Sau câu giới thiệu, anh nhanh chóng kéo cô ra khỏi nơi đó. Bàn tay anh không còn dịu dàng như trước, nó trở nên thô bạo hơn, nắm chặt không rời. Đường như anh sợ rằng bản thân sẽ mất cô.

- Đây, đi từ từ thôi! _ Nguyệt Băng nhú mồm, cố gắng giật tay ra nhưng cũng vô ích. Với sức lực của cô hiện giờ sao có thể bằng được người con trai kia. Và mặc cho cô nói thế nào, Đức Lương vẫn chỉ im lặng không đáp. Hành động đó cho thấy anh đang rất tức giận.

Hướng tới chiếc xe của mình, anh nhanh chóng lấy chìa khóa từ túi áo ra, mở cửa rồi nhìn cô ra hiệu lên xe.

- Anh vừa uống rượu đấy, lái xe nguy hiểm lắm! _ Nguyệt Băng phản đối bởi tình hình trước mặt. Anh đúng là say quá hóa điên mà. Bản thân vừa nốc mấy chai rượu xong, còn chưa kịp tỉnh táo giờ đã muốn lái xe về. Anh tính chết sao!

Ngay lập tức, cả người cô bỗng chốc bị Đức Lương nhấc bổng lên rồi đưa vào trong xe. Cô chưa kịp định hình thì đã yên vị trên ghế ngồi. Anh đóng

cửa xe chỗ cô lại rồi đi sang ngồi vào ghế lái. Sau khi đã thắt dây an toàn cho cả hai, anh bắt đầu khởi động xe rồi lái ra khỏi quán Bar đó.

Nguyệt Băng biết anh đang giận lên cũng không nói nhiều, chỉ biết thầm cầu sao cho tối nay trôi qua bình yên. Hai bên, cửa kính được mở ra, gió lạnh từ bên ngoài lùa vào làm tóc họ bay theo từng làn nhịp. Không một tiếng nói cũng như tiếng trả lời.

Đức Lương bắt ngờ nói, xóa bỏ sự im lặng tịch mịch:

- Đừng bao giờ tới mấy chỗ đó nữa. Nó không phải nơi dành cho em.

Câu cuối, anh cố nhấn mạnh để cô nhớ rõ. Anh mong cô lần sau đừng bao giờ một lần nữa làm như vậy. Nhớ lại chuyện lúc nãy, Lương không khỏi giật run lên, cắn chặt môi bực tức. Hai bàn tay siết mạnh vào tay lái xe. Nếu như vừa rồi anh ý thức được sớm hơn để đưa cô về nhà thì cô đâu có bị kẻ đó trêu chọc. Đáng lo nhất là cô đã bị hấn nhận ra thân phận. Nếu chuyện này để báo chí biết, anh thật sự sẽ hối hận cả đời, anh sẽ không thể nhìn mặt cô, không thể làm quản lý của cô và không thể...ở bên cạnh cô được nữa...

- Máy chiếc xe kia đang đuổi theo chúng ta? _ Giọng nói của Nguyệt Băng cắt mạch suy nghĩ của anh. Đức Lương nhìn qua gương chiếu hậu, nhận ra khuôn mặt quen thuộc của kẻ vừa rồi, anh cười khinh khỉnh. Không đầu lại được nên gọi thêm người ư, thật là nhục nhã! Cái tên đó, nếu như không phải do cô ở đây thì ngay lúc đấy anh thực sự đã cho hấn ném trái cảm giác được du lịch bệnh viện miễn phí rồi.

- Tháo dây an toàn ra! _ Đức Lương điềm đạm nói với Băng, đôi mắt vẫn không rời khỏi chiếc gương đang in rõ hình ảnh bọn người phía sau.

Còn cô thật sự không hiểu cho lắm nên vẫn cứ đực mặt ra ở đó.

- Làm nhanh đi! _ Anh chặc lưỡi, thúc giục ai kia.

Cô liền nhăn mặt. Cái thể loại gì đây? Uống xong mấy chai rượu đó, gan quản lý đây to nhanh nh? Bày đặt ra lệnh cho cô ư! Đúng thật là...

Nhưng làm sao được, cô vẫn phải nghe theo thôi.

Đức Lương một tay lái xe, tay còn lại nhanh chóng kéo cả người cô về phía ghế ngồi mình ngay khi cô vừa tháo dây an toàn ra. Anh ôm chặt lấy cô bằng vòng tay to lớn, mạnh mẽ của mình. Lương đóng cửa kính lại để cho tiếng gió không lọt vào trong rồi nhanh dí mạnh chân ga, chiếc xe theo đó lao vun vút trên đường đi. Tăng tốc đột ngột khiến Nguyệt Băng không khỏi tránh khỏi sợ hãi. Cô nhìn vào bảng đồng hồ tốc độ trên xe, hai mắt như sắp rớt ra vì ngạc nhiên. Cái...cái gì vậy trời?! 130km/h!!! Ôi thánh thần thiên địa ơi, mạng sống của cô đang treo lơ lửng trước cái hố sâu. Cảm tưởng như chỉ cần một động tác nhỏ nữa thôi cũng có thể khiến sợi dây treo đứt quãng mang theo cô rơi xuống đó.

- Ngô Đức Lương! Anh có biết đang làm gì không vậy? Giảm tốc độ mau, anh đang vi phạm luật giao thông đấy!

Nhưng mặc lời nói của cô, tốc độ xe vẫn không hề giảm. Để ý kỹ cô thấy trên môi anh nở một nụ cười thích thú. Ôi này này, vậy là sao? Sao lại có cái nụ cười đó chứ? Anh đang vui gì với cái tốc độ kinh khủng này? Không hiểu sao giây phút đó cô cảm giác như quản lý kia trước đây từng là một tên vua xa lộ chuyên đi đua xe đường phố vậy. Thật là không chịu nổi mà!

Tới khúc cua phía trước, Đức Lương liền xoay tay lái, ngoặt sang phải theo con đường. Khúc cua dài cộng tốc độ nhanh kia làm Nguyệt Băng như muốn đứng tim. Chưa dừng lại ở đó, anh vẫn tiếp tục tăng tốc khi thấy mấy chiếc xe kia vẫn dai dẳng bám theo. Cô hét lên, miệng không ngừng nói mong anh đi chậm lại. Bàn tay Băng vô thức ôm chặt lấy anh để bớt đi nỗi sợ. Trời ạ, cô muốn xuống xe!

- Khi nào xuống xe anh biết tay. _ Nguyệt Băng nghiêng răng nói như một lời cảnh cáo.

Đôi mắt đang nhắm nghiền lại của cô bây giờ không hiểu sao lại thu hút anh đến vậy. Hai tay kia cũng đang run lên vì sợ. Khẽ hôn lên mái tóc của cô, anh nói nhỏ chỉ để bản thân nghe thấy:

- Những lúc như vậy, em thực sự rất dễ thương.

Có lẽ vào thời điểm này, Nguyệt Băng lạnh lùng kia mới biến mất thay vào đó là cô gái bình thường như bao người, mỏng manh và yếu đuối.

Sau một buổi tối đầy mệt mỏi, ngày mới cũng đã xuất hiện trong căn phòng của Đức Lương. Ánh sáng chiếu rọi qua những chiếc khe hở cửa sổ, len lỏi vào những khoảng không của căn phòng. Anh bật dậy khi nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức kêu. Vươn vai rồi ngáp một hơi thật dài, đầu anh quay mòng mòng, có lẽ men rượu vẫn chưa hết hẳn. Lương bắt đầu hồi tưởng chút về việc hôm qua. Ừm, hôm qua anh đã làm gì nhỉ? Từng chút một gọi lại trong đầu anh. Mặt Lương ngệt dần ra theo từng nhịp. Cô bị phát hiện rồi bị một kẻ phá rối cũng chỉ vì...tới tìm anh. Và trên hết, anh đã ra lệnh cho cô và còn...ôm cô... Đã thế lúc đó anh lại còn để lộ ra việc trước đây từng là tên điên cuồng phóng xe trên phố nữa chứ! Ôi, ôi, cái đáng về tao nhả, lịch thiệp, dịu dàng, ân cần mà anh xây dựng trước mắt cô cuối cùng bị tiêu tan trong một buổi tối duy nhất. Trừu ợ, rượu với chả rượu. Có chết không chứ nị.

- Trời ơi! _ Đức Lương đập mặt xuống giường, thật là hết dám đi đón cô mà.

*****

Nguyệt Băng vừa đặt chân vào lớp cũng là lúc tiếng trống trường vang lên. Cô nhanh chóng đi vào chỗ ngồi của mình.

- Sao cậu đi học muộn vậy Ice? _ Một số thành viên thắc mắc hỏi.

- Hôm nay tớ đi bộ nên vậy đó mà. _ Cô nhẹ trả lời.

Lúc này, hầu hết mọi người đều hướng nhìn về phía cô, hét lên đồng thanh:

- Hà?! Đi bộ!!! Quản lí của cậu đâu?

Nguyệt Băng khá là dừng hình trước sự đồng đều đó. Cô có chút ngạc nhiên và giật mình, một lúc sau liền nhanh đáp trả:

- Hôm nay anh ấy có việc bận.

Rồi cô Thu bước vào lớp để tiếp tục việc canh gác cái tập thể 9D1 trong giờ truy bài.

- Vẫn chưa chịu đi học sao? _ Nguyệt Băng nhìn sang chỗ ngồi của Nhi, ánh mắt lộ rõ vẻ buồn rầu.

- Cả hai người họ...quả là cùng một suy nghĩ... _ Mạnh Hùng đồng thời nhìn sang chỗ trống bên cạnh mình.

Hùng và Băng không khỏi lo lắng cho những người bạn kia. Nỗi đau đó là quá lớn! Họ biết mọi chuyện rồi cũng sẽ xảy ra nhưng lại không ngờ nó tới sớm như vậy! Trong chuyện này, ngay từ đầu đã không có thứ gọi là hạnh phúc. Để bảo vệ người mình yêu thì phải rời xa người đó và rồi cũng để lại trong người kia một nỗi đau không thể xóa bỏ.

Xã hội này đã đầy rẫy sự khổ đau, cuộc đời họ càng không phải là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn tràn ngập hạnh phúc. Cho dù hai người có là nam - nữ chính trong quyển sách ngôn tình hay là hoàng tử - công chúa trong thế giới đầy phép màu đi chăng nữa thì cuộc sống vẫn chỉ là cuộc sống. Họ luôn phải đấu tranh và cái kết nhận được lại thật đau đớn. Nếu như con đường mãi một màu hồng, chỉ cần có tình yêu sâu đậm chắc chắn sẽ được ở bên nhau hạnh phúc đời đời kiếp kiếp, thì Romeo và Juliet đã không phải chết. Họ có thể ở bên nhau nhưng mãi mãi không được hưởng hạnh phúc cùng nhau. Cả hai người đến cuối cùng đều luôn lầm tưởng rằng người kia đã bỏ mình và ra đi. Thứ họ nhận được trước khi nhắm mắt cũng chỉ là nước mắt...và sự oán trách...

Con đường nào chỉ có một màu hồng

Chặng đường nào mà không có chông gai

Cuộc sống nào chỉ có mỗi niềm vui

Tình yêu nào mà chỉ có niềm hạnh phúc

Vận mệnh của con người là thứ không ai có thể đoán trước được.

Hôm nay với ta nó là hạnh phúc.....

Nhưng liệu có thể chắc rằng ngày mai nó vẫn như vậy?

- Các em, lớp ta có thành viên mới. _ Cô Thu giơng dạy thông báo với cả lớp.

- Đạo này nhiều tân học sinh ghê. _ Một số người bắt đầu phản ứng. Họ lại cùng rôm rả bàn bạc, tính hiếu kì theo đó nổi lên. Bỗng chốc tất cả như cùng nhớ lại vụ bốn học sinh mới vừa rồi, tóc sau ót của họ không ngừng dựng đứng lên. Liệu lần này là ai đây? Thiên Thần hay Ác Quỷ? Cả lớp nắm chặt tay cầu nguyện theo một mô - tuýp chung. Cầu mong Thiên Địa Thánh Thần phù hộ cho họ. Xin đừng mang đến một Demon (Ác Quỷ) nào nữa. Làm ơn!

Tiếng cửa lớp mở ra, theo sau đó là sự xuất hiện của....

Ồ YẾ!!!

Những tiếng đập bàn đập ghế vang lên đồng loạt. Không phụ lại sự mong mỏi của họ. Quả là ÔNG TRỜI CÓ MẮT!!!

- Thiên Thần!!! _ Hầu như cả lớp cùng đồng thanh hét lên. Cô Thu mở to mắt nhìn khung cảnh hỗn độn trước mặt. Bàn tay cô cảm thước đập mạnh xuống bàn. Âm thanh to vang vọng cả lớp, họ cùng nhanh chóng trở về vị trí của mình. Cô Thu nhìn quanh lớp, cái lũ này thật là...Còn là trẻ con nữa đâu mà cư xử không khác gì học sinh lớp một. Chuẩn bị lên cấp ba rồi đấy!

- Chào mọi người, tớ là Trịnh Uyển Khanh. Rất mong được giúp đỡ. _ Uyển Khanh cúi đầu rồi nở một nụ cười thân thiện. Mái tóc vàng với đôi mắt xanh dương khiến cô trông thật nổi bật và để lại trong họ một hình ảnh khó quên. Một số thanh niên nhà ta như bị chìm đắm trong vẻ đẹp của cô. Ôi cái dáng người nhỏ nhắn đó, khuôn mặt baby cùng giọng nói dễ thương đó, đúng là Angel mà...Tuy rằng có hơi lùn..

Mạnh Hùng ngồi phía dưới, miệng không ngừng giật giật. O này này, không phải đây chứ? Số phận cũng biết trêu đùa người khác quá ta! Cậu như hét

trong lòng, thế quái nào lại gặp cái người oan - gia - ngõ - hẹp này? Cả cái tỉnh này bộ thiếu trường học rồi hay sao mà lại gặp nhau ở trường. Mà cả cái trường này thiếu khối hay sao mà lại học cùng khối. Mà cả cái khối này hết lớp rồi hay sao mà lại cùng lớp chứ?! Why? Why?

- A! Đồ dê cụ! _ Uyên Khanh cũng nhanh chóng nhận ra cái kẻ này giờ cứ đang ngửa mặt lên hận trời rồi vùng vẫy một mình dưới kia.

Mọi người cũng nhanh đổ bộ mắt về phía Hùng.

- Nhìn lại mình rồi hãy nói người nhé, đồ chần chừ.

Con giận lần trước chưa nguôi thì đã nhanh bị kích hoạt. Sử dụng vận tốc ánh sáng của mình, cô lao nhanh xuống phía cuối lớp.

Bóp

Uyên Khanh bẻ tay, những tiếng rắc cứ theo đó phát ra một cách man rợn. Cô nhìn người con trai đang đo sán phía dưới, môi nhếch lên nụ cười tàn bạo. Giọng nói nhanh chóng gắn lên với âm lượng cực trầm:

- Hôm đó ăn mấy cú đấm chưa đủ hay sao mà giờ còn nói vậy hả?

Mạnh Hùng móc chân cái đứa con gái kiêu ngạo kia khiến cô ngã xuống, cậu nhanh chóng bật người dậy.

- Nên nhớ cậu gọi tôi là đồ dê cụ trước.

- Sao cậu dám hắt tôi ngã chứ hả, hả?! _ Uyên Khanh hét toáng lên, sức công phá còn hơn cả cô Thu. Những thanh niên vừa rồi liền nhanh chóng hòng cả lớp cũng đơ đờ nhìn người con gái nhỏ nhắn kia. Hơ hơ, cô đứng là Thiên Thần rồi nhưng dường như là...Thiên Thần Sa Ngã!!! Đ...Đáng sợ quá!

_____

- Tại sao lại vậy? _ Mạnh Hùng phờ phạc nói, người không còn chút sinh khí.

Uyên Khanh nhanh chóng đứng dậy, dẫm mạnh chân lên bàn rồi hét:

- Sao tôi phải ngồi với cậu chứ?!

- Tưởng đây thích lắm à? _ Hùng cũng đứng dậy, giơ lên nói. Đúng là xui xẻo mà. Cái số cậu chưa đủ khổ hay sao mà giờ còn phải lãnh cái của nợ này chứ? Học cùng đã chết lắm rồi, giờ lại còn phải ngồi cùng bàn. Ôi trời ơi, Nhật Phong yêu quý của cậu!

Cô Thu gõ thước lên bảng:

- Trật tự. Bắt đầu học!

Và thế là tiết học đầu của họ diễn ra trong sự cẩu vẹo lẫn nhau.

****

Giờ ra chơi, hầu như mọi người trong lớp đều tới chỗ cô bạn mới kia để nói chuyện. Họ dường như quên luôn việc đầu đá của cô lúc nãy có lẽ bởi khuôn mặt thiên sứ kia.

- Tên cậu hay thật đó Khanh. _ Một bạn nữ khen ngợi.

- Mà sao mắt cậu lại có màu xanh dương vậy. _ Người khác hỏi. Đến lúc này tất cả mới chợt nhớ ra về thứ màu mắt đặc biệt ấy.

- Hô hô...Kính áp tròng ấy mà. _ Uyên Khanh cười một cách...không ra thể thống gì. Mọi người xung quanh lần nữa bị cô làm đóng băng. Bỗng cô nhận ra bóng hình quen thuộc phía sau, liền từ từ quay ra, đôi mắt bỗng sáng lên. Cô thốt lên trong sự vui mừng:

- Ăn bơ li vờ bề. Hoàng Nguyệt Băng!!! Trời ơi, thần tượng của tôi!

Uyên Khanh liền phi nhanh cuống bàn dưới, nắm chặt lấy tay Nguyệt Băng mà tha hồ " hưởng thụ " trong lúc người ta vẫn chưa kịp cho mọi thứ vào não. Cô sịt sịt mũi, đúng là vui đến phát khóc luôn. Trừu ời, thần tượng của cô đang ở trước mắt cô này, thần tượng bằng da bằng thịt luôn.

- Vinh dự quá, hạnh phúc quá. Thật may mắn vì đã vào lớp này học và thật may hơn khi được ngồi gần bàn cậu. _ Lúc này cô mới biết đến sự quý báu của cái chỗ ngồi kia. Thôi thì mất cái này ta được cái kia to hơn. Chịu khổ ngồi với tên dê cụ đó là cô có thể ngồi phía trên thần tượng của mình rồi. Mỗi ngày như vậy còn gì vui hơn. Viễn cảnh hạnh phúc liền mở ra trước mắt cô.

- A! Vương Thiên Nam nữa sao! Cảm ơn trời! _ Lần này thì càng hạnh phúc hơn, Uyên Khanh liền nắm tay cảm ơn các Đấng tối cao vì đã ban cho cô ân huệ to lớn này.

Một bạn nữ khác liền nhanh hỏi, giọng điệu có vẻ gấp như phát hiện được điều gì mới:

- Cậu thần tượng họ sao Khanh?

- Yes. Fan bự của " Nam X Băng " luôn đó. _ Cô tự tin trả lời, còn cộng thêm cái điệu bộ nháy một mắt, tay tạo dấu " like " trông thật đáng yêu.

Một tiếng " Ồ " dài vang lên. Họ cùng nở nụ cười ma mĩnh vì đã phát hiện thêm thành viên mới. Tất cả nhanh chóng giơ tay lên trời rồi cùng đồng thanh nói lớn:

- Vậy thì...chào mừng cậu tới với lớp học couple Nam & Băng.

Mạnh Hùng ở bên ngoài nhìn vô cảnh tượng đó mà xém ngã. Trời đất! Vào cái lớp này lâu rồi mà giờ cậu mới biết toàn bộ thành phần của lớp thuộc Team Couple Nam X Băng. Có vẻ cả hai người kia cũng vậy ngạc nhiên lắm đây. Thật là kinh dị... Lạc nhầm lãnh địa mất rồi!

- Đừng tự tiện ghép tên người khác vậy. Khó chịu đấy! _ Thiên Nam nói rồi đi ra khỏi lớp. Thật đúng là điên tiết mà. Gì chứ? Couple Nam & Băng ư? Nực cười, quá vớ vẩn. Bộ câu yêu kẻ đó à, hay kẻ đó yêu cậu. Chẳng ai yêu ai cả, ghép cái gì chứ! Cậu thà bị ghép cặp với một người con gái xấu xí nhưng trái tim đẹp còn hơn cái người mang khuôn mặt xinh đẹp nhưng thâm tâm chẳng khác gì cáo già cả. Thiên Nam hận cô - kẻ khiến cho em gái cậu không thể thực hiện ước mơ thành Idol và là kẻ đạt được mục đích bằng cách dẫm đạp lên ước mơ và sự cố gắng của người khác. Cậu hận!

- Cậu ấy sao vậy. Không lẽ có ác cảm với Nguyệt Băng sao?! _ Uyên Khanh khá ngạc nhiên khi thấy Nam phản ứng như vậy.

Một bạn nữ tiếp lời, thăm an ủi:

- Dù sao thì công ti của họ cũng là đối thủ của nhau mà.

- Nhưng... - Tất cả lũ lần nữa đồng thanh rồi hét lên: -...như vậy thì mới tạo ra một chuyện tình đẹp được chứ!

Rồi họ cùng vui vẻ nói những chuyện trên trời dưới bể với nhau. Cả không gian xung quanh họ như rộn ràng cả lên. Chỉ có Nguyệt Băng vẫn ngồi đó, nhìn theo bóng dáng cậu bằng một đôi mắt buồn.

" Vương Thiên Nam. Cậu vẫn không nhận ra sao? Tất cả...chỉ là hiểu lầm. Tôi..."

Rồi tiếng trống báo hết tiết vang lên. Suy nghĩ của cô cũng buộc dừng lại. Tất cả trở về với quỹ đạo bình thường trước đây của nó.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kế Hoạch Hàn Gắn

Tiếng trống trường một lần nữa vang lên, giờ học cũng đã kết thúc. Mọi người ai nấy thu dọn sách vở của mình rồi bắt đầu ra về.

- Đi tới thăm họ thôi chứ nhì? _ Mạnh Hùng lên tiếng gợi ý, quay sang nhìn Nguyệt Băng chờ đợi câu trả lời.

- Ừ. Tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng giờ là buổi chiều nên có lẽ nên chia ra đi. Cậu tới chỗ Phong, tớ tới chỗ Song Nhi. Được chứ?

- Được!

- Tôi cũng muốn tới thăm con nhỏ ngọc đó. _ Thiên Nam không hiểu từ đâu xuất hiện nói. Cậu nói trước khi nhận ra. Cũng không hiểu vì sao nhưng cậu có chút lo lo cho Song Nhi, cô ốm lâu tới vậy sao?

Nguyệt Băng nhìn cậu. Bộ dạng Nam lúc này trông khá bối rối...Lí do là sao vậy?

- Tùy cậu. _ Nguyệt Băng khẽ trả lời. Thoáng chốc lại nhớ đến gì đó, khuôn mặt lộ rõ nỗi buồn nhạt.

*****

Xung quanh chiếc giường của Song Nhi là những bức ảnh và kỉ vật giữa cô và Phong. Đọc lại những dòng nhật kí mà mình viết, khóe môi cô chỉ có thể cười một cách nhạt nhẽo. Kỉ niệm đẹp nhưng sao giờ lại đau tới vậy. Niềm vui trong phút chốc hóa nỗi buồn sâu thẳm. Quả thật cuộc đời này không gì là không thể.

" Ngày 11/2/2016

Hôm nay mình chuyển lên thành phố học. Thật là vui quá! Mình mong sao có thể gặp lại Nhật Phong càng nhanh càng tốt.... "

" Ngày 19/2/2016

Hôm nay mình gặp một người rất giống với Nhật Phong... Và rồi mình nhận ra đã nhận lầm người. Nhưng không hiểu vì sao mình vẫn thấy rất lạ. Ở cậu ấy mình cảm thấy có gì đó thân quen. Hay là tìm mình có vấn đề rồi chăng?... "

" Ngày 22/2/2016

Đến giờ mà mình vẫn chưa gặp được Nhật Phong, buồn quá! Cô Như với mẹ nói rằng cậu ấy đã chuyển lên trường giỏi hơn để học.....

Phong à....tớ nhớ cậu...."

.....

Bất giác đôi môi kia lại cười chua chát lần nữa. Đúng là khôi hài mà. Gì chứ, không gặp được ư, chuyển trường ư?

- Tại...sao vậy? _ Cô gục mặt vào quyển nhật kí, nước mắt lại bắt đầu tuôn ra. Dặn lòng quên đi nhưng sao cô vẫn không thể thôi thất mắc. Rốt cuộc là vì sao chứ?

Tiếng chuông cửa vang lên cắt mạch cảm xúc của Song Nhi. Cô giật mình, vội vàng lau nước mắt rồi nhanh chạy xuống nhà. Có lấy lại dáng vẻ bình thường của mình, cô vui vẻ nói lớn:

- Ra liền đây!

Mở cửa ra, cô bất chợt buột miệng kêu:

- Ô! _ Song Nhi có vẻ khá ngạc nhiên trước sự có mặt của Thiên Nam. Cái tên này tới đây làm gì vậy?

Nam thì không khỏi cau có trước cái vẻ không mấy ngênh đón kia của cô. Cậu đến bộ có vấn đề gì sao? Hừ, lo lắng đến không được à!

- Đã khỏi bệnh chưa? _ Thiên Nam bước vào trong nhà, đặt túi hoa quả lên bàn rồi hỏi.

- Ừm, rồi! Cảm ơn hai cậu nhé! _ Song Nhi cười tươi, giống như đã không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Và đương nhiên điều đó làm Nguyệt Băng phải nhủ mảy giận dữ. Đúng là ngốc mà! Cười cái gì chứ? Mắt vẫn còn đỏ kia kia, quần áo thì vẫn còn chưa chỉnh tề, có lẽ từ giờ mới chịu ra khỏi giường đây mà. Cô kéo Nhi lên trên phòng, bỏ lại Nam dưới nhà và mặc cho sự ngỡ ngàng của bạn mình. Sau khi đóng chốt cửa lại, cô nói:

- Khuôn mặt kia chỉ làm cậu trở nên thật đáng thương hơn mà thôi.

- Tớ...không hiểu ý cậu... _ Song Nhi ngượng ép cười một lần nữa. Cố gắng để không hiểu mọi chuyện, cố gắng để quên đi tất cả...Trái tim cô sao đau quá!

Nguyệt Băng bước tới khẽ ôm lấy Nhi rồi nhẹ xoa đầu.

- Nếu còn buồn thì cứ khóc đi. _ Cô an ủi.

_____

Tiếng chuông của nhà Như vang lên, bà nhanh đi ra mở cửa.

- Ô. Hùng hà cháu! _ Như ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu đến. Cũng đã lâu lắm rồi bà mới thấy cậu sang chơi, có lẽ...cũng gần hai năm rồi... Bà nhanh chóng dịu dàng đẩy cậu vào nhà ngồi.

Hùng nhìn Như, miệng bỗng chốc há hốc. Lấy tay xoa xoa cằm, cậu gật gù nói:

- Lâu không gặp trông cô ngày càng đẹp hơn thì phải! _ Mạnh Hùng xuyết xoa, trầm trồ khen ngợi.

Như đang uống nước mà được phen mèm mệ. Trời ạ, cái thằng nhóc này hai năm rồi mà vẫn chẳng thay đổi xui nào so với trước.

- Miệng lưỡi cháu còn dẻo hơn nhĩ? _ Như lấy tay xua xua trước mắt rồi cười.

- Cô quá khen! _ Cậu cũng cười phá lên một cách giòn tan. Căn nhà bỗng chốc tràn ngập trong sự ấm áp. Rồi chợt nhớ ra, Mạnh Hùng hỏi tiếp:

- Nhật Phong có nhà không ạ?

Cậu lại đưa mắt nhìn xung quanh, chờ đợi câu trả lời từ người phụ nữ kia. Tuy biết trước rằng cậu đến đây là vì Phong nhưng lúc này thật sự bà cũng không hề muốn cậu nhắc tới chuyện đó. Như ngập ngừng một hồi rồi mới đáp:

- Thằng bé trên tầng, cháu lên chơi với nó nhé!

Nói rồi bà im lặng đi vào trong căn bếp. Hùng cũng đứng dậy rồi bắt đầu đi lên trên.

- Nhật Phong! _ Mạnh Hùng tới trước cửa phòng cậu gọi.

Cậu gõ cửa mấy tiếng nhưng không thấy tiếng trả lời. Im lặng chờ một lúc cậu đưa tay vặn nắm đấm cửa và nhận ra nó không chốt. Mạnh Hùng sau hồi suy tư liền mạn phép bước vào trong.

Mở cánh cửa ra, không gian trước mắt cậu chỉ một màu đen. Mặc dù đã hai năm không tới đây nhưng cậu vẫn nhớ rõ công tắc đèn ở đâu. Đi đến gần chỗ bàn học của Phong, cậu bấm nút bật. Đèn trong phòng nhảy rồi sáng lên. Mạnh Hùng bất ngờ lặng người đi trước khung cảnh trước mắt. Tất cả mọi thứ trong phòng đều rất lộn xộn và bừa bãi. Trên giường cậu, ga nệm rối hết cả lên. Những tấm ảnh và đồ kỉ niệm với người con gái ấy nằm ngổn ngang trên đó. Nhật Phong nằm ngửa ở đó chỉ lấy tay che đi khuôn mặt hiện tại mà không nói một lời nào. Nhìn căn phòng này, Hùng cảm tưởng như bản thân có thể hình dung ra được sự việc lúc đó, những hành động điên cuồng của Phong, sự dằn vặt, khổ đau, vật vờ, những tiếng gào thét chói tai và đôi khi là cả sự yếu đuối.

- Cậu tính cứ như vậy sao? _ Hùng nhìn cảnh tượng trước mặt, giọng nói không khỏi có phần xót xa.

Ngập Phong vẫn chỉ im lặng không đáp. Hùng nghiêng răng, tiếp tục một câu hỏi:

- Cậu có chắc đó là một quyết định đúng?

- Cậu viết bản thân trông đang thấm hại tới mức nào không? _ Một câu hỏi nhưng thực chất thì không khác gì một câu nói khẳng định. Nói sao đây, Mạnh Hùng thực sự đang rất giận! Giận trước dáng vẻ kia của người bạn mình. Không phải chuyện này là do Phong đã tự ý làm mọi chuyện theo riêng mình sao? Và rồi rốt cục cậu cũng chỉ nhận lại đau đớn. Cậu nghĩ bản thân mạnh mẽ lắm sao?

- Cậu nghĩ rằng cô ấy sẽ ổn? Cậu nghĩ mọi chuyện rồi cũng sẽ qua sao? _ Cậu vẫn tiếp tục độc thoại một mình, vẫn hỏi trong khi không có câu trả lời. Nhưng khác ở chỗ, lần này Hùng đã không kim nổi mà gào lên. Chính bản thân cậu cũng không rõ tại sao mình lại như vậy nữa. Cậu đang làm gì đây? Chẳng phải là cậu tới đây để thăm Phong sao...

Không gian vẫn chỉ là một sự im lặng.....

Hùng buông thõng đôi tay đang nắm chặt lại của mình ra, hít hơi dài để trấn an bản thân, cậu nhẹ nói:

- Chủ nhật này cùng đi xem Film đi. Cậu cần phải giải tỏa tất cả.

Rồi, Hùng đi ra ngoài, không quên đóng cửa phòng cậu lại.

_____

Sau khi đã đi khỏi nhà Phong, lúc này Mạnh Hùng bỗng nhận được cuộc điện thoại từ Nguyệt Băng. Cậu nhú mày, sao lại gọi cho cậu vậy nhỉ? Không lẽ có gì đó liên quan đến tổ chức ngầm đó sao? Hùng nhanh chóng bắt máy nghe. Như chỉ chờ cho tới khi giọng cậu vang lên, Băng ở đầu bên kia nhanh đề xuất ý kiến của mình:

- Tổ nghĩ ta nên sắp xếp cho họ gặp nhau. _ Phải, cô không thể chấp nhận cho cái tình hình này kéo dài mãi được. Cô không thể để họ cứ trốn tránh như vậy...

Mạnh Hùng cười khi, đúng là cùng ý tưởng mà.

- Vừa hay thật đúng với ý tớ. Vậy cuối tuần này ở rạp chiếu film.

- Ok!

*****

Sáng chủ nhật, đúng như lời đã hẹn. Mới 7:00 Mạnh Hùng đã đứng trước cửa nhà Phong, không ngừng bấm chuông í ới gọi tên cậu bạn. Mãi một lúc sau mới chịu ra mở cửa, bộ dạng Phong vẫn chẳng khác hôm qua là bao.

- Tớ không đi đâu... _ Nhật Phong khẽ nói, dáng vẻ trông vô cùng mệt mỏi.

Mạnh Hùng liền nhăn mặt, bàn tay siết chặt. Cậu nắm lấy cổ áo của Phong

- Nếu còn xem tớ là bạn, cậu nhất định phải đi. Hơn nữa, cậu cũng không thể cứ ở trong phòng mãi vậy được. _ Mạnh Hùng hét lên. Dù hôm nay bất luận thế nào, cậu nhất định cũng phải khiến cho kẻ kia bước chân ra khỏi nhà.

Rồi cậu buông tay khi chợt nhận ra mình đã quá mất kiểm soát. Cậu quay ra chỗ khác, nói bằng chất giọng buồn:

- Chuẩn bị đồ đi, tớ chờ cậu. _ Hùng nói tiếp.

Nhật Phong nhì cậu, ngấm ngời gì đó. Có lẽ cũng bắt đầu hiểu và không muốn bạn mình phải buồn, cậu đi vào nhà thay quần áo và chuẩn bị đồ đạc.

Sau khi xong xuôi tất cả, hai người cùng đi tới rạp chiếu. Trên đường không ai nói với nhau câu nào. Thi thoảng, Mạnh Hùng cố lén la một số vấn đề nhưng rồi họ cũng chỉ âm ỉ rồi cho qua.

Nhận ra bóng dáng quen thuộc bên phía gốc cây phượng trước mặt, Mạnh Hùng liền nhanh kéo Phong đến, miệng hớn hờ:

- Băng! Nhi!

Nguyệt Băng theo phản xạ khi nghe thấy có người nhắc tên liền quay đầu tìm. Cô liền lấy tay chào lại thay cho lời nói.

- Thật trùng hợp! _ Mạnh Hùng giả bộ ồ lên bất ngờ. Cái về mặt " cáo giả " kia đủ để khiến Nhật Phong nhanh chóng nhận ra. Cái tên này đúng là trò gì cũng nghĩ ra được, đã thế còn giả bộ không biết gì nữa chứ! Tưởng cậu ngu sao?

- Tớ về đây! _ Phong nói rồi quay đầu đi về, bời lẽ...cậu không thể đối diện...

Nhanh chóng hai người kia đã chạy tới chặn đứng cậu lại. Họ không cho phép cậu được rời đi.

- Không được!

- Cậu phải ở lại. Nhất định không được bỏ chạy. Cậu phải đối mặt với cô ấy. _ Nguyệt Băng nói, giọng điệu đầy sự nghiêm túc.

Rồi cũng không để Phong có cơ hội kịp nói gì, hai người đã nhanh tay đưa cậu vào trong rạp film.

Mạnh Hùng và Nguyệt Băng đồng loạt thở dài. Nhật Phong ranh ma hơn họ tưởng, nhân cơ hội hai người đang không để ý mà chạy vào ngồi cái ghế tít bên trong. Thành ra kế hoạch khiến cậu với Nhi ngồi gần nhau xem ra công cốc.

Bộ phim bắt đầu chiếu. Màn hình bắt đầu từ từ hiện lên, theo sau đó là những âm thanh rùng rợn, tiếng gào thét trong màn đêm, những vùng máu loang lổ...và người chết...

- Oé!!! Cái gì vậy trời?! _ Mạnh Hùng đứng bật dậy nói lớn, không khỏi gạc nhiên nhìn bộ film kia. Mọi người trong rạp liền quay sang nhìn cậu bản ánh mắt khó chịu. Hùng liền cười xòa rồi cúi đầu xin lỗi, cậu ngồi xuống ghế của mình.

Ngay lập tức, cánh tay cậu bị Nguyệt Băng véo một cách không thương tiếc. Cậu quay sang nhìn, bắt gặp cái khuôn mặt ghê rợn không khác gì kẻ giết người trong film. Nói thật, cô đang muốn giết cậu đấy!

- Lương Mạnh Hùng Yêu - Quý...Cậu có giải thích cho tớ nghe chuyện gì đang xảy ra được không? _ Băng vừa nghiêng răng vừa nói. Hai từ " yêu quý " được cô nhấn xuống một cách đáng sợ.

Không biết từ đâu, mồ hôi hột bắt đầu xuất hiện ở Hùng. Cậu nhìn cô, miệng bỗng chốc như bị đóng băng không nói được. Cậu liền " ực " cái, cả tuyến nước bọt chui xuống mang theo sự lo sợ của cậu. Trấn an hồi, cậu mới âm ỉ trả lời:

- H...Hình như....vu...vừa rồi lấy nhầm vé...thì phải...

Nguyệt Băng liền lấy tay chỉ thẳng xuống dưới, cô hằn giọng:

- You.. G-O-D-I-E...

Rồi cô quay lên xem tiếp film. Đúng thật là... Nghĩ sao mà đi rút nhầm vé cơ chứ! Trời ạ. Có ai đi xem phim kinh dị để " nói lại tình xưa " không?! Đúng là tức điên người mà! Sao lúc đó cô lại bất cẩn không kiểm tra lại vé cơ chứ?

- Thật hết chịu nổi mà. _ Nói rồi cô đứng dậy đi ra ngoài.

Thấy vậy, Hùng liền nhanh miệng hỏi:

- Cậu đi đâu đấy?

- Mua bỏng ăn. _ Cô trả lời trong khi vẫn tiếp tục đi mà không buồn quay đầu lại nhìn. Cậu ở đó cũng chỉ biết ảo não buồn, sao cậu có thể rút nhầm vé trong cái ngày này cơ chứ? À phải rồi. Đầu Hùng bỗng chốc lóe lên cái ý nghĩ gì đó, cậu đập tay vào nhau, khuôn mặt liền trở lên vui vẻ. Cậu liền đi ra ngoài viện có mua đồ ăn để hai người kia có khoảng riêng với nhau. Cậu đứng là thông minh mà. Hùng thầm nghĩ rồi tự cười một mình.

Một khoảng không im lặng bao trùm lên hai người kia.

****

Song Nhi vốn không thích mấy thể loại ghê rợn này nên không khỏi run lên bần bật. Ấy thế nhưng cô vẫn mở hé hé mở mắt ra xem. Cô tự nhủ bản thân phải mạnh mẽ!

- Sợ thì đừng có cố xem. Nhắm mắt vào! _ Nhật Phong nói, mắt vẫn không dời khỏi màn hình chiếu. Rồi cậu lại chợt nhận ra lúc đó bản thân đã không thể kiềm chế mà thốt thành lời. Không được rồi, cậu phải cẩn thận lời nói hơn nữa. Nhưng thật sự lúc này...cậu muốn ôm cô...Cậu muốn ôm lấy bờ vai nhỏ bé đang run rẩy kia.

Song Nhi nãy giờ tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Phong. Vừa rồi cậu nói vậy với cô...đúng chứ? Nhật Phong đang lo cho cô sao? Nếu là vậy thì tại sao? Lần trước lạnh nhạt với cô, giờ lại quan tâm tới cô. Cậu...rốt cuộc đang nghĩ gì vậy chứ?

- Anh Phong!!! _ Bảo Ngọc bỗng từ đâu chạy tới ôm chầm lấy cổ cậu. Phong bất ngờ ngã về phía trước nhưng rồi cũng nhanh chóng đứng dậy.

Cậu vẫn còn chưa kịp định hình điều gì thì Ngọc đã nhanh nhẩu nói tiếp:

- Không ngờ lại gặp anh ở đây. _ Hai tay cô vẫn không chịu buông cậu ra, hết như một con mèo đáng yêu. Rồi cô lay người cậu nũng nịu muốn cậu trả lời. Nhật Phong cũng hiểu ý, cố gượng một nụ cười nhạt.

- Ủ... _ Cậu khẽ nói. Đôi mắt thoáng nhìn sang Song Nhi, bất giác ánh mắt của cô cậu nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác.

Đúng lúc đó thì Mạnh Hùng cùng Nguyệt Băng trở về. Cứ tưởng rằng giữa hai người kia có lẽ cũng có gì đó tiến triển hơn xúi ai dè chưa chịch đập vào mắt họ đã là cái cảnh tượng kia. Thật là...ngờ mắt...

- " Ngựa Đen " ở đâu ra vậy? _ Mạnh Hùng bất mãn ra mặt, khó chịu nhìn Bảo Ngọc. Tại sao cái kẻ phá đám kia lại xuất hiện vào đúng lúc này và ngay tại cái rạp này cơ chứ!

Nguyệt Băng thì vẫn như vậy, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc phần nộ gì. Cô nhìn Nhi, đôi mắt như muốn thôi thúc cái gì đó trong trái tim người con gái kia.

Và dường như Ngọc cũng không mấy bận tâm về sự tồn tại của ba người kia, cô vẫn tiếp tục cười tinh nghịch với Phong.

- Bố em hiện giờ cũng đang ở đây. Anh qua gặp bố đi, coi như là ra mắt. _ Bảo Ngọc nói.

- C...Cái gì? _ Hùng hét lên thất thanh. Ôi trời ơi, cậu không nghe lầm đó chứ? Ôi này này!!! Cậu đưa mắt sang phía Song Nhi lo lắng. Cô sẽ không sao chứ?

- Ủm... _ Nhật Phong đáp rồi từ từ đi theo Ngọc. Bước qua Nhi, cậu chỉ cúi đầu xuống. Quả thật...cậu không thể đối diện...Nhưng như vậy có lẽ sẽ là tốt cho cô hơn, nhỉ? Cô...sẽ không còn yêu cậu nữa đâu...

Vừa ra khỏi rạp chiếu, bỗng Phong bị bàn tay nhỏ quen thuộc níu lại - một cái níu rất chặt nhưng cũng thật nhẹ nhàng và ấm áp.

- Không Được! _ Song Nhi nói to rồi trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Phong một cách không ngần ngại. Cô...đang làm theo con tim của mình.

Nguyệt Băng ở đó nhìn, khóe môi nhoen cười tâm đắc. Xem ra cô bạn ngốc của cô đã nhận thức được vấn đề rồi.

••• Lời tác giả:

Chúc mọi người năm mới an khang thịnh vượng - vạn sự như ý - lộc vào như nước - thăng quan tiến chức - gặt hái thành công - đại cát đại lợi - Happy New Year. ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Diễn Kịch

.....

- Ra mọi chuyện là như vậy. _ Nguyệt Băng gật gù khi nghe Nhi kể lại chuyện với Phong.

Bằng dùng những ngón tay búp măng của mình khéo léo chải tóc cho cô bạn. Song Nhi cũng chỉ trầm tư suy nghĩ không nói gì, tay nghịch mép ga giường.

- Nhưng mà Nhi, nếu tớ nói rằng đó không phải sự thật thì sao? Rằng Phong rất yêu cậu và chỉ đang cố bảo vệ cậu! _ Nguyệt Băng nhẹ nói, đưa ra một lí do bảo vệ tình yêu giữa họ.

Song Nhi bỗng chốc suy tư nhưng rồi lại buồn rầu trở lại:

- Không...thể nào đâu. Cậu ấy không yêu tớ nữa rồi... _ Nhi cười khổ sở. Phải, chính là như vậy! Làm gì chuyện đó có thể xảy ra chứ...

Nguyệt Băng đi tới trước mặt của Song Nhi, nắm nhẹ đôi bàn tay kia, cô nói:

- Vậy sao cậu không thử tìm câu trả lời chính xác vào lần xem Film này.

Có lẽ do câu nói của Nguyệt Băng quá đỗi mơ hồ nên Nhi không hiểu được gì cả. Cô nhún vai rồi cười nhẹ, lấy tay xoa đầu Nhi. Vẫn giọng nói ấm áp đó, cô nhắc nhở:

- Hãy luôn lắng nghe trái tim, khi đó cậu sẽ biết bản thân cần làm gì!

.....

Kết thúc phần hồi tưởng của mình, Nguyệt Băng chắc lưỡi. Tình yêu quả là liều thuốc tốt cho cuộc đời của con người.

- Không được cái gì chứ? Bỏ tay anh Phong ra coi. _ Nói rồi, Bảo Ngọc hất tay Nhi ra khỏi người con trai kia. Cô nhún mày khó chịu.

Mạnh Hùng liền đặt hộp bấp rang bơ xuống chiếc ghế cạnh đó, nhanh chạy tới kéo Ngọc ra ngoài để không làm phiền tới hai người kia.

- Đi nào, đi nào! _ Cậu chán nản nói.

- Cậu làm gì thế hả? Bỏ tôi ra! _ Bảo Ngọc hét lên. Cô không ngừng giật tay cố thoát ra nhưng rồi vẫn không được. Mạnh Hùng cũng chẳng quan tâm tới là bao, trong đầu cậu hiện giờ chỉ tồn tại việc khiến hai người kia làm lành, những việc khác không cần biết. Vậy nên dù Ngọc có hét khản giọng tới mức nào thì nhanh chóng chỉ một lúc sau, cô đã bị Hùng đưa ra ngoài.

_____

Song Nhi hít lấy một hơi dài, nhẹ thở ra. Sau một hồi bình tĩnh lại, cô hỏi:

- Nhật Phong, tớ muốn hỏi cậu điều này... Cậu...có yêu tớ nữa không?

Nhật Phong nhìn cô, sao cô lại hỏi như vậy? Cả Mạnh Hùng và Nguyệt Băng đứng bên cạnh cũng không khỏi thắc mắc. Cậu cắn môi trong rồi cố gắng để trả lời, trả lời một câu hỏi mà bản thân cậu không bao giờ muốn nói:

- Tôi không yêu cô.

Mạnh Hùng nghiến răng. Chết tiệt! Dương Nhật Phong, cậu còn muốn dối lòng mình tới khi nào nữa? Không lẽ chỉ có làm vậy mới có thể bảo vệ người mình yêu sao? Nhắm nhí, còn rất nhiều cách. Chỉ cần động não chút sẽ ra thôi! Hùng tính lao tới chỗ Phong thì bị Nguyệt Băng kéo lại. Cô lắc đầu không đồng ý, cậu nên bình tĩnh, phải theo dõi cho tới cuối.

- Một lần nữa, cậu có yêu tớ không? _ Song Nhi tiếp tục hỏi, khuôn mặt trông đã buồn đi so với vừa rồi.

Lần này thay vì thắc mắc, tất cả đều ngạc nhiên đến lạ. Cô đang nghĩ gì vậy? Tại sao vẫn còn cố hỏi lại?

Cô muốn chắc chắn sao?

- Tôi không yêu cô. _ Nhật Phong một lần nữa phải ép trái tim mà trả lời. Song Nhi đang dẫn vật cậu. Và cậu cũng đang dẫn vật cô.

"Đừng hỏi nữa "

Nhưng thật trái với những gì cậu mong, câu hỏi đó vẫn được tiếp tục.

- Một lần nữa?

- Tôi không yêu... _ Nhật Phong nắm chặt tay. Xin cô ,đừng hỏi nữa.

- Một lần nữa!

Cô vẫn muốn tiếp tục hỏi lại sao? Nhưng cậu phải trả lời tới cùng, bởi đây là con đường cậu chọn. Nhưng trái tim cậu mỗi lần trả lời lại có thêm một vết cứa.

- Không...yêu...

" *Đừng hỏi nữa* "

- Một lần nữa! _ Song Nhi hỏi, giọng đã bé đi, hai mắt đã đong đầy nước mắt nhưng cố nén lại.

Bàn tay nắm mỗi lúc một chặt hơn. Tình hình này không được rồi. Cậu phải cố lên, nhất định phải thật dứt khoát. Bỗng từ khóe mắt cậu bỗng tuôn ra một giọt nước mắt nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất. Nó như khóc trước cho những gì cậu sắp nói ra vậy. Mọi chuyện...rồi sẽ nhanh chóng kết thúc thôi...

- TRẦN SONG NHI, TÔI KHÔNG YÊU CÔ. _ Phong hét lên. Tim cậu đau quá...dường như nó đã vỡ vụn ra rồi.

" *Làm ơn...đừng hỏi nữa...* "

Bờ môi Song Nhi mím chặt. Cô phải làm sao đây?

Cô có nên bỏ cuộc không?

Không! KHÔNG! Song Nhi lắc đầu liên tục. Cô tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy...tuyệt đối...không thể... Cô từ từ ngẩng mặt lên, vẫn giọng nói đó, từng từ được phát ra khó khăn:

- Nhật Phong, cậu có yêu tớ không?

Nhật Phong sững người. Từ lúc nào mà cô trở nên mạnh mẽ tới vậy? Cô mạnh mẽ đến kì lạ mà ngay cả cậu cũng không nhận ra. Là tình yêu sao? Tình yêu khiến cô trở nên như vậy, cô trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn...

À không, ngay từ đầu chỉ có cậu là kẻ yếu đuối mà thôi...

Cậu...thua rồi. Cậu thật sự không thể làm được! Thật sự không thể trả lời được nữa rồi! Rồi Nhật Phong cứ thế mà đi mất khỏi đó trong sự im lặng không lí giải.

Lúc này người con gái đó dường như mới có thể yên tâm khuya xuống.

- Song Nhi! _ Mạnh Hùng và Nguyệt Băng cùng đồng thanh.

- Cậu có sao không? _ Hùng lo lắng, hai tay đỡ cô dậy.

Song Nhi ngẩng mặt lên nhìn họ với khuôn mặt đầy nước mắt và trên môi nở một nụ cười - một nụ cười dường như không mang theo dư vị của nỗi buồn hay hạnh phúc, một nụ cười khó hiểu.

- Tớ...biết rồi...Tớ biết câu trả lời rồi!

Không ai trong số họ có thể hiểu hết ý nghĩa trong lời nói đó. Họ cũng không biết hiện tại cô đang cảm thấy thế nào? Vừa khóc vừa cười...

Cô đau tới nỗi phải cười một cách đau khổ...

Hay vui tới nỗi phải rơi lệ...

***

Một ngày mới lại bắt đầu. Nhưng vết thương trong họ sẽ vẫn còn như ngày hôm qua. Sau bốn ngày nghỉ cuối cùng hai người cũng đi học lại. Vào lớp cùng một thời điểm khiến mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên, và đương nhiên là cả họ cũng vậy. Lớp học đã có thêm một thành viên mới và Nhật Phong bị chuyển xuống ngồi cùng bàn Thiên Nam. Xem ra mấy ngày vừa rồi cũng có khá chuyện. Mỗi người trở về chỗ ngồi của mình.

Song Nhi vừa an toạ trên chiếc ghế, cô bạn bên trên đã nhí nhảnh quay xuống bắt chuyện.

- A! Tớ biết cậu! Cậu là bạn thân của Ice. _ Với tư cách là một Fan bự của Nguyệt Băng, Uyên Khanh hoàn toàn nhận ra Nhi một cách dễ dàng. Rồi cô đưa tay ra làm quen.

Nhi cũng khẽ cười, nhưng dường như chỉ là cho có lệ mà thôi. Cô trở nên im lặng đến nỗi không thể ngờ. Những suy nghĩ lại tiếp tục trong đầu cô.

Trống hết tiết vang lên. Nguyệt Băng nhìn sang Nhi đang ngủ ngon bên cạnh. Hôm qua...có lẽ khiến cô mệt lắm!

- Chúng ta phải làm sao đây? _ Nguyệt Băng thở dài mệt mỏi. Gục mặt xuống bàn, phải công nhận chưa bao giờ cô thấy mình cảm thấy " vất vả " như thế này.

- Hai cậu ấy...đang rất rối loạn. Tớ muốn Phong phải thừa nhận cảm xúc của bản thân. _ Hùng cũng không khác là mấy, lẩn lờ ra bàn nói.

- Hà, chuyện gì vậy? Tình yêu hả? Là hai cậu ấy sao? _ Uyên Khanh không biết từ đâu lộ mặt ra, chen giữa hai người họ làm tất cả được một phen hú vía giật nảy mình.

- Này, cậu nghe lên đó hả? _ Hùng bức bối quát. Mụ " bà chằn " này đúng lẽ ra nên phải đề phòng cẩn thận hơn mà. Người đầu mà hóng hớt thấy sợ.

Uyên Khanh xem lời nói của gã bên cạnh không khác gì gió thoảng qua tai, cô vờ không nghe thấy một cách tỉnh bơ, mặt không lấy chút biểu cảm. Điều nó làm Hùng có cảm giác hơi bị xúc phạm à.

- Nếu như muốn nối sợi dây tình yêu đó giữa họ thì tớ có cách đó! _ Cô chống tay lên bàn, nghiêng đầu vui vẻ.

- Mà trước hết cho tớ xin chữ kí của cậu nha Nguyệt Băng! _ Khanh chìa ra một cuốn sổ với hoa văn cực đẹp với tiêu đề " Hoàng Nguyệt Băng " và bên trong bao gồm đủ ảnh của chủ nhân chính cái tên đó.

Nguyệt Băng cười méo mó, bất đắc dĩ lấy bút kí tên lên từng trang giấy. Sau khi đã xong xuôi tất cả, Uyên Khanh cầm lấy nó, bàn tay run run, khẽ nâng báu vật của mình. Cô sịt sịt mũi, đúng là không uống công suốt bao lâu qua cô luôn thầm cầu nguyện, giờ thì thành sự thật rồi, còn gì vui sướng bằng cơ chứ.

Rồi Khanh xích đầu lại gần, nói nhỏ kế hoạch của mình cho hai người kia.

Năm tiết dài đằng cuối cùng cũng kết thúc. Vừa mới tan học, Uyên Khanh đã thu dọn sách vở với tốc độ nhanh tối đa của mình. Nhận thấy hai người kia vẫn chưa xong, cô liền rộng lượng qua giúp họ. Xong xuôi, Khanh liền kéo Mạnh Hùng và Nguyệt Băng tới phòng giáo viên để kịp gấp chủ nhiệm của mình.

Sau khi đã nhắm rõ mục tiêu đang ngồi ở đâu, cô bước tới đó.

- Em mong cô hãy đồng ý á! _ Uyên Khanh nói sau khi đã trình bày mọi chuyện cho giáo viên chủ nhiệm nghe.

Cô Thu suy nghĩ rồi ngập ngừng đáp:

- Chuyện này...

Nhận thấy vẻ mặt không mấy tán thành của cô giáo, Uyên Khanh liền đập mạnh lên bàn, dùng đôi mắt cầu xin:

- Chẳng hạn việc này sẽ giúp cho thành tích lớp nâng cao sao? Hơn nữa đây chắc chắn sẽ là " tiết mục " ấn tượng và đặc sắc nhất! Cô hãy tin ở em _ Cô ranh ma, bắt đầu sử dụng mảnh " dùng lớp đe dọa giáo viên "

Cô Thu gật đầu, đúng vậy. Điều này sẽ khiến lớp 9D1 trở nên nổi trội hơn, chúng sẽ không bị khối tự nhiên coi thường nữa.

- Nhưng... _ Cô lần nữa lại lo lắng, nhíu mày suy nghĩ.

Đến đây là cũng tạm hiểu. Uyên Khanh nhoen cười:

- Cô đang lo về kinh tế chứ gì? Không phải lo, tập đoàn nhà em sẽ chi trả.

Lúc này cô Thu liền " Ồ " lên ột cái. Cô đập hai tay vào nhau. Phải rồi, sao cô lại quên được việc Uyên Khanh kia là con gái nhà tài phiệt bên nước ngoài được chứ! Trong hồ sơ có ghi mà cô lại quên bống mất. Nếu vậy thì có lẽ về tiền bạc sẽ không phải lo rồi.

- Thôi cũng được! Cô cũng sẽ chi thêm một phần tiền vào chỗ đó.

- À, em cũng xin góp một nữa. _ Nguyệt Băng nãy giờ mới lên tiếng nói, cô bước tới gần hơn chỗ họ.

Và đương nhiên, bước đầu trong kế hoạch của ba người đã được thông qua mãi mãi.

****

- Không ngờ lại có thể thuyết phục được. _ Mạnh Hùng phấn khởi nói. Mới đầu nghe cái kế hoạch này không biết lúc đó mặt cậu đã biến sắc nhiều thế nào đâu.

- Hừ. Cậu nghĩ tui là ai! _ Uyên Khanh hất cằm lên, mũi như dài ra vui sướng. Trịnh Uyên Khanh đây một khi đã ra tay là gạo xay ra cám! Đối với cô, không gì là không thể. Một khi đã quyết thì nhất định phải làm cho bằng được. Mà không làm được thì càng phải cố làm. Đó là phong cách sống của cô! Rồi Khanh lấy tay che miệng, bắt đầu ngân nga giọng cười của mình đầy thoải mái.

Ô hô hô hô....

Tiếng cười đó khiến Hùng ở bên cạnh phải sồn da gà, cứ tưởng có con gì nó đang hú bên tai chứ không phải con người nữa rồi.

Cô Thu vốn là người xem trọng thời gian nên luôn tận dụng nó một cách thích đáng nhất tránh lè mề và dây dưa lâu dài làm ảnh hưởng tới việc học. Chính vì vậy, giờ truy bài sáng hôm nay, cô Thu lên lớp khá sớm bởi có chuyện muốn thông báo.

- Cả lớp! Lễ hội hè trường ngày 20/4 này chúng ta sẽ diễn một vở kịch. _ Cô vào thẳng vấn đề một cách nhanh chóng.

- Wowww!!!!

Sự ngạc nhiên đúng với dự đoán của cô. Và những tiếng ồn ào xôn xao cũng không phải ngoại lệ.

- Diễn kịch thật hả cô? _ Một bạn nữ hỏi lại như muốn chắc chắn điều mình vừa nghe.

- Kịch về truyện gì ạ? _ Các nam sinh cũng lăm chuyện không kém, nhao nhao hỏi.

- Mà dựng khung cảnh nhiều tiền lắm! Quý lớp mình có đủ đâu ạ. _ Một người lên tiếng. Lúc này cả lũ kia mới cho tiếng "Ừ ừ" giòn tan.

- Lớp mình sẽ diễn vở kịch "Romeo & Juliet". _ Cô Thu tuyên bố rồi quay tay về phía Uyên Khanh, vui vẻ nói: - Về phần khung cảnh, nhà Uyên Khanh sẽ "đầu tư". Uyên Khanh, cô thay mặt cả lớp rất cảm ơn em!

- Không sao ạ! Dù sao đó cũng là ý kiến của em mà cô. _ Khanh xua tay, đáng vẻ phớt lờ hơn bao giờ hết.

- Vậy phân vai đi cô! _ Một người nói.

- Em có một cách này.

Nói rồi, Uyên Khanh cầm tờ giấy A0 trong ngăn bàn lên dán trên bảng. Tờ giấy đã được kẻ sẵn ra làm 40 cột bằng nhau tương ứng với 40 vai diễn của thành viên lớp. Hàng cột ngang đầu tiên bị che lại bởi một mảnh giấy dài nhằm không cho ai biết nhân vật ở mỗi cột.

- Mỗi người lên điền tên mình vào một cột, không được ghi trùng với cột người khác nhé!

- Này, liệu được không thế? _ Mạnh Hùng nghi ngờ quay sang cô nói nhỏ. Cô nhếch cười. Đừng xem thường khả năng của người khác chứ. Cô nắm bàn tay lại rồi đập nhẹ vào lưng cậu:

- Cứ tin ở Trịnh Uyên Khanh này!

Sau khi cả lớp đã lên điền tên xong hết, Uyên Khanh xung phong làm người mở giấy dán ở trên ra. Cô từ từ bóc ra, khuôn mặt bỗng dưng thấy gian gian.

Khanh đưa cho cô Thu sau khi đã làm xong công việc của mình.

Ở dưới lớp, cả lũ đưa nào cũng háo hức chờ kết quả. Mỗi người một suy nghĩ. Kẻ muốn làm nhân vật chính, kẻ muốn làm thường dân cho đỡ mệt. Và thế là không khí căng thẳng, im ắng bao trùm lên mọi người.

Cô Thu nhìn tờ giấy, khuôn mặt hơi ngạc nhiên rồi thầm cười trong lòng. Đúng là định mệnh mà, cô đã đoán được từ đầu rồi mà. Lửa gần rơm lâu ngày bén hết thôi.

- Giờ chúng ta xem vai của mỗi người nhé! Trước tiên là hai vai chính. Romeo là Nhật Phong. Juliet là Song Nhi.

Mạnh Hùng ngơ ngác. Ô! Được thật kia!

Hầu như toàn bộ đều hét lên trong sự ngỡ ngàng, mọi người cùng hướng mắt nhìn về phía hai con người kia. Nhật Phong và Song Nhi đồng bộ tròn xoe mắt.

Nhi cười lại với các thành viên kia, nhưng rồi cũng chỉ là nụ cười buồn che đi sự yếu đuối.

Còn Phong thì trầm ngâm. Tại sao lại là hai người? Có nhất thiết phải trùng hợp tới vậy không?

Con đau chưa qua giờ lại bắt phải đối diện, đúng là trớ trêu mà...

Nguyệt Băng nhìn họ. Đúng! Là Romeo & Juliet. Tình cảnh của Phong và Nhi hiện giờ thật khá giống như vậy. Một vở kịch sẽ là cách tốt khiến họ với thành thật với chính mình.

Hai người yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau. Nếu để bảo vệ người mình yêu thì phải rời xa người đó. Vậy thì ở đây, những người bạn này sẽ thay đổi cái kết đó, thay đổi chính cuộc tình của họ.

Sợi dây kia bằng mọi giá phải được nối lại.

Hai người nhất định phải ở bên nhau.

Không phải là thế giới của cái chết, mà là hạnh phúc ở thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tờ Ngốc! Nhưng Tờ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sự Thù Hận

- Cậu làm kiểu gì hay vậy? _ Mạnh Hùng kéo Uyên Khanh ngồi xuống ghế rồi nhanh miệng hỏi.

Cô cười nửa miệng, đáng vẻ ta đây nhìn cậu chăm chọc. Rồi ghé sát mặt gần chỗ cậu, cô chậm rãi trả lời:

- Không...nói!

Rồi Khanh lại đắc thắng phát cò trong bụng. Nghĩ bốn tiểu thư đây là ai chứ? Nói ra mẹo sau khi trình diễn ảo thuật thì còn gì là thú vị nữa! Một lúc lâu vẫn không thấy tiếng động phản hồi, Uyên Khanh quay sang bên cạnh, bắt gặp hình ảnh Hùng đang thư thái ngồi đọc sách. Trán cô bỗng nổi lên gân xanh, hóa ra này giờ có mình cô tự vui ư! Tình huống xảy ra thật ngoài mong đợi, cô sịt sịt mũi, đúng là không cam tâm mà.

- Thực ra lúc đầu tờ dán giấy ghi tên lên hàng cột nhân vật, dán vai Romeo & Juliet ở hai hàng đầu. Sau đó chỉ cần nhớ cột mà hai người kia điền vào sau đó yêu cầu lên được bóc giấy ra. Trong khoảng thời gian đó, chỉ cần một chút khéo léo và đa phần nhanh nhẹn là trao đổi được nhân vật thôi. _ Uyên Khanh thuật lại tất cả "âm mưu", chống tay lên bàn rồi ngáp dài chán nản.

Cô cứ nói mà không biết rằng Mạnh Hùng này giờ không khỏi ngạc nhiên nhìn cô, đôi mắt đầy sự nghi hoặc. Cô rút cuộc còn nhanh tới mức nào đây? Vụ cứu đứa bé lần trước và cả việc trao đổi vừa rồi, tất cả đều diễn ra chỉ trong một khoảnh khắc. Cậu thậm chí còn không thấy bất cứ điều gì lạ. Một tốc độ kinh khủng!

- Tybalt: Nguyệt Băng ; Mercutio: Uyên Khanh ; Tu sĩ Friar Laurence: Mạnh Hùng ; Bá Tước Paris: Thiên Nam ; ..... _ Cô Thu chăm chú đọc bảng phân chia nhân vật cho cả lớp nghe. Những biểu cảm khác nhau theo đó mà xuất hiện trên khuôn mặt mỗi người.

Mạnh Hùng gật gù trước vai diễn của mình. Nhưng rút cuộc "thằng đó" là ai vậy? Trong vở kịch Romeo & Juliet ra, ngoài hai nhân vật chính kia cậu thực sự chẳng biết ai nữa.

- Sao cái mặt trông biến sắc thế kia? _ Cậu không khỏi không chú ý đến cái người bên cạnh đang phờ phạc tựa lưng vào ghế, thất thần nhìn phía trên.

Uyên Khanh cúi xuống, khẽ liếc mắt về phía Hùng. Mới đầu cô chỉ cười hờ sau đó liền ngay lập tức vô đến chỗ cậu mà khóc lóc thảm thiết:

- Tại sao? Tại sao? Tại sao tớ lại là Mercutio trong khi Nguyệt Băng là Tybalt chứ? Như vậy thì khác nào tớ bị sê Idol yêu quý của mình giết chết trong vở diễn kia sao!

- Này Uyên Khanh... _ Băng vỗ vào vai cô tính cảm ơn vụ của Nhi và Phong. Nhưng mới chỉ kịp nhìn khuôn mặt ủ rũ của Khanh lúc quay xuống thì cô đã nhanh chóng đứng dậy rồi chạy ra khỏi chỗ ngồi của mình.

- Không! _ Cô hét lên tuyệt vọng, luyến tiếc đưa tay về phía sau rồi cứ thế mất dạng giữa căn phòng 9D1, hiện ngang cúp tiết trong giờ. Cả cô và trò đưa mắt nhìn theo bóng dáng Khanh mà đơ đơ không hiểu gì. Giờ có lẽ kẻ duy nhất hiểu mọi chuyện chỉ có Hùng, cậu lắc đầu rồi chẹp miệng. Cái này người ta gọi là cuồng quá rồi này!

*****

Sau giờ học, cả lớp ở lại muộn hơn một chút để chuẩn bị cho vở kịch. Vì là ngày đầu nên họ chỉ mới bắt đầu chia kịch bản và phân phó trách nhiệm đặt mua quần áo và một nhóm con trai dựng khung cảnh.

- Buồn quá đi thôi! _ Uyên Khanh mắt không lấy lại phong độ bình thường sau cú sốc vừa rồi. Cô cứ hết kêu rồi lại thờ dài. Hành động của cô lúc này chỉ xoay quanh hai việc đó, kêu rồi thờ dài, thờ dài rồi lại kêu,...

Thiên Nam thích thú nhìn về phía Nguyệt Băng, đôi môi khẽ tạo thành nụ cười đầy mỉa mai. Tybalt ư? Quà nhiên là rất hợp mà!

- What, draw and talk of peace? I hate the works. As I hate hell, as Montagues and thee. Have at thee, coward! _ Nam bắt giắc nói thành lời bằng một dư âm nhẹ.

- Gì cơ? _ Song Nhi nhủ mà, quay xuống hỏi. Cậu ta vừa làm nhầm cái gì vậy chứ? Không lẽ bị tự kỉ sao!

- Một câu nói rất nổi tiếng của Tybalt khi nói với Benvolio - em họ của Romeo. Hắn ta là một nhân vật phản diện, một kẻ nóng tính và tự cao, kẻ luôn khinh thường gia tộc Montagues. _ Thiên Nam vẫn điềm đạm trả lời như một phản xạ, mắt không dời. Rồi giọng điệu cũng nhạt dần, cậu nói tiếp: - Thật giống như cô ta vậy - Hoàng Nguyệt Băng!

Trong không khí náo nhiệt của mọi người, phía cuối lớp vang lên một âm thanh của sự giận dữ.

- Chát -

Cái tát đó không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả. Mọi hành động bỗng chốc dừng hết lại.

- Chuyện gì vậy? Nhi...đánh Thiên Nam ư?

- Sao cậu ấy lại làm vậy chứ?

Rồi cứ thế, những câu nói rộ lên trong sự khó hiểu. Một số bạn nữ liền tới chỗ họ xem tình hình. Có người trách Song Nhi tại sao lại làm thế với thân tượng của họ và không khỏi xuýt xoa, hỏi han Nam.

- Rút lại lời nói đó ngay! _ Nhi nói, gương mặt kia như muốn thiêu cháy cậu.

- Cậu không được phép nói xấu cô ấy. Nguyệt Băng tuyệt đối không phải là người như vậy!

Thiên Nam còn chưa kịp ứng xử gì thì ngay sau đó đã thấy những hàng nước mắt thi nhau xuất hiện trên khuôn mặt Nhi. Cô liền nhanh òa lên khóc như một đứa trẻ. Điều đó khiến cậu không khỏi bối rối, liên tục đưa tay tay ra trước như muốn cô dịu lại. Sao vừa đánh người khác xong liền lăn ra khóc nhanh vậy chứ! Cái má cậu vẫn còn đang in hằn năm dấu tay đỏ của cô đây này! Cô đứng là vừa ăn cướp vừa la làng mà. Rồi Song Nhi cứ thế chạy ra khỏi lớp, để lại cho cậu một mớ hỗn độn với vô vàn câu hỏi từ mọi người.

- Này! Tôi không biết lí do gì khiến cậu nghĩ về Nguyệt Băng như vậy. Nhưng cho dù là gì đi chăng nữa, thì cậu cũng sai hoàn toàn rồi! _ Nhật Phong lúc này mới cúi đầu lên nói sau một thời gian dài gục mặt xuống bàn. Đôi mắt nhìn thoáng qua có thể vô cảm nhưng sâu trong đó đã len lỏi lên sự bất bình. Kẻ đang ngồi cạnh cậu, rốt cuộc tại sao lại có cái nhìn xấu về Nguyệt Băng vậy chứ?

****

Thiên Nam đi từng bước nặng trĩu vào nhà. Bật công tắc điện lên, cậu đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Bờ môi kia khẽ cười, xem ra ngôi nhà này vẫn không hề thay đổi so với trước đây là bao.

- Quả nhiên ở đây vẫn là thoải mái nhất! _ Nam nằm uòn xuống chiếc ghế salon giữa nhà. Cậu hí hửng lên để ngửi mùi hương quen thuộc nơi đây. Từ khi nổi tiếng, cậu và gia đình đã chuyển nhà tới nơi khác nhưng cậu vẫn không thể bỏ ngôi nhà đầy ắp kỉ niệm này được và được nhiên là cả một quả khứ đau. Cậu ngồi dậy, sao cảm thấy người nó cứ nặng nặng vậy chứ! Đưa tay đặt lên trán của mình, xem ra là cảm nắng rồi. Cậu lấy điện thoại ra định gọi cho ai đó nhưng rồi lại thôi. Nếu gọi thế nào Mạnh Cường cũng làm lớn mọi chuyện cho coi. (Mấy cậu còn nhớ quản lí Mạnh Cường không thế :3). Bố mẹ cậu thì đang ở dưới nhà nội nên cậu cũng không muốn gọi điện làm phiền, mặc công họ lo lắng. Dù gì đây cũng không phải lần đầu bị, chỉ cần nghỉ ngơi xít là hết thôi mà.

Nam đi đến bếp, cầm lấy chiếc cốc thủy tinh trên bệ rồi lấy nước chắt ra uống. Bỗng cậu nói và cả khuôn mặt vừa rồi của Nhi lại ủa về trong tâm trí cậu. Thiên Nam vô đầu, sao cậu lại thấy khó chịu vậy chứ! Và cả câu của Nhật Phong nữa. Cậu đã sai ư? Không thể nào, thật vớ vẩn. Rồi Nam gạt mọi thứ ra khỏi suy nghĩ.

- Song Nhi! Con thử qua bên hàng xóm mượn hộ mẹ cái chổi được không? _ Ánh đứng dưới nhà nói vọng lên phòng trên. Nghe thấy tín hiệu nhờ giúp từ mẹ, cô nhanh chóng đáp lại, bỏ quyển truyện xuống rồi đi xuống.

Chỉnh lại trang phục quần áo cho chỉnh tề, Nhi đi sang nhà bên cạnh. Nhìn thấy bóng điện sáng ở căn nhà số 63, cô không khỏi ngạc nhiên. Từ lúc chuyển tới đây sống, cô lúc nào cũng thấy căn nhà đó đóng cửa bất kể ngày hay đêm. Nhi còn ngỡ đó là nhà hoang chứ, không ngờ là có người sống. Cô thầm nghĩ, có lẽ cũng phải vào hỏi thăm mới được.

Thế rồi, cô bước tới bấm chuông cửa nhà nhưng đợi một lúc vẫn không có người trả lời. Cô tiếp tục bấm nhưng đáp lại cô vẫn chỉ là sự im lặng tịch mịch. Bỗng một tiếng động lớn vang lên. Là từ phía trong căn nhà! Nhi nhất thời không suy nghĩ được nhiều liền tự ý đẩy cửa xông vào. Chuyện gì vậy chứ? Nhìn quanh một lượt, không có gì bất thường. Cô lại tiếp tục chạy lên tầng, phát hiện một người đang nằm úp trên sàn nhà, bên cạnh là chậu nước đã bị đổ vung vãi.

- N...Này...Ai đó ơi! _ Song Nhi không biết phải xưng hô như thế nào mới đúng nên đành phải dùng từ đó. Cô tiến lại gần rồi đỡ người đó lên.

- Cảm...ơn... _ Giọng nói thuê thảo không còn sức lực rồi người đó quay sang nhìn cô. Đôi lông mày liền nhíu lại.

- Hà? Sao lại là cậu vậy chứ? _ Thiên Nam chỉ có thể phát âm bé rồi thở dài. Người hiện giờ cậu không muốn gặp nhất thì lại xuất hiện. Đúng là trở trêu mà!

Song Nhi nhận ra cái giọng nói đầy quen thuộc liền đưa mắt sang bên cạnh, hai mắt liền mở to.

- Úi. Là cậu hả! Chủ nhân ngôi nhà này là cậu ư? Mà sao cậu suốt ngày đóng cửa nhà vậy? À mà không phải, chính xác ra là cậu còn chẳng sống ở đây nữa. Thế cậu ở đâu suốt thời gian qua vậy? Hay đây không phải nhà cậu? Đây, xâm phạm nhà người khác hả? Ô, trả lời đi chứ! Sao cậu im bất này giờ vậy? _ Nhi tuôn một trào các câu hỏi, đã thế còn không ngừng nói thẳng vào tai Nam làm cậu muốn hoa cả mắt. Đang bệnh mà gặp cái tình huống này thì khác gì bị tra tấn chứ? Bộ cô tính giúp hay giết cậu vậy! Trời ơi, làm ơn ai đó bịt miệng cô lại đi!

- Người cậu nóng thế? Sốt rồi sao! _ Đến tận một hồi lâu sau Song Nhi mới nhận ra, khuôn mặt kia liền trở nên lo lắng.

Khóc môi Nam giật lên vì câu nói đó. Cứ tưởng cô phải biết từ lúc mới đầu rồi chứ!

- Thiên Nam, cậu có ổn không? _ Nhi áp trán mình lên trán cậu, nóng quá! Xem ra là bệnh thật rồi! Cô vội chạy vào phòng tắm lấy khăn ướt rồi lau mồ hôi cho cậu.

" Thiên Nam, em có ổn không? Để chị lấy túi chườm lạnh giúp em! "

Một câu nói trong quá khứ được lặp lại. Không hiểu vì sao nhưng cậu liền hất mạnh tay Nhi ra.

- Đây! _ Cô bức tức quá. Thái độ đó của cậu là sao đây?

- Đi ra! _ Nam trầm giọng nói.

Song Nhi ngơ ngời. Cô không nghe nhầm chứ. Tuy là rất bé nhưng chỉ có hai từ thôi. Cậu ta vừa nói với cô là " đi ra " ư? Vì sao? Và như để chắc rằng những gì mình vừa nghe, Nhi hỏi lại:

- Gì cơ?

- Tôi nói cậu - bạn cùng lớp Trần Song Nhi ĐI RA KHỎI ĐÂY! _ Càng về sau Thiên Nam càng nói to hơn. Cậu trừng mắt nhìn về phía cô, một cái nhìn đáng sợ hơn bao giờ hết.

Nhi mím môi, hai tay siết chặt lại. Sao cậu lại tức giận như vậy chứ, cô đã làm gì sai?

Rồi cũng theo đề nghị của người mệnh danh chủ nhà, cô vẫn đi khỏi đó, tâm trí vẫn không thôi nghĩ ngợi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Nam mệt mỏi dựa lưng vào bức tường bên cạnh. Úp lòng bàn tay vào mặt, tại sao cậu lại hành xử như vậy, chính cậu cũng không biết rõ nữa. Chỉ vì một câu nói giống nhau của hai người đó, cậu đã vô tình không kiểm soát được cơn giận trong mình. Cậu ghét bản thân mình như vậy! Trước tới giờ, cậu dường như chưa lần nào kiểm soát nổi cơn thú điên trong mình khi nghĩ tới người đó - Vương Diễm Trâm - là chị họ của cậu, đồng thời cũng là người cậu yêu.

Nam cười nhạt, quả là một tình cảm loạn loạn nhỉ? Nhưng biết làm sao đây, khi yêu con người ta trở nên mù quáng một cách khó hiểu. Và rồi cậu bắt chấp tất cả mọi thứ mà yêu, cố gắng để duy trì mối quan hệ lẽ ra không nên có đó để rồi nhận lại sự giả dối.

.....

- Chị! Hắn ta là ai? _ Nam nhìn người con trai bên cạnh Diễm Trâm, đôi chân loạng choạng không còn đứng vững khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Họ...vừa hôn nhau sao? Và...ở ngay trong chính căn nhà của cậu...

- Chồng sắp cưới! _ Diễm Trâm trả lời một cách ngắn gọn, khuôn mặt không chút biểu cảm. Rồi cô phì cười trước gương mặt đầy đau khổ của đứa bé trước mặt. Bước tới gần Nam, khẽ nâng cằm cậu lên, cô khinh khỉnh nói:

- Sốc gì chứ? Ngay từ đầu chị đâu có yêu em. Em nghĩ xem một thằng nhóc không tiền tài, không địa vị như em lấy gì để mang lại hạnh phúc cho chị. Tình...Mộng...Đi!

Chất giọng dịu dàng luôn làm ấm trái tim cậu giờ trở nên thật mỉa mai. Người con gái Vương Diễm Trâm kia - người chị họ mà cậu yêu bằng tất cả trái tim cơ sao lúc này lại trở nên xa lạ tới vậy? Thiên Nam khẽ lắc đầu. Không! Không thể nào! Đó không phải thiên sứ dịu dàng, ân cần, tuyệt đối không phải. Nhưng...sự thật vốn dĩ không thể thay đổi.

- Chị nói yêu em...đơn giản vì em đang hoạt động trong giới Showbiz. Nhưng mà nghề đó liệu được bao nhiêu tiền đây? _ Diễm Trâm vẫn thao thao nói.

Tình yêu trong phút chốc hoá thù hận. Chẳng có thiên sứ nào tồn tại cả. Đó vốn dĩ chỉ là một vở kịch, vai diễn kia lại quá xuất sắc, hoàn hảo tới nỗi cậu không thể nhận ra! Lộ bỏ lớp áo trắng lộ ra làn da đen. Cũng như một con Ác Quỷ sau khi mất vỏ bọc Thiên Thần sẽ hiện nguyên hình đáng sợ thật của nó. Thật kinh tởm làm sao!

- Biến! _ Giọng nói đã bé đi bởi một nỗi đau đè nặng lên vai nó.

Còn cô ta vẫn tiếp tục buông ra những lời lẽ mỉa mai qua giọng nói nhẹ nhàng đầy mỉa mai.

- Vương Diễm Trâm, chị biến ra khỏi nhà tôi!

Nam ngẩng mặt lên nói. Giọng nói đó thật khác với những gì cô tưởng tượng, không gào thét cũng không nhu mì, yếu đuối. Nó quá đối bình thường, hết như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy!

Đến lúc này cô mới im lặng. Diễm Trâm mở to mắt ngạc nhiên. Khuôn mặt kia của cậu có đúng là của đứa trẻ 13 tuổi không? Đôi mắt kia không còn sự hoang mang như vừa rồi càng không phải đôi mắt trong sáng, ngây ngô tuổi thơ. Nó trở nên lạnh đến thấu da thịt, đâm xuyên vào bộ phận nằm ở trung tâm lồng ngực. Thật sự là quá vô hồn, không cảm xúc! Nó mang theo cả luồng khí thù hận, lạnh nhạt, băng giá.

Sự phản bội đó là quá lớn với cậu!

Trái tim kia đâu thể chịu nổi mối tình đầu cay đắng đó!

. . . . .

Thiên Nam đắm mạnh xuống nền gạch nhà. Sao cậu lại nhớ lại chuyện đó chứ? Cậu lấy tay đặt lên trán mình. Nóng hơn rồi, hơi thở cũng đang nhọc hơn. Cậu đứng dậy, cố gắng đi tới giường của mình, nằm phịch xuống một mồi.

Tiếng cửa mở nhà vang lên, Nam đưa mắt nhìn ra ngoài. Ai còn tới đây vào lúc muộn thế này chứ? Một bóng dáng xuất hiện rồi càng rõ dần. Là Song Nhi!

- Sao... _ Chỉ vừa kịp nói một từ, cậu đã bị Nhi nhét vào miệng que thử nhiệt.

- Không được nói, nhớ chưa? _ Cô chỉ ngón tay về phía cậu nhắc nhở, Lông mày nhíu lại lo lắng. Nhi cẩn thận ốp miếng dán lạnh lên trán Nam để giúp cậu mau hạ sốt rồi kéo chăn lên đắp cho cậu. Một lúc sau, cô lấy que thử nhiệt ra xem, về mặt vô cùng khó chịu.

- Biết ngay mà. Sốt cao vậy còn cứ thích ra về! _ Cô giờ que 39,5° ra trước mặt Nam.

Cậu không đáp lại, chỉ huyệt một cái. Bỗng Thiên Nam cảm thấy đầu mình nặng lên, tất cả hình ảnh trong tầm mắt cậu trở nên thật mơ hồ. Khuôn mặt cậu nhăn lại đau đớn. Rít lấy hơi dài, Nam cố mở hai mí mắt nặng trĩu ra. Trong phút chốc, hình ảnh người con gái đó lại hiện ra. Vương Diễm Trâm - người mà cậu yêu đồng thời cũng là người cậu hận. Mối tình đầu ngọt ngào và là thỏi socola đắng ngắt. Kẻ đó đang ở ngay trước mắt cậu!

_____ Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây khi Nam nhìn Nhi thành " người chị họ đó ". Với trái tim của kẻ đã yêu và đang hận, cậu sẽ làm gì? Làm gì thì để chương sau ta tính nhé. Khửu khửu khửu... _____

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Những Ngày Trước Lễ Hội

_ Rằm _

Thiên Nam thô bạo kéo mạnh Song Nhi khiến cô ngã xuống giường. Cậu liền chống hai tay ngang cổ cô, nói:

- Bây giờ tôi nổi tiếng lắm đấy, tôi đã có rất nhiều tiền, tôi hoàn toàn có thể cho chị một cuộc sống hạnh phúc. Chị có thích không? Vậy thì nói yêu tôi đi! Nói đi!

Nam hét to. Đường như tất cả sự kìm nén trước đó đều bị bộc phá ra lúc này. Một người vui vẻ bỗng chốc biến thành kẻ mà trong tâm trí chỉ chứa đầy sự hận thù.

- Sao vậy? Nói đi chứ! Nói yêu tôi đi chứ! Hay chị vẫn nghĩ tôi là thằng nhóc năm đó. Giờ tôi là một đứa con trai đấy! _ Cậu không ngừng hét lên. Vẫn không nhận được câu trả lời, Thiên Nam nhếch cười, nói bằng giọng nham nhở:

- Chị cần tôi chứng minh không?

Song Nhi nãy giờ nghe cậu nói liền nghiêng đầu, nghệt mặt khó hiểu. Không lẽ Nam sốt quá nên nằm mơ nói mơ sao? Mà cậu vừa nói chứng minh... Hờ, chứng minh cái gì? Cô vẫn còn đang lơ tơ mơ thì cả hai cổ tay đã bị Thiên Nam nắm chặt lại đưa lên trên. Nhi chớp chớp mắt, cậu ta tính làm gì vậy?

" Không lẽ tính đánh mình để trả thù vụ hồi sáng đấy chứ?!"

Cô bỗng cảm thấy lạnh người. Khuôn mặt Nam đang cúi xuống gần hơn khiến cô càng thêm lo lắng. Rồi bất chợt nhớ ra nguyên nhân, cô khẽ gật, ừ mà cô đâu có sai, sao phải cho tên kia đánh lại. Thế là, Song Nhi liền " phi thần cước " giữa bụng Nam làm cậu đau điếng ngã xuống đất.

- Tớ tốt bụng tới giúp cậu mà cậu dám đối xử với tớ vậy hả?! _ Cô đứng bật dậy, tay chỉ thẳng vào mặt Nam mà quát. Đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, uống công cô lo lắng cho cậu.

Lúc này Thiên Nam mới nhận ra đó là Nhi. Cậu vừa rồi rốt cuộc sao vậy chứ? Sao lại có thể nhìn Nhi thành chị ta chứ? Cậu...vẫn còn yêu kẻ đó sao! Cậu vẫn còn yêu loại con gái khốn nạn đó sao?

- Haha..._ Thiên Nam cười, lấy tay che đi khuôn mặt đang đau khổ hiện tại. Cả căn phòng bỗng chốc chỉ còn lại những tiếng cười đó. Đôi khi không thể khóc được con người ta chỉ có thể cười như vậy...

- Đi nghỉ nào! _ Song Nhi nói, dùng tay cốc mạnh đầu vào đầu Nam một cách không thương tiếc. Xem ra cậu bệnh quá hóa điên rồi! Nhi dìu cậu lên giường rồi đi tới bếp nấu đồ.

Và cứ như vậy, Nam cứ một mõi chìm vào giấc ngủ của mình.

*****

Lâu lắm rồi cậu mới lại mơ thấy giấc mơ đó...Cậu bị bỏ rơi, một mình cô độc trong không gian đen. Cậu cứ đi, đi mãi nhưng mọi thứ xung quanh vẫn chỉ là một màu đen. Nhưng lần này có gì đó rất khác. Khi cậu kiệt sức ngã xuống, một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, ánh sáng bắt đầu lan tỏa khắp nơi. Nam nghe thấy giọng người đó gọi mình. Với mái tóc màu đen dài thướt tha, bộ váy trắng tinh khiết và nụ cười tươi trên môi. Là ai vậy? Người con gái đó là ai?

_____

Sau một đêm dài, Thiên Nam đã ổn định lại sức khỏe của mình. Cậu mở mắt ra đón nhận những tia nắng đầu tiên của buổi sớm. Tay cậu có vẻ nóng lên thì phải, có gì đó là lạ. Nam nhìn sang cạnh, khuôn mặt khó hiểu. Sao Song Nhi lại ở đây? Và tại sao cô lại nắm tay cậu...?

Nhi nhú mày rồi dần dần mở mắt. Thấy Nam đã tỉnh, cô liền vui vẻ hỏi han:

- Cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?

- Ừm, đỡ rồi. Mà...hôm qua cậu ở đây suốt sao? _ Thiên Nam sau khi trả lời phải ngập ngừng hồi lâu mới có thể hỏi.

- Ừ. Vì lúc ngủ cậu nói gì mà cứ " cứu với " rồi " đừng bỏ tôi " nên tớ đã cầm tay cậu. Hồi bé mẹ tớ cũng hay làm vậy để ru tớ ngủ lắm nên là tớ bắt chước theo. _ Nói rồi, Nhi cười hi cái rồ vui xong lại tiếp tục: - Nhưng không ngờ lúc sau cậu nắm lại chặt quá nên tớ buộc phải ở lại đây. Hề hề, không ngờ cậu cũng con nít quá ha!

Song Nhi nháy mắt trêu chọc Nam nhưng dường như cậu không để ý quá mà vẫn chìm trong suy nghĩ của bản thân. Nhi là người con gái trong giấc mơ đêm qua? Đưa bàn tay ra trước mắt mình, hơi ấm của cô vẫn còn đọng lại ở đây. Thật dễ chịu!

- Nhà cậu ở đường đâu vậy? _ Nhi lúc này mới chợt nhớ ra liền hỏi, mắt vẫn không ngừng đảo xung quanh căn bếp.

- Ở gần tù phía trên cùng ấy. _ Nam đáp.

Mà khoan, gần đó cậu để đầy bột mì làm bánh quản lí mà. Nhưng đâu có kịp chứ, giây phút cậu nhớ tới cũng là lúc Nhi đã mở ra. Một tiếng động lớn vang lên theo sau đó là sự xuất hiện của người tuyết trắng giữa mùa hè. Cả đống bột đó ập vào Song Nhi, cánh tay cô động lại giữa không trung. Chuyện này...là sao...?

Thiên Nam gãi đầu, xem ra nhắc quá muộn rồi. Nhi quay lại nhìn cậu. Bỗng cậu lấy hai tay bịt miệng như để kìm nén thứ gì đó. Hai bên má căng phồng lên không thôi. Rồi không thể chịu nổi nữa, Nam phá lên cười.

- Cái mặt trông ngộ quá trời ơi! _ Vừa nói, cậu vừa chỉ vào cô.

Song Nhi nhăn mặt, đôi mắt hằn học hướng về phía kẻ đang cười lăn lộn trên giường. Thích thú quá ha! Cô liền lấy chiếc bát loa bên cạnh, múc lấy bột mì còn sót lại trong tù rồi lao tới phía Nam.

- Cười này! _ Cô hát mạnh bát về đằng trước khiến cái mặt Thiên Nam nhập thành đồng loại với cô.

Nhi chống hai tay ngắm nhìn thành quả của mình rồi cười một cách thích thú. Bất giác một lần nữa khuôn mặt của Thiên Nam lại đỏ bừng lên khi thấy nụ cười kia. Cậu sờ lên mặt mình, nóng quá đi! Hơn nữa, tim cậu đang đập loạn lên. Lại rung động nữa sao! Nhưng rồi nhớ ra vấn đề trước mắt, Nam nắm chặt tay lại rồi gằn lên gằn dữ.

- Bắn hết cả giường rồi!!!

*****

Hôm nay lớp 9D1 loạn nhịp hơn bao giờ hết. Mọi người tập nập cùng nhau dựng khung cảnh rồi làm quen với các thiết bị ánh sáng, âm nhạc.

- Hình như cái vụ lớp mình diễn kịch cả trường biết rồi thì phải? _ Một bạn nữ nói, tay vẫn đang bụng bê hộp đồ.

- Chắc vậy á, gần đây thấy nhiều người cũng bàn tán lớp ta phết. Kiểu này thành nổi tiếng mất thôi. _ Tiếng nói của bà tám khác tiếp lời.

- Mà thế nào sau vụ này quỹ lớp cũng đầy ụ ụ cho mà xem. Vì ngoài màn trình diễn mới lạ này chúng ta còn có một vũ khí khác mà.

Sau câu nói của một tên con trai trong lớp, tất cả ánh mắt đổ xô vào phía hai thần tượng kia về trườm. Phải, vũ khí bí mật chính là họ. Thử nghĩ xem, với sức hút của Idol trẻ thì liệu sẽ có bao nhiêu người tới xem để thỏa sức ngắm nhìn Thiên Nam và Nguyệt Băng đây.

- XONGGGG!!! _ Cả lớp cùng đồng thanh nói khi đã chuẩn bị mọi thứ hoàn tất. Họ vươm vai rồi cùng ngắm nhìn thành quả trước mắt của mình. Một cảm giác phấn khởi trào dâng trong lòng họ.

- Bây giờ thì tới phần tập diễn thôi! _ Một lúc sau, " Biên kịch " của lớp đồng dục nói. Những cánh tay giơ lên đồng tình, họ phải tập luyện thật chăm chỉ.

- Cái này phải thật trọng tâm vào vai Romeo và Juliet. Chính vì vậy, hai nhân vật chính của chúng ta lên sàn nào! _ Uyên Khanh từ cuối lớp cuộn quyền vớ lại rồi nói to lên trên. Cô không ngừng lắc cánh tay thể hiện sự thích thú. Và đáp lại sự nhiệt tình của cô, ý kiến cho nhanh được chấp thuận.

- Lên nào! _ Họ cùng nhau đẩy hai kẻ kia lên trên bục giảng.

- Này! _ Nhật Phong quát. Tường chừng như những thành viên đó sẽ sợ nhưng không họ vẫn rất thân nhiên và tiếp tục người kéo kẻ đẩy cậu lên trên. Phong bất giác ngạc nhiên trước hành động đó, họ quên việc cậu với biệt danh " Ác Quỷ " rồi sao? Ôi cái lớp này....

- Cảnh một: Romeo và Juliet gặp nhau. Chuẩn bị...Bắt Đầu!

Lớp trưởng đồng thời cũng là đạo diễn trong vở kịch của lớp kêu to. Tất cả im lặng nhìn hai người kia. Một không gian im lặng bao trùm lên mọi thứ.

Hai phút sau vẫn không một lời thoại...

- Cắt! Cắt! Trời ơi! Hai cậu làm cái gì vậy? Phải nói lời thoại đi chứ!!! _ " Kẻ cầm đầu " không chịu được mà hét lên. Cậu ta vô đầu bứt tai vì bức bối. Đây là kịch nói chứ đâu phải là kịch câm.

- Bình tĩnh đi lớp trưởng. Chắc là họ chưa nhớ lời. Thôi để họ học lại đã. Mười phút sau sẽ tiếp tục, được chứ? _ Uyên Khanh nhẹ nhàng tới xoa con giận của ai kia.

- Được! Cứ theo ý cậu! _ Cậu ta trả lời.

Song Nhi đi xuống chỗ ngồi của mình, cô lấy quyển kịch bản ra đọc. Mắt nhìn nó nhưng tâm trí thì lại không. Quả thật giây phút cô và Nhật Phong đứng đối diện với nhau không hiểu sao miệng cô như bị đóng băng lại. Thật khó để mà đối diện, không gian lúc đó tĩnh lặng đến ngột thở! Không được! Cô nhủ với bản thân phải thật mạnh mẽ. Khi mà cô tìm thấy câu trả lời đó, cô tuyệt đối không được lùi bước.

Mười phút cũng nhanh chóng trôi qua! Nhi hít một hơi sâu để trấn an bản thân. Bước lên bục giảng kia, trái tim cô không ngừng nhấc trí não phải nhớ tới câu trả lời.

- Hồi kẻ hành hương lương hảo, người quá khắc nghiệt với bàn tay của người, chỉ để tỏ lòng đạo thành kính thôi, kẻ hành hương có thể nắm tay các nữ thánh, tay cầm tay, đó là cái hôn của kẻ hành lương. _ Song Nhi nói, vẫn còn ngắc ngứ ở một số chỗ nhưng vẫn không quên hành động nắm lấy tay Nhật Phong.

- Hình như cậu ấy chạy trước lời thoại của Romeo thì phải? _ Biên kịch ngờ ngác nói. Mọi người xung quanh cũng gật gù đồng ý.

(Câu thoại có lẽ khá khó hiểu đối với một số bạn chưa xem Romeo & Juliet nhĩ.)

Cậu nhìn cô, vẻ ngạc nhiên. Và rồi Phong cũng nhanh chóng bắt đầu với lời thoại của mình:

- Các nữ thánh chẳng phải có đôi môi đó sao? Và cả những người hành hương nữa.

- Cậu ấy diễn tốt đó chứ! _ Một người bình phẩm.

Họ cứ tiếp tục với những câu thoại tiếp theo và chợt dừng lại khi phát hiện kẻ tiếp là cảnh...hôn.

Cả hai còn đang bối rối không biết ứng xử sao thì tiếng trống tan buổi học vang lên. Vậy là tất cả liền tạm dừng việc ở đó, sắp xếp mọi thứ rồi đi về.

" Phải làm sao đây? "

Ngật Phong tạt nước vào mặt rồi nhìn bản thân mình trước gương ở phòng vệ sinh. Cậu nên tiếp tục như thế nào khi Nhi luôn tiến tới gần cậu. Trái tim cậu đã tới giới hạn của nó rồi. Cậu không thể tiếp tục việc lạnh nhạt với cô được nữa. Đưa tay ra trước mắt mình, cậu muốn ôm cô. Thật sự rất muốn ở cạnh cô.

- Cái tên Nhật Phong đó đóng vai Roneo ư? Đúng là tội cho người vai Juliet quá! _ Giọng nói bên phòng vệ sinh vang lên, truyền tới tai của cậu.

- Mà cũng may anh em không học cùng lớp với tên đó.

Phong cười buồn. Dù đã quá quen với mấy câu nói kiểu đó nhưng sao cậu vẫn khó chịu quá! Cảm giác khi bị ghét bỏ thật chẳng vui xịu nào.

Cuộc trò chuyện vẫn được kéo dài hồi lâu trong cách nói mỉa mai và tiếng cười khinh.

- Đẳng ấy nói đủ chưa?

Bất chợt một giọng khác từ ngoài cửa cất lên về chỗ hai người kia. Người con gái với dáng vẻ mạnh mẽ cá tính, mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Đâu thể là ai khác ngoài Uyên Khanh chứ!

- Cậu là ai? Mà liên quan gì không mà chen vô đây?

Khanh cắn môi, trong phút chốc bị dồn vào thế bí.

- Liên quan rất nhiều là đẳng khác. Tôi - với tư cách " kẻ cầm đầu " cùng với những thần dân ở đây không cho phép cậu xúc phạm tới thành viên của 9D1. _ Lớp trưởng chắc nịch nói rồi đi lên phía trước đối diện với hai người kia. Cô dùng ngón cái chỉ ra đẳng sau, một đội quân vệt trời của lớp đều đông đủ ở đó.

- Cũng không hoàn toàn trách các cậu được. Trước đây chúng tôi cũng có suy nghĩ đó. Nhưng đây là một lời khuyên tốt mà tụi này gửi tới dân tự nhiên bên đó: Đừng bao giờ phán xét ai đó khi bản thân chưa một lần tiếp xúc với họ. _ Vẫn chất giọng uy nghiêm của một người lớp trưởng, cô tiếp tục lên tiếng.

Những người đẳng sau đều nhoen cười. Chính là như vậy! Quả thật lúc mới đầu ai cũng sợ Phong nhưng rồi khi học cùng nhau họ nhận ra cậu ấy không quá xấu như những lời thiên hạ đồn thổi.

- Ừmm... Tớ là Song Nhi và là người diễn vai Juliet. Tớ không cần cái " tội " của hai cậu. Bản thân tớ không nghĩ rằng Nhật Phong vai Romeo sẽ là điều kinh khủng, trái lại tớ thấy vui khi cậu ấy diễn vai đó. _ Nhi nhẹ nói.

Rồi họ liền quay lưng đi về sau khi đã nói xong.

- C...Cái gì chứ? Chúng nó bị điên à! _ Giọng nữ kia có chút châm chọc. Thật không ngờ khoa xã hội kia cũng lắm trò quá!

Nhật Phong đứng bên kia nghe rõ từng từ của cuộc nói chuyện vừa rồi. Coi bộ họ khá rảnh rồi nhì? Dẫn cả một tập đoàn tới nói lí lẽ rồi đi mất. Nhưng khá vui nhì! 9D1 quả là rất thú vị. Và hơn hết câu nói của Song Nhi khiến cậu không khỏi tim đập rộn ràng.

*****

" Chiều cả lớp tới nhà cô. Dịch thân cô sẽ rèn luyện các em. "

Một đàn xe đạp đi với nhau trên đường, cùng nhớ lại lời của cô Thu. Những tiếng nói cười riu rít xung quanh.

- Vẫn thiếu Mạnh Hùng và Uyên Khanh thì phải?

- À. Lúc sáng họ có thông báo là chiều sẽ tới muộn chút. _ Lớp trưởng trả lời rồi quay ra sau hết lớn:

- Mấy tên kia đi dẹp vào coi. Đi hàng ba, bốn kiểu đấy chắn hết lối đi của người khác rồi!

Và ngay lập tức mệnh lệnh đó đã được thi hành nhanh chóng.

Tới nơi, mọi người cùng để xe ngay ngắn rồi bước vào trong nhà.

- Ô! Sao không mở được nhì? _ Một thành viên thắc mắc khi đẩy vào trong kéo mạnh ra ngoài cũng không ăn thua. Cửa không mở!

- Đâu! Xem nào! _ Thanh niên trai tráng bắt đầu xung trận, gió thổi chân đạp mạnh cho phát không chút ngần ngại.

- Trời đất! Các em phải kéo sang chứ! _ Cô Thu từ trong chạy vội ra mở trước khi cái cửa nhà cô bị tụi học trò phá tan tành.

Rồi cô trò cùng ngồi bàn bạc về lễ hội sắp tới một lúc sau đó liền nhanh bắt tay vào công việc trọng tâm mang tên Diễn Kịch!

Lần này có vẻ cũng đã khá hơn sáng rất nhiều. Lời thoại cũng được mọi người nhớ kĩ hơn rồi. Ngoài kia, tiếng phanh xe vang lên cùng với sự xuất hiện của một thành viên lớp.

- Báo cáo, Uyên Khanh đã có mặt! _ Cô giơ tay lên đỉnh đầu, hai chân đứng khệp lại nghiêm nghị trước cửa. Sau khi đã ghi danh xong xuôi, Khanh đẩy cửa ra, thấy không xê dịch gì liền kéo nó về mình. Kết quả: vẫn không được.

- Ố? _ Cô thốt lên.

- Kéo sang bên đi! _ Thành viên ngồi trong nhấc nhờ. Cô Thu thở dài, kiểu mở này có phải là lạ quá đâu mà lũ này cứ như là lần đầu gặp vậy.

Các cô trò lại tiếp tục nhiệm vụ của mình. Khoảng nửa tiếng sau, thành viên cuối cũng tới. Và cảnh tượng cũ một lần nữa được tái hiện.

- Sao không mở được! _ Mạnh Hùng vừa nói, vừa kéo mạnh cửa.

- KÉO SANG! LÀ KÉO SANG ĐÓ! _ Lần này cô Thu buộc phải hét lên, toàn thân như muốn bốc lửa với cái đám học sinh này. Là do chúng nó quá không nhận ra hay là cả đám đang hòa nhau vào chêu tức cô vậy chứ. Cái cửa mới mua của cô không khéo tàn đời mất thôi-

- Có việc gì mà cậu tới trễ quá vậy? _ Nguyệt Băng quay sang hỏi.

- Camera căn hộ nhà tớ bị phá...bởi kẻ đã gửi bức thư này. _ Mạnh Hùng nói, rút từ trong túi áo ra một mảnh giấy. Cậu kéo Nhật Phong bên cạnh tới gần chỗ mình.

- Hai cậu nghĩ sao về nội dung này?

Hùng đưa nó cho họ rồi chờ đợi phản hồi.

" Ánh đèn xung quanh bỗng chốc phụt tắt

Mọi thứ xung quanh liền chìm vào trong không gian u tối. Vào thời điểm đó, bông hoa tình yêu sẽ hé nở.

Ôn tồn và nhẹ nhàng với những cử chỉ của mình.

Nâng đôi tay bé nhỏ của cô gái lên, chàng trai trao cho cô một món quà. Thật đẹp và cũng thật độc.

In một nụ hôn nhẹ lên trán cô để người đó biết tình cảm của cậu sâu đậm tới dường nào

Anh sẽ luôn ở bên em. Chỉ cần em khóc, anh sẽ tới bên em.

Câu nói đó cứ dần dần chìm vào trong hư vô."

- Cái gì đây! Quá vớ vẩn! _ Nguyệt Băng ngo nghiêng nhìn tờ giấy.

- Đúng, quá tào lao! _ Nhật Phong cũng nhanh chóng tiếp lời.

Mạnh Hùng bực bội giật lại mảnh giấy đó. Cứ tưởng họ sẽ trở nên lo lắng như cậu chứ, ai ngờ thần nhiên thấy sợ.

- Hai người không nghĩ nó là do tổ chức đó gửi à? _ Hùng nhú mày. Nội dung thư chẳng phải có gì đó rất lạ sao? Đã vậy camera nhà cậu còn hỏng đúng lúc mà lá thư đó xuất hiện. Chả nhẽ lại là tình cờ tới mức đó? Chắc chắn là của tổ chức ngầm kia.

- Không! _ Nhật Phong cùng Nguyệt Băng đáp nhanh, ngắn gọn mà xúc tích. Không đời nào có cái tổ chức ngầm nào lại đi gửi lá thư đầy tình cảm phát ớn đó cả. Tuyệt đối không thể xảy ra!

- Nói vậy là các cậu không tin lời tớ hả?

- Yes!

Một lần nữa, cả hai đồng loạt giơ kí hiệu " like ".

- Hai cậu...

- Bớt tám chuyện phiếm. Nhân vật của cậu chưa kiểm tra xú nào đâu đây? Lại đây diễn cho mọi người coi nào!

Uyển Khanh túm lấy cổ áo Hùng mà kéo sang bên kia khiến câu nói của cậu phải bỏ dở giữa chừng. Nhưng coi cái bộ mặt kia hình như hơi âm ỉt thì phải!

- Nào Romeo Juliet hai còn muốn ta tổ chức hôn lễ tại nhà thờ này ư Ok baby._ Mạnh Hùng tuôn nhanh một tràng không ngừng nghỉ, không dấu chấm dấu phẩy.

- Cậu nói như kiểu ăn cướp thế hả? _ Uyển Khanh đập mạnh quyền vồ lên đầu cậu. - Đã thế lại còn sai kịch bản tùm lum nữa chứ! Tu sĩ người ta vốn là người nhã nhặn, phong thái bình tĩnh mà cách cậu diễn thì không khác gì thằng ăn trộm ngoài đường...

- Mấy câu chả bảo là nếu quên thì tự suy ra lời thoại à!

- Cái kiểu " suy lời thoại " của cậu là hại cả lớp đấy! _ Cả lũ kia đồng thanh quát.

- À biên kịch cô nghĩ chúng ta nên lược bỏ mấy cái cảnh kiss đi, nó chưa phù hợp với lứa tuổi các em _ Cô Thu đứng dậy tuyên bố. Ngay lập tức mặt của một số đứa xụ lại. Cứ tưởng được xem cảnh hay trước khi tốt nghiệp chứ.

- Ý kiến gì? _ Giáo viên chủ nhiệm xoay cổ bẻ tay nhìn đám 9D1 yêu quý.

- Dạ...không!

Và buổi chiều đó cứ thế trôi đi. Lễ hội trường sắp tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Christabel Freya

- Nào! Các thần dân của 9D1, đã sẵn sàng hết chưa?!! _ Mạnh Hùng hứng khởi đập mạnh tay vào bảng, nói to.

- RỒI!!! _ Đáp lại cậu là những tiếng hét đồng thanh. Ai ai cũng đang cảm thấy rất phấn khởi và có chút lo lắng bởi ngày mai sẽ tới lễ hội.

- Trong thời gian qua, các em đã rất cố gắng. Để đáp lại chuỗi ngày vất vả đó, tan học cô sẽ đưa cả lớp đi ăn, được chứ? _ Cô Thu lúc này như trở về với thời kì học sinh, lém lỉnh cười.

Tất cả liền mừng rỡ reo hò trong niềm vui. Lễ hội đó sẽ là mốc thời gian quan trọng trong sự nâng bậc của lớp trong tương lai.

*****

Trên hành lang tầng hai trường, thấp thoáng ba bóng dáng. Hai người đi trước, một người bám theo.

- Tớ nói thật đó! Sao các cậu lại không tin cơ chứ! Đó là thư từ bọn chúng - tổ chức ngầm đấy! _ Mạnh Hùng suốt từ hôm trước tới nay vẫn không ngừng lẻo đẻo theo sau Nhật Phong và Nguyệt Băng để khẳng định điều mình nghĩ là đúng. Cậu không khác gì một con ruồi vo ve bên tai họ cả.

- Cậu có thôi đi được không? _ Nhật Phong bực bội nghiêng răng.

- Các cậu phải tin tớ!!! _ Hùng giơ tờ giấy đó ra, tiếp tục khua khua trước mặt hai người kia.

Nguyệt Băng chán nản thở dài rồi quay lên hỏi:

- Vậy cậu nói tớ biết, sao cậu nghĩ nó là thư của chúng?

Và như chỉ chờ đợi đến khi có người hỏi, Mạnh Hùng tự tin đập nhẹ tay vào ngực mình.

- Dựa vào trực giác của con trai! _ Cậu nói tinh bơ mà không biết rằng câu từ mình vừa phát ngôn ra hài hước đến nỗi nào.

- Đúng là hết sức tào lao! _ Cả hai người cùng đáp lại. Người ta thường nói là trực giác của con gái chứ con trai mà có trực giác kiểu đó hóa ra lại là...gay à!

Bỗng Hùng sợ ý làm tờ giấy rơi xuống. Thật tệ hơn khi ngón tay cậu chuẩn bị thực hiện quá trình tiếp xúc với nó thì một cơn gió lùa tới khiến nó bay xuống dưới sân. Cậu nhanh chân chạy xuống đó để lấy lại tờ giấy. Ngộ nhớ mà có ai đó đọc được nó thì... Ôi nó, mới nghĩ thôi đã thấy sợ rồi!

- Cái gì đấy? _ Uyên Khanh nhặt tờ giấy lên, tò mò đọc nó. Sắc mặt cô bỗng chốc nhũn lại đầy lo âu.

- Á! Trá đây! _ Hùng nhanh gạt lại. Cậu thờ ơ gấp để lấy lại sức rồi nhìn chăm chăm cô. Cô đã đọc được chưa?

- Cái đó...có khi nào là của bọn người xấu không? _ Khanh há hốc mồm, thốt ra từng chữ.

- Cậu cũng nghĩ vậy sao? _ Hùng ngạc nhiên. Cuối cùng cũng tìm thấy người hiểu cậu rồi. Và như thế, hai người họ ở đó suy diễn ra đủ thứ câu chuyện ghê rợn tiếp theo.

- Họ đúng là... _ Nguyệt Băng thờ dãi nhìn cảnh tượng trước mặt. Xem ra hai người cũng hợp nhau thật đó. Từ một tờ giấy có thể suy ra đủ điều khác nhau quả là khám phục.

Tối đến, mọi người lại tự chuẩn bị vai diễn của mình lần cuối cùng. Tất cả đều đang rất nỗ lực cho vở kịch ngày mai.

- Song Nhi! Tụi tớ đến rồi đây! _ Uyên Khanh bỏ qua phần bấm chuông cửa, thay vào đó là sử dụng cái miệng to thần thánh của mình mà gọi.

- Mời các cậu vào! _ Nhi chạy ra mở cửa, với khuôn mặt tươi nhất có thể. Cô khẽ ngó ra phía sau, sau khi thấy sự có mặt của người con trai đó liền cười nhẹ. Thật may vì cậu đã không từ chối đến đây.

Vì vai diễn của họ khá liên quan tới nhau và đồng thời cũng gần như là những vai diễn chính nên sáu người đã cùng tập riêng.

- Cháu chào cô! _ Mạnh Hùng và Thiên Nam đồng loạt cúi đầu chào hỏi. Bà Ánh gật đầu, cười nhẹ. Có vẻ như con gái bà cũng có khá nhiều bạn nhi.

- Ô! Nhật Phong phải không cháu? _ Ánh ồ lên rồi đi tới chỗ cậu ngắm nghía một vòng, liền vui vẻ nói tiếp: - Cái thằng bé này lớn quá rồi, xem này, bảnh chưa kia! Thế nào, sau này cưới con cô chứ?

Sau khi nói xong, bà mẹ đó hóm hỉnh đi vào bếp, để lại cái nhìn đầy châm chọc cho cậu.

- O, dạ...cháu... _ Phong lắp bắp. Người phụ nữ kia quả thật không thay đổi chút nào, luôn luôn chêu cậu mọi lúc có thể.

- Mà cưới là sao đây? Hai người quen biết nhau lâu rồi sao? _ Uyên Khanh này giờ còn đang loay hoay tháo giày ra khỏi chân liền bị câu nói hóp hóp liền thần tốc chu miệng lên hỏi, hai mắt sáng rực rỡ như vừa mới phát hiện được gì đó rất thú vị.

Hùng lúc này cũng được vận dụng sự bà tám của mình, liền chen vô trả lời:

- Tất nhiên! Hai người họ trước đây chính là: Thanh Mai Trúc Mã mà!!

Câu nói được phát ra, không chỉ Khanh mà ngay cả Thiên Nam cũng phải ngạc nhiên vì không ngờ tới việc đó. Uyên Khanh trông có vẻ tí tởn lắm, cô bất giác nở nụ cười đầy mùi âm mưu. Còn về phía người kia, cậu cảm thấy trái tim có gì đó thật hụt hẫng, nó khiến cậu phải suy nghĩ. Đôi lông mày không chịu được liền nhíu lại suy tư. Thì ra họ đã quen biết nhau lúc nhỏ sao...Hèn gì...

- Mấy đứa ăn chút...

Ánh bỗng nhiên ngừng nói, đôi tay không còn đủ sức để cầm một thứ gì đó. Nó như mềm lại, đĩa hoa quả trên tay bà liền rơi xuống đất. Giây phút đó với bà, tất cả như dừng lại.

- Mẹ à, sao vậy? _ Nhi tiến tới chỗ Ánh, lo lắng hỏi han.

- Cháu là... _ Bà dường như không để ý tới cô, mắt vẫn hướng về người ở trước mặt. Đôi mắt xanh và cả mái tóc vàng kia... Không lẽ nào...

- Dạ, cháu là Trịnh Uyên Khanh, bạn cùng lớp với Song Nhi ạ. _ Khanh lém lỉnh giới thiệu, còn gơ tay chữ V trông hết sức đáng yêu.

Cái tên được phát ra, lúc này cơ mặt bà mới có thể giãn ra.

- À thì ra là vậy? Xin lỗi, tại cháu có khuôn mặt khá giống với một người cô quen nên có chút bất ngờ. _ Ánh từ tốn, xem ra là bà đã nhầm rồi. Không thể có chuyện đó được đâu nhỉ? Rồi bà quay sang Nhi: - Mẹ không sao! Để mẹ đi lấy đồ ăn khác cho mấy đứa.

Nói xong, Ánh đi vào trong. Đôi mắt khẽ liếc qua nhìn Uyên Khanh. Và cô đương nhiên cũng vậy, hướng tầm mắt tới đằng sau của người phụ nữ kia, đôi lông mày nhíu lại. Có gì đó lo âu và cũng thật khó hiểu.

*****

Mở cánh cửa phòng Nhi ra, Uyên Khanh trầm trồ trước căn phòng nhỏ xinh, gọn gàng kia. Cách sắp xếp đồ dùng thật đúng với phong cách của chủ nhân nó, có gì đó ấm áp và cũng thật dễ chịu.

- Cái giường này êm ghê ha! _ Khanh nằm phịch xuống một cách thư thái.

Hùng xoa cằm nhìn mọi thứ xung quanh. Phòng con gái lúc nào cũng vậy á hả. Ừm, có phần khá màu mè.

Thiên Nam bị thu hút bởi khung ảnh trên bàn, một bức ảnh khi còn bé. Bên cạnh Nhi là cậu nhóc cùng tuổi, phía bên dưới là dòng chữ nhỏ: " Tớ yêu cậu".

Nam nhếch cười, cái gì đây? Tuy màu tóc có hơi khác nhưng đó là Dương Nhật Phong, đúng chứ?

Không hiểu vì sao, cậu đã vô thức gấp khung ảnh đó rồi lặng lẽ đi xuống dưới lầu.

- Ủa, cậu cần gì à? _ Song Nhi hỏi khi thấy Nam. Sao mà vừa lên đã xuống rồi?

Cậu nhìn người con gái kia, bức ảnh vừa rồi lại đi vào bộ nhớ của cậu. Nam khẽ lắc đầu, nói:

- À, không có gì. Cậu cứ tiếp tục việc của mình đi.

Nhi gật gật rồi lại tập trung chuyên môn vào việc pha nước uống cho bạn.

- Không! Không! Đánh chết cũng không!!! _ Uyên Khanh hai tay ôm chặt lấy thành giường, miệng không ngừng từ chối.

Mạnh Hùng tức giận nghiêng răng ken két, nhìn cái đứa con gái trước mặt. Có hùng cũng hùng vừa thôi chứ.

- Cái mụ này, cậu có vào diễn thử đi không? Chỉ là diễn thôi mà! _ Cậu nói, tay kéo cô ra. Thật không thể hiểu nổi sao lúc này cô lại khỏe tới vậy. Nãy giờ kéo mãi vẫn không chịu bỏ cuộc.

Ai dè Khanh không một chút yếu đi, còn câu chặt lấy cái chân giường hơn, nhất quyết không chịu buông. Cô nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn cậu, hai đồng tử long lanh đầy tội nghiệp.

- Diễn cũng không được. Bảo tớ đánh nữ thần của mình, tớ không làm. Thà đi chết còn hơn. _ Uyên Khanh quát lên.

Mạnh Hùng liền cười hờ. Hay ta, thà chết chứ không diễn ư? Được, được lắm!

- À... thế sao! Cậu đi chết thử đi! _ Cậu hừ lạnh, ngữ khí trầm xuống đỉnh điểm. Lần trước ba lần bốn lượt ra về ta đây bắt cậu diễn thế này, đóng thế nọ. Giờ tính chạy bài chuẩn với cậu ư? Đâu có dễ thế.

Tiếng khóc của Khanh ngưng lại. Một lúc sau, cô liền đứng dậy và đi ra ngoài ban công trước sự khó hiểu của mọi người. Cô dang hai tay, hít một hơi sâu rồi từ từ khép mí mắt lại. Uyên Khanh trào lên thanh chấn tảng...

Năm người kia đờ đờ theo dõi tình hình phía trước liên ho sặc sụa. Khoan đã, đây là cái kiểu mà người ta thường hay nhắc đến trong những câu chuyện buồn không? Tư thế vĩnh biệt cuộc đời?! Làm thật hà trời!!!

- Diên sao mà tính làm thật vậy hà bà nội?! _ Mạnh Hùng quát lên. Đúng thật là...hâm mộ quá mức bình thường rồi.

Họ chạy nhanh ra ngoài rồi vội kéo tay cô vào nhà phòng. Nguy hiểm, quá sức nguy hiểm!

- Xin lỗi...xin lỗi...xin lỗi.... _ Uyên Khanh rung rung nước mắt nhìn bàn tay mình một cách đầy tội lỗi. Cô đã làm rồi, làm thật rồi. Chính hai tay này, cô đã đánh nữ thần của mình. Không...không! Nghĩ rồi, Khanh ôm đầu hét lên một cách tuyệt vọng trong lòng. Cái vai diễn chết tiệt! Ngày mai lên sân khấu, cô sẽ phải làm lại một lần nữa, đúng thật là tai hại mà!!

Mạnh Hùng chán nản nhìn kẻ đang co ro nãy giờ một xó kia, cảm thấy bản thân cũng có lỗi một phần. Bình thường đúng là không thể ưa được nhưng nhìn dáng vẻ cô cứ lủ thủ như vậy kẻ ra cũng tội thật. Cậu thờ ắt, chợt nhìn thấy bộ bài trên tủ liền lấy xuống, quay sang nói với mọi người:

- Chơi bài đề, coi như là giải trí. Chơi sáu người, mỗi người tám lá, dư bốn lá. Như vậy đề tất cả cùng chơi!

Cậu khẽ liếc về phía Khanh. Như phán đoán, tai cô liền dựng đứng lên khi nghe thấy từ chơi. Dáng vẻ ủ rũ vừa rồi đâu còn nữa, ngay lập tức vui tươi trở lại.

- Okey! _ Uyên Khanh giờ tay nhất trí, miệng còn ngân nga mấy giai điệu bài hát.

Mạnh Hùng chia bài ra khi nhận được sự đồng ý của tất cả. Sáu người cùng tập trung nhìn vào bộ của mình. Ngay sau đó, một giọng nói vang lên.

- Sâm! _ Nhật Phong dứt lời, tay đuổi một hàng từ quân bảy tới đình.

- Gì vậy?! Vừa mới vào ván đầu đã sâm rồi sao?! _ Thiên Nam cứng miệng nhìn ván bài trước mắt. Cậu nhìn vào bài trên tay mình, uống quá đề! Bài cậu cũng đẹp lắm chứ bộ.

Nguyệt Băng và Hùng ngao ngán nhìn Phong. Vận may của cậu xem ra không hề thay đổi, bài lúc nào cũng đỏ. May mà cậu không có thói quen thích chơi mấy trò này nếu không chắc đã lấy sạch tiền trong túi người khác rồi.

Kết quả cả năm người còn lại treo, liền phải bốc xem quân ai thấp nhất để chia.

- Ặc...hai ư! _ Khanh buồn rười rượi nhìn quân mình vừa bốc phải. Thôi kiểu này chia sẵn rồi, khỏi cần bàn cãi. Trừ khi có kẻ cực xui thì may ra... Mà làm gì có chứ.

Và người đó hóa ra lại có, xác suất 1/10 vẫn có thể thành sự thật.

- Sao mà xui vậy! _ Song Nhi mếu máo cầm trên tay quân A. Vận đen của cô rốt cuộc suốt bao lâu qua không hề giảm xui nào sao?

Lần này, hai người kia lại đảo mắt qua cô, đầu gật gù. Đúng là kẻ đồ thì đồ quá, xui thì lại xui quá!

Ván hai tiếp tục. Giọng nói quen thuộc ngày nào lại vang lên mở màn cho tất cả. Nhưng không phải là câu nói đánh quân gì đó mà là câu nói trọn vẹn chỉ một chữ ba từ.

- Sâm!

- Lại nữa hả bỏ! _ Mạnh Hùng và Thiên Nam đồng thanh. May gì thì cũng vừa vừa thôi chứ. Hai ván liên tiếp như vậy sao chịu nổi.

Và người chia ván tiếp theo lại là Song Nhi.

Bài chia xong, họ cùng cầm lên. Chỉ có hai kẻ kia là chăm chăm nhìn vào Nhật Phong với vẻ đầy sát khí. Xem nào, vẫn không thấy dấu hiệu gì liên quan đến việc " hạ bài trong tích tắc ", cả hai liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra không thể lặp lại kì tích đó đến ba lần được rồi. Họ cầm bài của mình lên.

Nhưng thần may mắn vốn dĩ luôn không mỉm cười với họ. Câu nói đầy thâm thiết ngày nào vẫn được phát ra:

- Sâm!

Nam và Hùng liền nằm thượt xuống vì nản. Biết thế vừa rồi thêm cầm bài lên cho rồi để giờ phải hạ xuống trong chưa đầy hai giây.

- Àu...ta bỏ cuộc.... _ Uyển Khanh vứt bài xuống. Liệu ai có thể chấp nhận kẻ sâm liên ba ván cơ chứ. Cô thậm chí còn chưa cả xem xong bài nữa.

Mà này giờ chơi sáu người, kẻ ba ván đều sâm kia có lẽ không nên ở trong trận cờ này nữa. Và thế là Nhật Phong nhanh bị trục xuất khỏi " sông bạc " đó.

Mới đầu Phong nhăn mặt khó chịu, tính vỗ lên đập cho mỗi đứa phát nhưng rồi lại thôi. Dù sao cậu cũng không quá hứng thú với mấy trò này. Vòng qua xem bài mỗi người, cậu dừng lại trước bài của Song Nhi. Gì đây?! Bài đẹp chết mắt, không hiểu sao mà này giờ cô vẫn thua chứ!

Theo dõi một tình, Phong à thâm, ra là do cô chơi tệ. Rồi theo một phản xạ nào đó, cậu vô thức vòng hai tay qua cổ Song Nhi, rút lấy một lá bài rồi đánh ra.

- Ố! _ Cô quay lên nhìn cậu, một lúc sau cũng khẽ cười rồi nhìn vào bài mình.

- Hết bài này! _ Phong hạ xuống, khoái chí.

Rồi họ cứ tiếp tục, Phong vẫn ngồi đó đánh họ Nhi. Cả hai dường như đều quên đi việc gì đó. Nguyệt Băng nhìn, khóe miệng khẽ bật thành tiếng. Quả nhiên là họ rất yêu nhau mà, mới ở bên nhau lúc là đã quên hết mọi chuyện rồi.

- Mong rằng họ sẽ luôn như vậy... _ Mạnh Hùng nói với đôi mắt xa xăm. Bây giờ gần như vậy nhưng biết đâu ngày mai sẽ ra sao? Chừng nào tổ chức đó vẫn còn, bức tường kia sẽ không thể biến mất. Sự vui vẻ này chỉ là trong nhất thời, tất cả rồi cũng sẽ nhanh kết thúc mà thôi...

- Đi đâu thế? _ Khanh hỏi khi thấy Nam đứng dậy. Cậu không quay đầu nhìn, vẫn cứ bước đi, trả lời một cách nhạt nhẽo:

- Vệ sinh.

*****

- Chết tiệt! Cảm xúc này là sao đây! _ Thiên Nam đâm vào góc tường bên cạnh. Cậu hiện tại đang cảm thấy rất rối. Tại sao vừa rồi cậu lại thấy khó chịu khi nhìn Nhật Phong ở bên cạnh Song Nhi chứ?! Nam nhắm mắt, khẽ cảm nhận thứ cảm xúc quen thuộc này, thật giống với lần đó...khi cậu yêu Vương Diễm Trâm.

- Không thể nào! _ Cậu lắc đầu, tự phủ nhận suy nghĩ của chính bản thân. Không thể có chuyện đó được. Tuyệt đối không thể...

- Vụ đó sao rồi? _ Vẫn chất giọng lạnh đó, hần ngồi bên phía trong bức màn đen, lên tiếng hỏi.

Trung áp ứng hồi lâu. Liệu ông có nên nói ra không...rằng người đó có lẽ đã trở lại... Nhận thấy đôi mắt hần đang hần lên sự khó chịu, ông liền nhanh chóng trả lời:

- Thưa, vẫn không thể lấy được thông tin. Toàn bộ các dữ liệu của Trần Song Nhi đã bị ai đó khóa. Theo lời kể của cậu ta thì người đó...là Queen...

Toàn thân kẻ đứng đầu đó bỗng chốc tê liệt khi nghe thấy cái tên đã biến mất suốt bao năm.

" Christabel Freya "

Nếu vậy, người con gái đó chưa chết sao! Người đó vẫn còn sống sao? Đôi môi tưởng chừng như đã đóng băng kia vô thức khẽ cười - một nụ cười mang theo thứ cảm xúc của niềm vui.

- Không hack được thì phải điều tra. Dù ít hay nhiều cũng phải biết sơ qua về thông tin cá nhân. _ Hấn ra lệnh, đôi mắt ánh lên niềm hi vọng nhỏ nhoi. Nếu người đó còn sống, nếu người đó đang cố bảo vệ Trần Song Nhi kia thì hẳn càng phải biết mọi thứ về cô gái đấy. Bằng cách đó, hẳn sẽ gặp lại được...Christabel Freya.

" Freya "

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lễ Hội Trường

Nhật Phong đang đánh răng thì nghe thấy giọng nói quen thuộc như bao ngày. Cố gắng làm mọi thao tác nhanh hơn, cậu đi ra ngoài phòng khách, một lần nữa ngẩn ngẩn nhìn kẻ đối diện.

- Đạo gần đây cậu có vẻ dư dả thời gian quá nhỉ!

- Hehe. _ Vì cũng không biết trả lời sao, Hùng chỉ đành có thể tay xoa đầu mà miệng cười ma mãnh. Người ta gọi đây là hàn gấm tình bạn.

Tiếng chuông cửa nhà vang lên, Phong đi ra mở cửa. Là Nguyệt Băng, có chuyện gì mà cô lại tới đây sớm như vậy chứ?

Vẫn dáng vẻ đúng chuẩn của một cô nàng băng giá, Băng chỉ nói đúng vắn vện một từ " Chào " hết sức nhạt nhẽo.

- May quá, hóa ra cậu cũng ở đây. Tớ có chuyện muốn nói với hai cậu đây. _ Cô nói khi thấy sự có mặt của kẻ đang ngồi trên ghế giữa nhà.

Nguyệt Băng nhìn hai người.

- Hôm qua người tớ nhờ tìm hiểu vụ ở Cô Nhi Viện mới nói lại. Mỹ Hoa đó đã mất tích kể từ ngày đó đến giờ, hiện tại vẫn không tìm ra...

Hai đồng tử của họ mở to, sững sờ trước câu nói của cô.

- Vậy là sao! Sao càng lúc càng rối vậy này trời!! _ Mạnh Hùng vò đầu, gục xuống bàn suy nghĩ.

****

Ba người sau hồi vật vã " nghĩ ngợi " liền tạm dừng rồi đi đến trường. Dù sao cũng không thể phí thời gian được, hôm nay là ngày lễ hội rồi.

Ngôi trường họ luôn nhộn nhịp như vậy vào ngày trọng đại như bây giờ. Cả cánh cổng to được trang trí bởi chiếc bảng to " LỄ HỘI HÈ ", xung quanh là những chùm bóng bay đủ màu sắc. Các gian hàng của các lớp đã đến sớm để chuẩn bị từ lâu. Tiếng nói, cười rôm rả cả một vùng.

Vừa bước vào cửa lớp, những thành viên kia bỗng lao đến chỗ họ với dáng vẻ mệt mỏi không còn sức lực.

- Mấy cậu cuối cùng cũng đến rồi... _ Giọng nói thều thào phát ra. Sự thật là lớp đang mong họ còn hơn nắng hạn chờ mưa nữa.

- Có chuyện gì vậy? _ Nguyệt Băng hỏi.

Lớp trưởng một tay che mặt, tay còn lại chỉ chỉ ra phía sau.

- Là Song Nhi! Cậu ấy cứ run nẩy giờ, kêu là chưa chuẩn bị được tinh thần. Mấy cậu là bạn thân, có cách gì giúp cậu ấy tỉnh tâm lại đi. Chứ không lát lên diễn kiểu này là tạch đấy! _ Nói xong, cô thở dài, ngồi xuống bàn. Từ người cầm đầu năng động, cô giờ cứ như bà lão tám mươi vậy.

Nhật Phong đưa mắt nhìn người con gái phía trước, khỏe môi khẽ phì cười. Giờ đây là mùa hè nhưng cảm tưởng Nhi đang trong cái thời tiết đông vậy. Toàn thân thì cứ không ngừng run, miệng thì cứ lẩm bẩm gì đó, có lẽ là đọc thuộc lại kịch bản nhưng bộ dạng đó trông thật buồn cười mà.

Phong đến nắm lấy tay cô rồi kéo lên. Cậu nhẹ nói:

- Đi chơi lễ hội thôi!

Song Nhi ngạc nhiên trước hành động đó của cậu. Nhìn tấm lưng của cậu, cô vui vẻ nở nụ cười hạnh phúc. Liệu đây có phải là tình yêu trở lại như người ta thường nói không!

- Ô này, Romeo, cậu kéo công chúa đi đâu đấy. Lát diễn rồi! _ Biên kịch vẫy lại khi thấy màn " cướp ngục " kia.

Cậu vừa chạy vừa quay đầu về phía sau đáp nhanh:

- Cái lát đó là tận năm tiếng sau đấy!

Nhật Phong đưa mắt sang Mạnh Hùng và Uyên Khanh đi bên cạnh. Đúng là hai kẻ không mời mà đến, tự biến thành cái đuôi bám theo cậu và Nhi.

Đi đến một gian hàng trò chơi có thưởng, mắt của hai người kia liền sáng lên rồi chạy nhanh tới đó.

- Bắn súng trúng thưởng. Nghề của ta! _ Họ cùng thốt lên một câu rồi tự đắc đập vào ngực khoái chí.

Cả hai bỗng chốc quay sang nhìn nhau, mắt hần lên tia lửa đối đầu. Mạnh Hùng lấy tiền từ trong túi ra, đập lên mặt bàn rồi nhanh chóng cầm súng, nạp đạn gỗ, nhắm và bắn!

Tiếng nút gỗ của Hùng vừa khai hỏa chạm vào quả bóng nhỏ trên nút chai nhưng rồi lại rơi xuống.

- Ặc. _ Cậu buồn thợt, hình như tay nghề xuống dốc rồi thì phải.

Uyên Khanh được phen cười đắc ý. Cô giờ súng lên bắn. Và kết quả giống Hùng được lặp lại.

- Hở? _ Khanh thất thần. Sao lại không rơi?

- Cười người hôm trước, hôm sau người cười. _ Nói xong, Hùng phá lên cười thích thú khiến khuôn mặt ai kia quê không tả nổi. Uyên Khanh lườm cậu, cậu cũng nhanh chóng đáp trả cái nhìn đầy thâm thiện đó. Như đồng tâm hiệp ý, cả hai đồng loạt giữ chắc súng. Cả hai lấy tiền ra để mua tới ba mươi đạn gỗ.

- Vào vị trí. Bắn! _ Họ cùng nói rồi cứ thế bóp cò lia lịa.

Nhật Phong đứng xem mà lắc đầu vì chán. Đầu đá nhau cứ như trẻ con vậy.

Cậu một lần nữa nắm tay Nhi đi xem tiếp lễ hội. Bản thân cậu có lẽ cũng không hề biết rằng đó dường như đã trở thành một phản xạ ngẫu nhiên không thể bỏ.

Đang đi thì Song Nhi thấy Phong dừng lại, cô nhìn theo hướng mắt của cậu. Đó là quầy bán đồ...cá heo!

Cô liền lấy tay che đi đôi mi đang cười sặc sụa. Thật không ngờ sau từng ấy thời gian, Phong vẫn cứ chung thủy với sở thích cá heo của mình. Nhi nhớ hồi nhỏ, cậu đã từng khoe với cô cả một bộ sưu tập cá heo ở các kiểu khác nhau. Thi thoảng đôi lúc còn hay dẫn cô tới thủy cung nữa chứ.

Thấy Phong chỉ nhìn mà không đến, Song Nhi cũng lờ mờ đoán ra cậu đang ngại bởi sở thích có phần trẻ con của mình. Cô đi tới bên quầy rồi mua lấy chiếc móc khóa mà Phong để ý nãy giờ.

- Tặng cậu! Món quà cho ngày chúng ta gặp lại. _ Nhi giờ nó ra trước mặt Phong rồi cười nhẹ.

Cậu nhú mày. Cô đang nghĩ gì vậy! Ngày chúng ta gặp lại nhau?

Nhưng cũng chẳng hiểu vì sao, cậu đã cảm thấy nó trước khi bản thân kịp nhận ra.

- SAO - VẮN - KHÔNG - RƠI - XUỐNG?!!!! _ Tiếng gào của Mạnh Hùng và Uyên Khanh vang vọng giữa dòng người, truyền tải một cách rõ ràng vào tai Phong. Cậu đi xuống đó, lẽ nào nãy giờ vẫn không bắn được sao? Với tài năng bách phát bách trúng của Hùng! Đùa hả?

Đưa mắt nhìn xung quanh quầy đó, Phong nói với chủ nhân gian hàng đó:

- Này nhóc, anh đây vào xem thử mấy quả bóng đó được chứ? _ Cậu hất cằm về phía chúng.

- Không được. Đây là khu vực buôn bán.

Khuôn mặt cậu ta trở nên lo sợ đến lạ kì. Nhật Phong cũng đã hiểu ra vấn đề. Cậu vịn một tay vào mặt bàn thu ngân rồi nhảy vào bên trong. Hiện ngang bước đến chỗ để phần thưởng, Phong thử nhấc quả bóng trên miếng chai ra, đằng sau và gần mép hai bên có dán cố định bằng keo, hèn gì. Nếu có bắn trúng quả bóng thì nó cũng chỉ lung lay nhẹ vì phần trước không dán keo, đồng thời cũng sẽ không bị lật bóng khiến cho mọi người không ai biết ở đây đã dùng mưu hèn đó. Huống hồ là tỉ lệ bắn trúng là rất ít. Nhưng hôm nay quầy này đã dụng nhằm người khi để cho hai kẻ kia lọt vào đây. Nghĩ rồi, Phong hướng mắt về phía Hùng và Khanh.

Dường như cũng đã biết được thủ đoạn đó, Uyên Khanh đập phăng cửa chắn, đi đến gần chỗ chủ nhân gian hàng, cô xoay cổ rồi bẻ tay, âm thanh phát ra một cách thật đáng sợ.

- Á à, thì ra là chú em dám dõ trò lừa chị đây hả. Khá lắm! Khá lắm!

Mỗi câu " khá lắm " là một nốt trầm cực đỉnh như đưa người đối diện đến với địa ngục.

Cậu nhóc đó còn chưa chịu nổi sức ép của người kia thì người khác đã tiếp tục:

- Giờ tỉnh sao đây! _ Mạnh Hùng gằn giọng, cầm chiếc súng đập đập vào tay. Miệng cười thân thiện nhưng thực chất là muốn ăn tươi nuốt sống.

Và kết quả là thằng bé đã phải trả lại toàn bộ tiền cho hai kẻ kia đồng thời tặng mấy món quà khác làm phí bồi thường. Xem ra lớp đấy năm nay " mất mùa " rồi.

*****

- Sắp xong chưa??? _ Uyên Khanh tay đập đũa vào nhau, miệng không ngừng thúc giục. Cô từ sáng tới giờ còn chưa cho gì vào bụng đây, đói chết mất. Không hiểu sao mà nấu có mỗi mấy bát mì mà cũng lâu như vậy.

- Xem cái bộ dạng kia... _ Hùng chép lưỡi.

Học sinh với vai trò phục vụ của quán bung đồ ăn sang bàn bên cạnh họ. Hình ảnh đó nhanh chóng lọt vào mắt của Uyên Khanh.

- Ê này. Bọn này đến trước, gọi trước sao lại đưa đồ ăn cho họ trước chứ? Mà không chỉ có một, này giờ rất nhiều người rồi đó. Chơi nhau à? _ Khanh đập bàn đứng dậy quát. Lần một, lần hai thậm chí là lần ba, cô đều có thể bỏ qua. Nhưng cứ tiếp tục xem họ như kiểu không khí thế này thì không thể chấp nhận được nữa.

- Im lặng đi! Muốn ăn thì giữ trật tự! _ Một đứa con gái đồng đánh trả lời từ bên trong.

Uyên Khanh không biết từ lúc nào đã đi tới cạnh kẻ đó. Cô nắm lấy cổ tay của nó, đánh thếp nhắc nhở:

- Đây là quầy của lớp 8 đúng chứ? Ăn nói cho lễ phép với anh chị năm cuối của mình đi. Biết chưa hả? _ Đôi mắt cô đầy sự bức tức như nhấn nhá không cần thận thì vào viện lúc nào không hay đấy.

Sự áp lực của cô gây nên khiến cho người đối diện phải rung mình sợ hãi. Nó hất tay Khanh ra, cô gằn cổ lên nói:

- Ai bảo mấy người xui xẻo đi ăn cùng với kẻ đó ở đây. Có trách thì cũng trách cô ta kia. Ai bảo cô ta cướp anh Thiên Nam của chúng tôi. _ Tay nó chỉ về phía Song Nhi đang ngồi.

- Mọi thứ liên quan tới cô ta làm tôi phát ghét. Nghe nói nào cô ta có vấn đề từ lúc nhỏ. Hèn chi lớn rồi mà vẫn cứ ngu ngu, dần dần như vậy. Người như thế đòi xứng với anh Nam sao?

- Vậy nếu như cô ấy không xứng thì em nghĩ bản thân mình xứng à? _ Nhật Phong bước tới, âm lượng giọng còn đáng sợ hơn cả người con gái kia. Cướp Vương Thiên Nam của họ ư? Nực cười.

- Tốt nhất là thôi ngay mấy cái trò chê bai sau lưng người khác đi. Nếu lần sau còn để anh đây nghe thấy mấy lời đó thì thậm chí tư cách làm Fan em cũng không còn nữa đâu! _ Phong nhếch mép đe dọa.

Uyên Khanh trở mắt nhìn sang cậu. Bình thường trông trầm tính vậy mà sao giờ " giang hồ " dữ ả. Thì ra đây là cái kiểu bạn trai bảo vệ người yêu mình. Lãng mạn quá!

Thấy Phong quay đầu đi, Khanh cũng lơ đãng sau. Chợt nhớ ra, cô quay đầu lại nói với nó:

- Bạn trẻ à! Đã tồn tại ở dạng hai chân thì đừng hành xử theo kiểu bốn cẳng. Chỉ là mấy cái Scandal vớ vẩn đó cũng làm ầm lên, công tư không rõ ràng. Nói cho em biết, người vừa rồi là boyfriend của cô ấy đấy!

Sau khi đã để lại câu nói hùng hồn với đầy ý nghĩ châm chọc, Khanh liền chạy tung đến chỗ bạn mình.

- Móc cũng ghê đấy! Đem cả chó ra để ví. _ Mạnh Hùng huyếch nhẹ tay cô nói. Đầu gật gù, xem ra cũng khoái phết.

- Xời. Thế còn nhẹ đấy! _ Khanh đáp.

Vì xích mích với quán mì duy nhất nên bốn người đành phải loay quanh đi ăn mấy đồ tạp nham để lót bụng.

Uyên Khanh đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy căn nhà âm u phía góc cuối sân trường, bên cạnh còn có hai người mặc áo trắng dài gác cồng.

- Nhà ma à? _ Cô tự hỏi.

- Đầu? _ Mạnh Hùng liền quay đầu về hướng mắt của Khanh. Cậu khá thích mấy thứ kinh dị nên trông có vẻ phấn khởi lắm. Mà cũng không ngờ là năm nay có lớp làm nhà ma, cậu nhất định phải xem qua mới được.

Nghĩ là làm. Sau khi phát hiện đối tượng, Hùng kéo ba người kia tới chỗ đó. Uyên Khanh cũng thuộc dạng ưa thần bí nên cũng nhanh chạy theo.

Nhật Phong và Song Nhi không để ý tới lời hai người kia nói nên không biết gì. Một lúc sau, khi tất cả đã yên vị trong căn nhà đó thì họ mới hoàn hồn hiểu ra.

- Không!!! _ Nhi hét lên khi nhìn thấy chiếc đầu đầy máu me rơi xuống trước mặt. Cô ôm chặt lấy người bên cạnh mình.

Hùng khẽ đồ mặt trước cái ôm ấm áp của cô. Nhưng cũng chẳng được bao lâu khi cậu nhận ra ánh mắt sát khí của Phong hướng vào mình - ánh mắt như muốn băm vằm cậu ra.

" Nhi ơi...cậu giết tớ rồi..."

Mạnh Hùng đông cứng cơ mặt, chân như đóng băng tại một chỗ. Nhật Phong lúc này trông kinh dị quá, kinh dị hơn cả mấy con ma kia nữa!

Cậu liền thuận tay đẩy Nhi sang bên tên kia rồi chạy sang bên kia của Uyên Khanh. Thôi, cậu còn yêu đời lắm! Nhi mà còn ôm thêm chút nữa thể nào mai cũng có án mạng.

- Hóa trang quá dỏm! Con nít nó làm còn đẹp hơn mấy người. _ Uyên Khanh nhăn mặt cau có, chỉ tay vào mặt con ma phía trước.

- Công nhận là dỏm thật! Chả có gì đặc biệt. _ Hùng nói xong rồi ngáp dài. Kỹ thuật quá tệ! Đến máu giả làm cũng không giống. Khẽ nhìn sang Song Nhi, không hiểu sao cô vẫn sợ như vậy nhỉ?

Thoát khỏi căn nhà ma đó, ngoại trừ Nhi, ba người kia mang theo cảm giác vô cùng chán.

*****

- Bao nhiêu giờ rồi nhỉ? _ Uyên Khanh lúc này mới để ý đến thời gian liền hỏi. Nãy giờ có lẽ cũng đã sắp tới lúc diễn rồi.

Mạnh Hùng mò túi áo của mình. Không thấy điện thoại đâu cả, có vẻ cậu để nó ở nhà rồi. Cậu quay sang nhìn hai người còn lại.

- Tớ để trên lớp rồi. _ Hiểu ý cậu, Nhi nói.

- Sáng đi vội quá nên quên nhà rồi. _ Nhật Phong đáp.

Bốn người nhìn nhau. Và...tất cả bọn họ đều không ai mang điện thoại theo trong mình. Thế này sao biết giờ giấc đây trời.

Song Nhi vội kéo tay một bạn nữ cạnh đó lại rồi nhẹ nói:

- Cho tớ hỏi là mấy giờ rồi vậy? _ Cô vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện trên môi.

Ngọc Hân nhìn Nhi, thoáng giật mình sợ hãi nhưng rồi cũng bình tĩnh trở lại.

Cô ta nhìn Nhi, cười nhạt. Lúc đầu yếu đuối, thánh thiện như một Thiên Thần, sau đó thì dường như trở thành một con Quỷ, bây giờ lại ra vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy? Là do Song Nhi giả bộ ngây thơ hay bản thân đã thực sự quên Ngọc Hân này? Cho dù là gì thì cũng thật đáng ghét, cô ta nghĩ bụng.

- Mười một giờ! _ Hân lạnh nhạt trả lời.

- Cảm ơn cậu! _ Nhi đáp rồi quay sang nói với ba người kia.

Nghe xong, Uyên Khanh liền ồ lên ngạc nhiên.

- Không ngờ chơi lâu vậy mà có 11h á! Vậy thì quây thêm xíu nữa đề!!! _ Khanh cầm đầu chạy lung tung tới phía trước. Miệng hát thành lời, nhảy chân sáo cả tâng một cách vui vẻ. Hôm nay nhất định không vui không về.

Sau khi bóng dáng bốn người họ đã khuất hẳn, người bạn cạnh Hân mới nói:

- Chẳng phải giờ đã là 12:30 rồi sao? Sao mày lại nói là 11:00?

- Mày biết vụ lớp đẩy diễn kịch lúc 13:00 rồi đúng không? _ Ngọc Hân nói, tay lấy trong túi ra tờ giấy có ghi từng vai diễn của mỗi người rồi đưa cho bạn mình xem.

- Trong số mấy đứa kia, có hai người giữ vai chính. Tao đương nhiên là muốn vở kịch này thất bại rồi. Khoa xã hội đó muốn đối đầu với chúng ta ư?

Nằm mơ đi!

Cô ta nhếch mép thâm độc, đầy mưu mô.

- Gần tới giờ rồi sao họ vẫn chưa về chứ? _ Lớp trưởng bồn chồn, thi thoảng cứ lúc lại nhìn xuống chiếc đồng hồ treo tường cuối lớp. Cô quay sang hỏi người bên cạnh: - Đã gọi được chưa?

Người đó kết thúc cuộc gọi rồi lắc đầu, rồi nói:

- Song Nhi để máy ở lớp. Còn ba người kia thì không thấy nghe máy.

Biên kịch của lớp đưa mắt nhìn ra bên ngoài sân khấu, đã có một số người đến xem rồi. Không còn nhiều thời gian nữa.

- Bốn cái người này.... _ Cô hắng giọng rồi đứng dậy, ra lệnh: - Ngoài trừ những người thủ vai quan trọng, những người còn lại chia nhau ra tìm. Tổ 1: tìm ở sân sau trường. Tổ 2: tìm ở sân chính. Tổ 3: Tìm trên các hành lang. Thi hành ngay!

- RỒ! _ Mọi người cùng tuân lệnh theo lời nói đầy uy nghi của cô bạn lớp trưởng. Mệnh lệnh nhanh chóng được thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tổ Ngốc! Nhưng Tổ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Có Lẽ Tổ Ngốc! Nhưng Tổ Biết Yêu Cậu

- Đã tìm được chưa? _ Lớp trưởng nói qua điện thoại với tổ trưởng tổ hai.

- Vẫn chưa? _ Người đó đáp.

Cô tức giận, kết thúc cuộc gọi rồi gọi cho tổ ba còn lại, câu trả lời vẫn như vừa rồi. Cúp máy rồi cất vào túi áo, cô chạy nhanh hơn khắp sân trường để tìm. Còn mười phút nữa là tới giờ rồi. Rốt cuộc họ đang ở đâu chứ? Nhưng cũng may là trời phật vẫn còn thương cái lớp này. Nhận ra mấy bóng dáng quen thuộc phía trước, lớp trưởng phi tới đó, miệng không ngừng gọi to:

- Thần dân 9D1!!!

Dường như cũng đã nghe thấy tiếng tiếng của cô, bốn người họ quay ra nhìn theo hướng phát ra giọng nói đó.

- Lớp trưởng à, có chuyện gì vậy? _ Song Nhi nhẹ nhàng hỏi.

- Mấy cậu mãi chơi quên đường về rồi hả?! Biết giờ là mấy giờ rồi không? Lớn rồi chứ có bé bỏng gì nữa đâu mà để mọi người phải vất vả đi tìm chứ hả? _ Lớp trưởng cứ thế tuôn một trào chỉ trích, mệt đến đứt hơi nhưng vẫn không buồn nghỉ.

- Thế bây giờ không phải là mười một giờ hơn à? _ Uyên Khanh nghiêng đầu hỏi.

Ngay lập tức, một câu hỏi đầy sự trong sáng, hồn nhiên kia bị đáp lại bởi một cái véo tai không hề nhẹ từ kẻ cầm đầu.

- Mười một giờ hơn? Gần một giờ chiều rồi mẹ á!! Tính trên tức con này à!!!

- Khoan! Bọn tớ bị oan. Cả bốn quên không cầm điện thoại nên là lúc này hỏi giờ có người nói 11:00 giờ nên bọn tớ mới đi chơi tiếp đây chứ! _ Khanh liền vội thanh minh, ánh mắt kiên định nhìn lớp trưởng.

Cô nghe thấy vậy liền ngẫm nghĩ một lúc, sau đó chặc lưỡi.

- Lại là đám khoa tự nhiên đó! _ Nói xong, cô siết chặt hai tay. Thế này thì tuyệt đối không thể thua rồi.

Sau đó, cả bốn người họ cùng về lớp. Đồng thời, lớp trưởng cũng báo cho những người khác là đã tìm ra họ.

Nhìn thấy Song Nhi về lớp, Thiên Nam cảm thấy nhẹ người hẳn. Vì có buổi chụp hình lúc sáng nên mãi tầm gần chiều mới có thể đến trường. Vừa tới nơi thì biết tin bốn thành viên lớp mất tích và trong đó có cả Song Nhi. Không hiểu sao lúc đó cậu đã luống cuống rất nhiều. Rùng một cái như kẻ điên chạy khắp nơi tìm cô.

- Tại sao? _ Nam tự hỏi bản thân sao khi đó lại như vậy. Nó có gì đó thật khó hiểu. Cậu yêu cô?

Rồi giọng nói của chủ nhiệm vang lên buộc cậu phải dừng lại mọi suy nghĩ.

- Chuẩn bị chưa các em? _ Cô Thu nhìn xuống lớp từ bục giảng. Đáp lại người giáo viên kia, lớp trưởng khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nhưng chắc nịch. Cô lấy chiếc băng rôn màu tím ra đeo lên đầu, ở trên đó là tên lớp của họ. Tất cả thành viên của 9D1 đều có nó, người phải diễn kịch thì buộc vào tay, những người phụ trách thì đeo lên đầu. Đây chính là biểu tượng cho tinh thần đoàn kết của học sinh lớp này.

Họ cùng đứng thành một vòng tròn. Mở đầu là lớp trưởng, cô đưa tay ra phía trước, những người khác bắt đầu lần lượt đặt lên.

- 9D1... _ Chủ nhiệm Thu giơ cao tay, nhấn to cái tên lớp bằng giọng mạnh mẽ.

- QUYẾT THẮNG!!! _ Bốn mươi người hùng mãnh trả lời, tiếng hô vang vọng vào không gian xung quanh, len lỏi vào cả trái tim đang rực lửa của mỗi người. Vở diễn này không đơn thuần chỉ là mua vui mà trên hết nó còn là cả một cuộc chiến của họ, trận đấu mang tên " nâng cao thành tích ".

- Hồi các chiến binh của 9D1, hãy cùng xông lên với vũ khí là vở diễn " Romeo x Juliet ". _ Lớp trưởng một lần nữa thúc đẩy sự chiến đấu của mọi người.

- 9D1 QUYẾT THẮNG!!! _ Toàn thể thân dân nơi đây cùng lập lại câu khẩu hiệu của mình, tiếng hô vang to như tiếng sấm.

*****

Lớp trưởng đi ra ngoài sân khấu với bộ đồng phục trường. Bằng chất giọng ấm của mình, cô được phân vai làm MC cho tiết mục lớp.

- Have a nice day. Ladies and gentlemen. I'm MC of the D19. _ Cô cúi nhẹ đầu sau màn chào hỏi.

Tiếng vỗ tay cho sự mở màn vang lên. Lớp trưởng nhìn đoàn người trước mặt, khẽ cười. Quả nhiên là rất hút khách mà. Đã vậy còn có sự xuất hiện của hai Idol kia nữa chứ. Không ngoài sự đoán!

- Sau đây là tiết mục độc đáo từ trước tới giờ của 9D1 với vở diễn huyền thoại " Romeo x Juliet ". Kính mong được gửi tới quý vị!

Nói rồi, lớp trưởng đi vào trong cánh gà, nhường ánh sáng lại cho những nhân vật chính của vở diễn.

- Có lên! _ Uyên Khanh đập nhẹ vai Song Nhi để ủng hộ tinh thần. Nhi cười đáp lại. Cô hít lấy một hơi sâu, thở ra nhẹ nhàng rồi đi vào phòng thay đồ.

- Liệu có ổn không đây? Lo quá! _ Biên kịch trong bộ dạng đứng ngồi không yên, nhìn bóng dáng đằng sau Nhi. Tuy rằng cô ấy đã học thuộc lưu loát kịch bản nhưng diễn xuất mới là quan trọng. Những người khác cũng lo lắng theo, hai tay họ nắm lại với nhau cầu mong cho mọi chuyện sẽ ổn.

- Đừng lo! _ Giọng Nhật Phong cất lên trong không gian im lặng đó. Mọi ánh mắt đổ dồn về phái cậu một cách khó hiểu.

Nguyệt Băng - người thứ hai sau Phong cảm thấy không có gì phải lo, nói:

- Các cậu biết biệt danh của cô ấy hồi tiểu học là gì không? _ Băng nhớ lại những lần hồi nhỏ, đúng là đáng nhớ mà.

- Thiên tài diễn xuất! _ Cô nhắc lại danh hiệu đã bị thất lạc lâu năm. Phải, chỉ cần Nhi đã học thuộc kịch bản thì không gì phải sợ cả.

Chỉ vừa mười phút thôi, người công chúa đó bước ra với bộ váy xòe màu vàng nhạt, mái tóc dài được buộc cao thường ngày giờ xõa xuống thật tự nhiên. Khuôn mặt Song Nhi tỏa sáng bằng một lớp phấn nhẹ, đôi mắt đen láy cùng với chiếc môi nhỏ hồng phớt. Cô lúc này dường như có thể hạ gục bất kì trái tim của nam sinh nào tại đây. Thật là quá xinh đẹp! Cả Nhật Phong đứng cạnh đó cũng phải quay mặt ra chỗ khác trước khi cậu không chịu được mà hét lên trước vẻ kiều diễm của cô.

Song Nhi bước đều từng bước đi ra ngoài sân, nhẹ nhàng và thật thanh tao. Cô mang theo cả một hương vị màu hè nồng cháy khiến cho mọi người không ai có thể rời mắt khỏi mình.

- J...Juliet! Juliet đại giá quang lâm rồi!!! _ Biên kịch hét lên đầy vui sướng. Thật không hổ danh là thiên tài mà. Mới này vẫn còn run như cây sậy mà giờ trông cô thật bình tĩnh như biến thành người khác vậy. Chính xác là cô đã hòa nhập mình vào với vai diễn một cách chân thực nhất.

Song Nhi bước đến, bắt cặp với một nam sinh gần đó rồi khiêu vũ theo bản nhạc đang mở. Động tác uyển chuyển, nhẹ nhàng, từng lọn tóc đen tung bay.

- 9D1 có người đẹp thế hà trời! _ Một học sinh nam phía dưới khán đài trầm trồ ca ngợi, đôi mắt vẫn không ngừng dõi theo từng bước nhảy của cô.

- Xinh thật đấy!

- Nhảy cũng đẹp nữa. Ôi, tiên giáng trần!

Những lời khen dành cho Nhi cứ thế phát ra.

Sau khi nhạc kết thúc, Song Nhi hai tay cầm bên váy rồi nhún xuống chào bạn nhảy của mình. Những tiếng vỗ tay từ phía dưới vang lên.

- Không ngờ cậu ấy có thể nhảy tốt như vậy! _ Một bạn nữ của lớp vỗ tay từ bên trong.

- Romeo lên sân nào! Ủa mà đâu rồi nhì? _ Lúc này lớp trưởng mới nhớ đến nhân vật chính kia liền ngó nghiêng nhìn mọi nơi. Không thấy! Không lẽ lại có chuyện rồi sao!

- Phần make up cho hoàng tử xong rồi đây! _ Người phụ trách trang phục cho lớp vui vẻ nói, đẩy Nhật Phong ra ngoài.

- Ai đây?

- Cậu ấy....là...là...Đương Nhật Phong thật đấy hả?

Khuôn mặt của mọi người trong lớp lúc này kinh ngạc há hốc mồm. Họ không nhìn nhầm đấy chứ! Trời ơi, kẻ đang đứng trước mặt họ...là người đó thật đấy hả? Liệu có phải là ngủ mơ rồi không? Người con trai kia thật sự là quá sức...với tần suất não của cửa họ rồi.

- S...SO COOL !!!

Tiếng hét của họ to tới nỗi một số người ngoài kia cũng có thể nghe thấy nó.

- Thôi thôi, kệ mấy bà, cậu ra diễn đi! _ Uyên Khanh nhắc nhở rồi đẩy nhẹ Phong ra ngoài sân.

Nhật Phong vừa bước ra, tiếng hét một lần nữa vang lên, sức công phá còn mạnh gấp mấy lần vừa rồi. Một số người còn vận khối óc nhớ lại vở kịch Romeo và Juliet, đây là lúc mà Romeo xuất hiện đúng chứ? Và người thủ vai đó là Ác Quỷ của trường họ!

- Sao mà...đẹp trai quá!

- Có khi còn đẹp hơn cả Thiên Nam nữa đấy!

Giọng nữ vang lên đều đều. Đó có thật sự là kẻ mà mọi người thường hay khinh bỉ trước đây không?

Nhật Phong quay xuống khán giả như theo lời nhắc của biên kịch, cậu nở nụ cười nhẹ. Cả không gian bỗng chốc im ắng.

- AAAAA!!!

Cả khán trường và đa số là nữ phải hét lên sau khi đã tiếp thu hết nụ cười của Phong. Thật là ngoài sức tưởng tượng. Quá hoàn hảo!

Song Nhi nhìn cậu, hai gò má đã ửng lên từ lúc nào. Dáng vẻ Phong lúc này thật khác với mọi ngày. Trông cậu trưởng thành hơn với trang phục Anh cổ đen trắng. Mái tóc được hót sang một bên, màu đỏ vốn từng làm người nhìn cảm thấy rùng mình nhưng sao giờ thật nam tính và quyến rũ.

Nhật Phong cầm lấy tay Nhi, khẽ đặt lên mu tay cô một nụ hôn. Điều đó khiến cho không ít người phái dưới chuẩn bị phụt máu mũi. Soái ca là đây!

Hai người cùng với vai diễn của mình đối thoại một cách trơn tru.

- Tuyệt vời! _ Biên kịch của lớp từ phía trong cánh gà nói vọng ra. Thật là không phí công sức tập luyện bao ngày qua mà.

- A! Mạnh Hùng đâu rồi? Chuẩn bị đi người anh em! _ Lớp trưởng lên tiếng.

- Ra liền, ra liền đây. _ Hùng sau khi thay trang phục liền chạy một mạch ra sân khấu.

- Sao mà tự dưng thấy lo cho tên này hơn á. _ Biên kịch lấy khăn ướt lau mồ hôi trán. Cái kiểu tí ta tí tòn kia liệu có ăn nhập vai diễn không đây?

Và cũng thật may là không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tuy diễn không được tốt bù lại Hùng lại có cái miệng nhanh nhẩu nên là vẫn chấp nhận được.

- Ra nói có mấy câu mà trông vất không kìa. _ Lớp trưởng ngao ngán cầm chai nước đưa cho người đang thở phò phò ở kia.

Hùng nhận nhanh lấy chai nước lạnh, tu một hơi dài. Sau hồi tĩnh tâm, cậu mới quát gầm lên:

- Biết mấy cái câu đó dài lăm không? Toàn những câu triết lý, gán một trang giấy đấy!!!

- Ấy ấy, tu sĩ à, bình tĩnh! _ Cô nhanh dùng biện pháp xoa dịu.

- Các anh em, tội đồ Mercutio đang có ý định chạy trốn. _ Nam thanh niên chạy từ ngoài vào báo cáo.

- CÁI GÌ?!?!

Thông tin đó ngay lập tức lọt vào tai của mọi người. Ngoại trừ những người có vai diễn quan trọng, tất cả còn lại nhanh chóng phi đi để bắt lại kẻ phản bội cách mạng kia. Sắp tới lượt diễn của mình rồi mà Uyên Khanh còn trốn, bộ cô muốn phá nát vở diễn này à?

Dưới sự chỉ huy của lớp trưởng 9D1, chỉ sau chưa đầy năm phút, Khanh đã bị bắt lại.

- Không diễn đâu! Không đâu! Không đâu! _ Uyên Khanh giãy đành đạch y một con cá bị mắc cạn. Cô vùng vẫy, lăn lộn khắp lớp một cách điên cuồng.

Nguyệt Băng bước tới chỗ cô, khẽ nói:

- Diễn đi sau đó chúng ta chụp ảnh với nhau, được chứ!

Khanh bỗng nhảy dựng lên.

- N...Nữ thần...nói thật không? _ Cô hỏi như muốn chắc bản thân không nghe nhầm.

- Ủ.

Câu trả lời tuy thật ngắn nhưng lại khiến ai kia " thăng hoa ". Khanh nhảy cẫng, vui sướng nghĩ đến thời khắc đó.

*****

- Nguyệt Băng, Uyên Khanh! _ Biên kịch gọi.

Hai người kia liền đứng dậy rồi đi ra. Băng vừa lộ diện ở mép sân khấu, tiếng reo hò phái dưới vang lên. Một trong hai Idol đã xuất hiện.

- Nguyệt Băng! Nguyệt Băng! _ Fan không ngừng nhắc tên cô.

- Dù là vai phản diện nhưng trông cô ấy vẫn thật tuyệt vời!

- Bình thường đã xinh rồi, giờ đóng giả vai nam cũng thật là ngẫu quá đi!

Lời tán dương vang lên. Những chiếc băng rôn được mở ra, chào đón cô ngay tại vờ kịch. Ở phía bên dưới đã có mấy cái máy quay của công ti và những tay nhà báo đến sẵn hình. Tiếng bấm máy vang lên.

Vì cũng đã tập luyện thường xuyên với nhau nên hai người rất ăn khớp.

- Dám đánh ta! Nhà người nhất định không thể sống! _ Nguyệt Băng chìa mũi kiếm về Uyên Khanh hiện đang trong vai Mercutio.

- Được chết trong tay nữ thần, tôi không có gì phải hối tiếc cả. _ Nói rồi, Khanh cầm lấy thanh kiếm đâm vào ngực mình rồi ngã khụy xuống.

Nguyệt Băng đơ đơ, không kịp thích ứng với những gì mà người kia vừa làm.

Người xem bên dưới cũng phải mất lúc mới ngộ ra.

- Ô! Thế háo ra là Mercutio muốn chết chứ không phải bị Tybalt giết ư? Lạ nhỉ? _ Một người bình phẩm.

- OMG! cậu ấy làm cái què gì vậy?! _ Biên kịch mắt vĩa sau pha diễn vừa rồi.

Hạ tấm màn chắn xuống để chuẩn bị cho khung cảnh tiếp theo. Lớp trưởng xung pha ra trận tính hỏi tội kẻ kia nhưng xem ra không được rồi.

- Đã ngủ! _ Mạnh Hùng nhắc tay Khanh lên rồi thả ra. Không ngờ cô có thể đánh một giấc ngon lành ngay trên sân diễn. Xem kìa, chảy cả nước miếng rồi.

- Tại hạ xin ngả mũ bái phục! _ Hùng làm theo lời, hờ cúi đầu.

Xong, đội phụ trách của lớp nhanh khieng Uyên Khanh vào. Dù sao vai của cô cũng đã kết thúc nên cứ để cô ngủ vậy.

Cảnh tiếp theo: Romeo giết Tybalt trả thù cho bạn mình - Mercutio. Vì tội giết người, chàng bị trục xuất khỏi thành Verona.

Sau hồi lâu, cảnh diễn chung của Phong và Nhi lại bắt đầu.

- Romeo! Tại sao chàng lại nói như vậy! Tại sao? Tại sao lại muốn rời bỏ em?

- Juliet, xin hãy tha thứ cho ta! Chính ta là kẻ đã giết anh họ của nàng, đôi bàn tay này giờ đã dính máu. Ta là kẻ sát nhân. Người như ta không có tư cách ở cạnh nàng, càng không có tư cách để yêu nàng!

- Kịch bản hình như hơi khác nhỉ? _ Một người nói.

- Ủ. Chắc là cho mới lạ ý mà.

Rồi hai người đổ nhanh chóng trở về với tình hình theo dõi vở kịch trước mắt.

- Không! Là do anh ấy giết Mercutio trước. Chẳng chỉ vì muốn trả thù cho bạn mình nên mới...

- Dù nàng có nói gì thì cũng không thể thay đổi sự thật rằng chính ta - Romeo đã giết người!

- Không..

- Đùng Cốc Cháp Nữa! _ Nhật Phong quát lên, cắt lời của Nhi.

Mọi người xung quanh chìm đắm trong cuộc đối thoại đó. Một cảm giác chân thực như đang xem phim vậy. Hai người kia quả là có một sức hút mê hồn khiến cho ai ai cũng không thể rời mắt. Lối diễn của họ quá thật.

- Ta là con trai tộc Montagues, nàng là con gái gia tộc Capulets. Tình yêu này vốn dĩ đã không nên tồn tại. Huống hồ, tin tức ta giết người đã lan ra khắp nơi. Cuộc sống ta từ giờ cho tới cuối đời đều sẽ bị khinh rẻ. Ta không muốn nàng cũng bị như vậy! _ Nhật Phong nói, tim khẽ nhói lên. Mấy cái câu thoại này rốt cuộc là ai nghĩ ra? Tại sao lại giống như cách mà cậu trai qua quá vậy!

- Em không sợ! Chỉ cần được ở cạnh chàng, em không sợ gì hết!

- Nàng ngốc vừa thôi!

Câu nói đầy tức giận của Phong vang lên khiến Nhi phải sửng ngờ. Đó chỉ là một câu thoại thôi mà, nhưng sao trái tim cô bất giác lại khó hiểu thế này. Cảm xúc như hụt đi. Buồn và đau!

Cả không gian im lặng, không có tiếng thoại đáp lại. Song Nhi không nói gì, vẫn đứng yên một chỗ nhìn người đối diện.

- Ó! Sao dừng lại rồi?

- Không lẽ quên kịch bản sao?

Tiếng bàn tán xôn xao của khán giả xuất hiện. Những thành viên của lớp cũng không khỏi thắc mắc. Nhi quên kịch bản ư? Không thể có chuyện đó được. Vậy thì cô đang làm gì vậy?

- Có lẽ tớ ngốc! Nhưng tớ biết yêu cậu.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhận Thức Tình Cảm. Romeo X Juliet X Paris

- Có lẽ tớ ngốc! Nhưng tớ biết yêu cậu.

Song Nhi bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô không khiến ít người ngạc nhiên, và bao gồm cả cậu. Ai có thể ngờ được sau hồi dài im lặng vừa rồi lại là câu trả lời khác hoàn toàn so với vở kịch trước mắt.

Tiếng của Nhi truyền vào trong tai Thiên Nam. Bàn chân cậu như bị lực vô hình nào đó ghim chặt vào mặt đất khiến bản thân không thể nhấc nổi lên. Cơ mặt Nam đông cứng lại. Vào khoảng khắc đó, tim cậu nhói đau một cách lạ thường. Cô vừa nói gì cơ? Yêu!

Nhật Phong đưa mắt nhìn Nhi, liệu có phải do cậu đoán nhầm không? Cậu cảm giác như câu nói vừa rồi của cô là từ tận đáy lòng, nó không phải là câu thoại trong bất kì vở kịch có sẵn nào cả. Không phải là lời Juliet nói với Romeo, cũng không phải là lời của Song Nhi với bất kì một nhân vật hư cấu nào, mà là lời của chính cô dành cho cậu - dành cho người đối diện Dương Nhật Phong.

Sự kìm nén của cậu thật sự đã tới giới hạn rồi. Dù lí trí luôn nhắc bản thân không được tới gần cô nhưng con tim cậu thì lại không như vậy. Ở ngoài đó, Phong đã không thể nói thật lòng, vậy thì ở đây, xin hãy để cho cậu nói.

Nhật Phong tới kéo Song Nhi vào người mình, hai tay giữ chặt lấy cô như sợ người con gái đó sẽ biến mất. Bị ôm bất ngờ khiến toàn bộ khuôn mặt Nhi đập vào ngực cậu. Hai tai cô nóng bừng lên... Nhi hích mũi lên, khẽ ngửi mùi hương trên người cậu một cách vô thức. Thật thân quen!

" Ế! Sao mình hành động biến thái quá vậy nè? " _ Song Nhi giật thót nhớ ra.

Nhưng hai năm không gặp, cảm xúc của cô cũng thay đổi rất nhiều. Trước đây, kiểu ôm thế này là quá đối bình thường với cô. Còn hiện giờ thì khác rồi, bởi cả hai đều đã lớn và Phong đã là một chàng trai thật sự.

- Juliet, nàng chỉ cần biết rằng mọi thứ ta làm ngày hôm nay, tất cả đều vì nàng. _ Phong đáp bằng câu thoại của chính bản thân.

Nhi nghe thấy câu cuối khi cậu cúi đầu xuống khẽ thì thầm vào tai cô. " Tớ yêu cậu "

Mạch đập của cô không ngừng vang lên vì hạnh phúc. Cô không mơ chứ? Phía dưới kia, những tiếng la hò hét vang lên dữ dội, thu hút bao sự chú ý của mọi người bên ngoài.

- Bao quá! Dám " tiếp xúc cơ thể " ngay trên đó ư? _ Mạnh Hùng nói, lấy tay che mặt.

- Nhưng cũng nhờ thế mà có thêm mấy nhóm nữa vào xem. Cứ cái đà này thì chiều nay, 9D1 thống trị cả cái trường này rồi!!! _ Lớp trưởng đập bàn phấn khởi. Và hơn thế nữa, túi tiền của họ đang ngày càng dày lên rồi.

Bàn tay Nam vô lý quyến rũ kịch bản của mình. Tại sao? Tại sao cậu lại thấy khó chịu tới vậy? Cả trái tim cậu dường như bị thiêu đốt bởi những cảnh tượng trước mặt. Cậu rốt cuộc đang bức bối về điều gì? Do người con gái tên Song Nhi kia sao? Không thể được, cô ấy đơn thuần chỉ là bạn học của cậu. Cậu không yêu cô!

Nhưng bản thân cậu cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Cậu có thật sự không yêu cô? Nếu vậy thì tại sao cậu lại cảm thấy khó chịu khi thấy cô ở bên người con trai khác? Tại sao cậu lại bức bối khi thấy cô vui vẻ với kẻ đó? Khi cô nằm ngất ngoài đường tại sao cậu lại lo lắng tới vậy? Và nụ cười của cô có sao làm cho cậu thấy thật dễ chịu!

Song Nhi là người con gái trong giấc mơ đêm đó, là người tạo ra ánh sáng trong thế giới cô độc kia. Nhớ tới phương pháp kiểm chứng tình yêu mà cậu đã đọc trước đó, Thiên Nam đặt tay lên lồng ngực mình, nhắm mắt lại suy nghĩ. Nếu cậu có chuyện vui cần nói ai đó biết, khi cậu buồn bã cần ai đó sẻ chia, khi có một món đồ mới ai sẽ là người cậu muốn khoe đầu tiên? Khuôn mặt ai đó hiện hữu nhất trong trái tim của cậu?

Một nụ cười thân thiện, giọng nói ấm áp đó. Là Song Nhi!

Nam cười nhạt, hình như bị đoán đúng rồi nhỉ?

Có lẽ cậu không biết rằng bản thân đã có tình cảm với cô từ khi nào, đôi mắt cậu luôn vô thức dõi theo cô. Với cậu hiện giờ, Vương Diễm Trâm đơn giản chỉ là thù hận chưa thể xóa bỏ. Còn người cậu yêu lúc này chắc chính là cô!

Một số người có thể nghĩ cậu yêu quá nhanh nhưng với cậu thì không hề như vậy. Tình yêu vốn không thể ép buộc. Cậu càng không thể phủ nhận tình cảm mình dành cho cô.... Cậu đơn giản chỉ là đã từ bỏ mối tình đầu kia để chào đón một tình yêu mới. Trái tim ta sẽ một lần nữa loạn nhịp, biết yêu, biết giận.

Ngẩng đầu lên nhìn, Nam thở hắt một hơi dài, thầm xin lỗi Mạnh Cường. Xem ra...cậu không thể giữ được lời hứa của mình với quản lý rồi.

Thiên Nam bước ra sân khấu, mang theo khí thế của một công tước với ánh sáng hào quang của Idol. Những thiếu nữ với dán mác Fan hò hét thích thú, thốt lên trước vẻ ưu tú của Nam. Một thần tượng tinh nghịch mang phong cách trẻ con ngày nào nay hóa thân thành kẻ đứng đầu uy nghiêm đầy quyền lực. Trông thật mới lạ và cũng thật quá ư bảnh trai!

- Juliet! _ Cậu nhanh kéo tay cô về phía mình. Rồi nhìn Nhật Phong đối diện, Nam rút thanh kiếm ở bên hông ra chĩa nó về phía Phong, nói một cách cương quyết:

- Ta - công tước Paris ra lệnh cho nhà ngươi: Kể từ bây giờ không được phép đến gần phụ nhân tương lai của ta - Juliet Capulets.

Phong khẽ nhướn mày, thoáng ngạc nhiên. Về mặt kia của Thiên nam là sao đây? Đó...là về mặt của kẻ đang yêu. Cái kéo vừa rồi cũng là của người đang ghen. Không lẽ nào...cậu ta yêu Song Nhi!

Nhật Phong cười hất, cậu đã đoán vậy mà. Người con gái như cô ấy sớm sẽ có người yêu thôi. Nụ cười kia cũng chỉ trụ được một lúc sau đó tắt hẳn, cậu rơi vào biển nội tâm của chính mình. Mặc dù đó là điều Phong luôn mong mỏi từ lâu bởi khi đó Nhi sẽ không bao giờ phải đau khổ. Nhưng sao khi đối mặt thật sự, nó lại trở nên khó khăn thế này.

Trái tim cậu không cho phép mắt đi cô. Cậu càng không thể ngượng ép thêm việc bản thân không còn tình cảm với cô.

Bởi cậu yêu cô! Thật sự rất yêu cô...

Nhưng rồi theo kịch bản đã dựng trước, Phong vẫn phải lui vào bên trong cánh gà. Chỉ có điều, cậu nhận thức được con tim của mình, trước khi đi vẫn không quên nói:

- Ta sẽ trở lại, Juliet!

Và tất nhiên câu thoại đó đã khiến cho biên kịch lóp hoảng đến phát ngất. Bù lại nó khiến cho Song Nhi nở nụ cười tươi rọi rạng rỡ.

Vở kịch sau đó diễn ra một cách suôn sẻ. Mọi người đều phối hợp với nhau rất thuận lợi.

Năm giờ chiều, tiết mục kết thúc. Cả lớp 9D1 cùng nhau ra trước khán đài cúi chào khán giả trong những tràng pháo tay rộn rã đầy nồng nhiệt.

****

Hai nhân vật chính của vở diễn vừa mới bước ra ngoài sân trường thì đã bị một đoàn người bu lại. Những câu hỏi dồn dập xuất hiện một cách không thôi.

- Hai người ôm nhau vậy không cảm thấy gì hả?

- Hai cậu có phải là một cặp đôi không vậy? Vừa có tài vừa có sắc nữa chứ!

- Có biết hai người đang trở thành tiêu điểm của trường này không? Aaa! Cho mình xin tấm hình chụp chung được không?

Ngay sau đó, những thành viên khác của lớp phải nhanh chóng lao tới làm vệ sĩ không công cho Phong và Nhi. Xem ra nổi tiếng rồi đây!

-B...Bạn học Nhật Phong, xin hãy nhận món quà của mình! Bạn thật sự rất đẹp trai, mình rất ngưỡng mộ bạn! _ Một cô gái cùng khóa len lỏi vào trong đám đông, cố gắng bước tới gần Phong, hai tay chia ra túi bánh quy tự làm cho cậu.

Vì cũng không lỡ để cho người đó thất vọng, Phong nhận lấy túi bánh với một nụ cười, không quên nói lời cảm ơn. Hai má cô gái đó liền đỏ ửng lên.

Uyên Khanh neho mắt nhìn về phía đó. Nếu như cô nhớ không lầm thì kẻ kia chẳng phải là người nói xấu Nhật Phong lúc ở trong phòng vệ sinh nữ đó sao? Cô bất giác cười khinh, đúng là tráo trở mà. Lúc trước thì nói người ta không ra cái thể thống gì giờ lại tự tay làm bánh cho cậu ấy. Cô ta quả là loại con gái coi trọng vẻ ngoài!

Xã hội này...về đẹp luôn được đánh giá lên đầu tiên. Chỉ cần có sắc đẹp thì tương đương với có tất cả.

Người có sắc sẽ được đưa lên hàng đầu.

Thật nực cười!

- Song Nhi, cậu đáng yêu quá, làm bạn gái mình đi! _ Một giọng nam vang lên.

Nhật Phong nhanh đưa mắt nhìn về phía chủ nhân câu nói vừa rồi. Đôi mắt ánh lên tia giận dữ. Cậu nghiêng rằng, là thằng nào?

Sau khi thấy kẻ đó chuẩn bị nắm lấy cổ tay Nhi, Phong đã ngay lập tức cầm bên tay phải cô kéo về phía mình. Tưởng đâu là mọi chuyện là qua nhưng cậu không ngờ Song Nhi lại có một mị lực thu hút bao người con trai khác. Có quá nhiều vệ tinh ở phía trước họ.

Nhật Phong một tay luồn qua lưng Nhi, tay còn lại nhắc hai chân cô lên khỏi mặt đất tạo thành kiểu bế công chúa. Cậu đưa cô gái của mình đi ra khỏi đám đông trước bao con mắt ngỡ ngàng của mọi người. Cảnh tượng này thật khiến người khác dễ mất máu.

Quá đẹp! Quá ấn tượng!

Song Nhi tranh thủ cơ hội liền dúi đầu vào lồng ngực Phong, cảm nhận một hơi ấm thân quen sau suốt hơn hai năm. Đôi môi kia khẽ cong lên thành một nụ cười đẹp.

Nhận thấy những lời bàn tán của mọi người gia tăng, Nhi lấy tay kéo chiếc áo khoác ngoài của Phong che đi khuôn mặt đang đỏ bừng lúc này của mình.

Và cả cậu cũng vậy.

Sau khi cùng nhau chụp ảnh lớp kỉ niệm lễ hội hè thì những diễn viên thay lại trang phục bình thường.

Ở trong phòng vệ sinh nam, âm thanh tiếng xả nước vang lên đều đều. Toàn bộ thành viên nam của 9D1 đều đang tiếp thêm " hơi mát " cho bản thân.

Nhật Phong để hai tay ra trước vòi nước, đón nhận luồng nước mát rồi tạt lên mặt để vơi đi phần nào cái nóng trong người. Cậu vớ lấy một bên chiếc khăn lau vắt quàng qua cổ này giờ để lau khô mặt.

Nhìn qua gương, cậu thoáng giật mình khi thấy Hùng đã ở sau mình lúc nào không hay.

- Tội nay nhớ phải tận dụng thời cơ đó nha! _ Mạnh Hùng nhắc khéo với cậu bạn của mình.Khuôn mặt có nét nham nhở khó đoán. Vậy là sau bao tháng ngày cực nhọc, kế hoạch cũng thành công rồi. Hai người này cuối cùng cũng chuẩn bị quay lại với nhau. Hùng chợt nhớ đến Uyên Khanh, thầm cảm ơn cô. Xem ra vụ này công của bà chắn đó cũng không hề ít.

Phong thì dường như cũng hiểu ý, cậu liền cười đáp lại. Phải, chắc chắn rồi! Tiết mục khiêu vũ đêm trại hè sắp tới cậu đương nhiên phải đi cùng người con gái đó. Bối trên hết, cậu cũng đã nhận thức được trái tim của mình.

- Cố lên bạn tôi! _ Hùng cười ranh mãnh, khích lệ Nhật Phong một cách tự nhiên nhất. Trước khi đi ra khỏi đó, cậu ngoái đầu lại nói:

- Chuyện của chúng...đừng bận tâm nhiều quá!

Đến lúc này, Hùng mới thật sự đi khỏi. Nhật Phong im lặng không phản hồi.

- Quà của Fan gửi tới hai cậu này! _ Lớp trưởng ôm cả một thùng đồ công kênh đi vào rồi đặt lên chiếc bàn giáo viên. Cô ngồi phịch xuống ghế, thở phì phò vì mệt. Những học sinh khác cũng tò mò mà nên lục lọi đồ tặng từ những người hâm mộ yêu dấu gửi tới Nam và Băng.

Thủ quỹ chợt nhớ ra gì đó, cô liền "à" lên một tiếng rồi liền đứng dậy đi lấy hai chiếc phong bì ở sẵn trên tủ lớp, nói:

- Ban cán bộ lớp đã họp và cùng thống nhất sẽ trích nửa số tiền thu được trong ngày hôm nay để gửi cho hai nhà tài trợ của lớp: Nguyệt Băng và Uyên Khanh.

- O, nhưng mà... _ Khanh mới chỉ áp ứng được mấy từ thì lớp trưởng đã nhanh ngất lời:

- Không nhưng nhị gì cả. Dù sao thì đó cũng là gì so với tiền các cậu bỏ ra chứ. _ Xong, cô khẽ cười nhẹ.

Hai người quay sang nhìn nhau, im lặng một hồi rồi cũng cầm lấy chiếc phong bì đó. Họ cùng mở nó ra xem. Bốn mắt bỗng chốc căng tròn lên nhìn số tiền ở trong đó.

- Năm triệu?! Ở đâu ra nhiều tiền vậy?! _ Uyên Khanh hét lên đầy ngỡ ngàng. Không thể nào! Tại sao "tiền thưởng" lại to quá thế này? Cô còn cứ tưởng là năm trăm nghìn gì đó, ai mà ngờ... Và lại số tiền của cô và Nguyệt Băng cộng lại là mười triệu. Mà đây là một nửa số quỹ ngày hôm nay. Vậy chả nhẽ...lớp 9D1 này kiếm được tận hai mươi triệu một buổi chiều sao?! Không thể tin nổi!

Thủ quỹ dường như cũng đoán được trước tình hình nên cũng chỉ thản nhiên trả lời:

- Nói ra có lẽ sẽ hơi khó tin. Nhưng vỡ kịch của chúng ta dường như đã thu hút gần hết toàn bộ học sinh trường đấy! Mỗi vé vào lại năm mươi nghìn, cậu nghĩ hai mươi triệu sẽ khó sao!

Nguyệt Băng gật đầu trong khi Uyên Khanh trông vẫn rất đơ đơ.

- Tóm lại thì. 9D1 ĐẠI THÀNH CÔNG RỒI!!!! _ Thành viên khác hô to lên vui mừng.

- Mà nè, hai người cũng ghé phết á nha. Ôm nhau trên đó ư? Xem nào, anh chị có gì đó với nhau rồi phải không? _ Một học sinh nam của lớp tinh ý liền chọc bạn mình. Cậu ta không ngừng lấy khuỷa tay hích vào người Phong.

Uyên Khanh được phen hóng chuyện liền chen vô nói một cách thích thú:

- Hai người đó là bạn từ nhỏ lận mà. Cái hành động ôm kia thì đáng là bao!

Ngay lập tức, những đôi tai kia liền dựng lên, miệng cười có chút tà khí. Họ đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt chạy ra khỏi phòng học. Lớp trưởng thì nhanh tay khoá cửa lại, để cho hai nhân vật chính ở lại.

- Làm gì vậy? Mở cửa ra! _ Thiên Nam tức giận ra mặt khi bị đồng bạn cùng lớp kéo ra ngoài. Và hơn hết là để cho Nhi và Phong ở cùng nhau.

- Bình tĩnh đi Ingle! Chỉ một chút thôi, cậu chịu khó nhé! _ Fan nữ dịu dàng lấy tay quạt quạt cho cậu.

Nam mím chặt môi, lòng bàn tay không ngừng siết chặt lại. Cậu đập mạnh vào cánh cửa lớp rồi quay đầu đi ra chỗ khác. Những người khác chỉ biết khó hiểu nhìn theo bóng lưng của thân tượng kia.

- Trông cậu ấy có vẻ nóng nhỉ?

- Ủ. Không biết có chuyện gì không nữa?

Những lời thắc mắc của học sinh 9D1 cứ thế một nhiều. Và họ chỉ dừng lại khi nghe thấy giọng của Nhật Phong từ trong lớp vang ra:

- Mấy cậu có mở cửa ra không? Sao tự dưng vô có nhốt người ta lại vậy? Không những đóng cửa sổ đã thế còn tắt cầu dao nữa chứ? Muốn chết không! _ Phong bất giác mở lời đe dọa bởi cậu biết Nhi sợ tối. Cậu muốn đưa cô nhanh thoát khỏi đây.

- Hằng về rồi đấy Uyên Khanh! _ Cô bạn cùng lớp nhanh nhẩu chạy tới chỗ Khanh, trên tay là một bó hoa hồng tươi tắn.

- Hi, cảm ơn cậu! _ Khanh cầm lấy món đồ rồi nhẹ hôn gió. Xong, cô hé mở cánh cửa sổ phía cuối lớp ra, đặt nhẹ bó hoa lên bàn học cạnh đó. Bất gặp ánh mắt sát khí của Phong nhìn về phía mình, cô giật mình, vội đóng sầm cửa lại. Sau hồi chần chừ, Uyên Khanh mới nói to:

- Hoàng Tử tặng quà cho Công Chúa đi nhá!!!

Những học sinh khác nghe thấy vậy liền hiểu ra kế hoạch của Khanh, hứng thú cười vang lên. Họ đập đùi, vỗ tay hưởng ứng.

- Làm đi!

- Không trao hoa là không cho ra đầu đấy!

Nguyệt Băng nhận thấy ai đó trầm ngâm nãy giờ mà chỉ dán mắt vào màn hình điện thoại và mảnh giấy nhỏ trên tay. Cô vỗ vai Hùng, hỏi nhỏ:

- Cậu làm gì vậy?

- Tớ đang giải cái mật mã này. Sắp ra rồi! Sắp ra rồi! _ Hùng đáp, hai mày trau lại, cố gắng vận dụng mọi khả năng suy tư để tìm cho ra đáp án.

- Á...M...Ô...N...I...A...C... _ Cậu đọc từng chữ cái đầu của mỗi dòng rồi nhằm ghép lại qua điện thoại. Nhưng mà vẫn không ra bất kì từ có nghĩa nào cả. Cơ mặt cậu trùng xuống vì nản, miệng khẽ than:- Cái gì vậy này?

Đôi mắt Nguyệt Băng liền đảo nhanh về phía Hùng khi những tiếng kia được phát ra. Hai hàng lông mày cô cô cong lại ngạc nhiên. Vừa rồi, bản thân cô không nghe nhầm đâu chứ?

- Cho tớ mượn lát. _ Cô nói với cậu rồi cầm lấy chiếc điện thoại kia. Khóe môi mấp máy đọc cái cả dòng chữ cái đó. Sự lo lắng đã dần xuất hiện trên khuôn mặt thanh thoát của Băng. Nếu như bỏ dấu của một số chữ đi thì chẳng phải đó sẽ là...Amoniac sao?

Nhưng Nguyệt Băng cũng mau chóng gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Tờ giấy nhằm nhí này tuyệt đối không phải. Có lẽ chỉ là sự ngẫu nhiên mà thôi.

Dù là vậy nhưng cô vẫn không thôi lo lắng. Nhìn thấy mấy cánh hoa bị rơi xuống đất từ bó hồng kia, Băng khẽ cầm một cánh lên đưa lại gần mũi và ngửi. Khóe môi cô như tê cứng lại.

Chuyện vô lí như vậy...cũng xảy ra ư?

- Nhật Phong, bó hồng kia chứa Amoniac đấy! Cẩn thận! _ Nguyệt Băng hét lên, gương sợ hãi vào bên trong căn phòng lớp học. Bờ môi cô mím chặt lo lắng đến tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tin Nhắn!

Mọi người đều khó hiểu sau câu nói của Băng. Tuy vậy nhưng họ biết rằng đang có thứ gì đó nguy hiểm xảy ra lúc này.

- Chia khoá? Chia khoá đâu?! Mau mở ra!! _ Nguyệt Băng quát lên.

Lớp trưởng lúc này mới luống cuống mò vào trong túi áo tìm, nhưng lại không thấy.

- Đ...Đầu mất rồi...á!

Câu trả lời đó không khỏi khiến Băng giận đến tột độ, xen phần khó

Lời nhắc của cô, Nhật Phong đương nhiên là nghe rõ. Cậu nhanh tay ném bó hoa đó xuống cuối lớp. Những cánh hoa màu đỏ theo đó rơi dần ra. Đẹp và độc!

Nhật Phong siết chặt lòng tay. Tại sao lại có NH3 ở đây cơ chứ? Tất cả các cửa sổ đều bị khóa, không gian thì tối. Như vậy thì khác gì dẫn đường cho thứ chất nguy hiểm kia!

Đào mắt nhìn xung quanh lớp, cậu dừng lại trước can nước trống phía trước. Sau đó cậu nhanh chóng mở nắp của nó ra, đưa cho Nhi:

- Nghe kĩ đây! Cậu hãy hít thở vào bên trong đó, tuyệt đối không được ngửi khí bên ngoài. Còn nữa không được mở mắt ra, rõ chưa!

- Ừm..._ Song Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra nên không thể cản trở cậu ấy được.

Phong tiếp tục cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra rồi trùm nó lên người Nhi. Thoáng nhìn cô, cậu nhất định phải bảo vệ người con gái đó bằng mọi giá. Cho dù...có phải đánh đổi bằng tính mạng của bản thân.

- Khụ..._ Nhật Phong bắt giác ho lên. Một cơn ho sặc sụa như muốn rút hết sức lực của thân chủ nó. Cậu hai tay ôm bịt chặt miệng nhằm giảm tiếng kêu đi. Chết tiệt! Chất khí của NH3 đã đi vào thanh quản cậu rồi. Với tình hình này, nếu như không nhanh chóng thoát ra thì coi như xong.

Thấy vậy, Song Nhi sợ đến tím mặt. Cô hét hoảng lao vội đến chỗ cậu, hai tay run run vuốt nhẹ sống lưng cậu.

- Phong! Cậu có sao không? _ Nhi hỏi.

Phát hiện ra Nhi đã bỏ can nước rỗng ra, cậu liền dùng sức lực của mình, nhanh chóng lấy lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô hãy mau làm theo những gì vừa rồi cậu nói. Rằng, cô tuyệt đối không thể hít không khí ở ngoài này.

- Nhưng mà Phong..

- Im lặng và làm theo đi! _ Trong phút chốc, cậu không kiềm chế nổi mà tức giận lên cô. Cậu thở hắt, rồi cuộc bản thân cậu đang làm gì vậy?

Phong cố gắng nuốt từng miếng nước bọt một cách đau rất. Khuôn mặt mới này còn tươi sáng vậy mà giờ đã tê tím lại. Hơi thở cậu cũng đang ngày càng nhọc hơn.

- Nhật Phong! Tớ sẽ phá cửa bên trái, cậu phá cửa bên phải, được chứ? _ Đúng lúc này, giọng nói của Hùng từ ngoài vang lên.

- Được! _ Phong đáp. Dù sao thì cậu cũng đã đảm bảo an toàn phần nào cho Nhi rồi.

Cậu từ từ đứng dậy, cố gắng dùng những sức lực còn lại của mình đập vào bên cửa phải.

- Nhi, chờ thêm chút nữa thôi. Tớ sẽ đưa cậu ra ngoài... _ Trong cơn đau miên man, cậu vẫn cố trấn an cô.

_ RẦM_

Cánh cửa hai bên đồng thời cùng lúc rơi ra. Đến lúc này, Nhật Phong dường như mới có thể yên tâm nghỉ ngơi. Cậu khuya xuống và ngất đi.

- Phong! _ Nhi gọi tên cậu. Nhưng cô chưa kịp chạy tới gần thì đã bị Nguyệt Băng chặn lại.

Không biết từ lúc nào, Băng đã đeo găng tay mỏng và bịt khẩu trang. Cô nói với Nhi:

- Cậu lúc này không nên tiếp xúc với cậu ấy thì hơn. Sức khỏe cậu yếu nên sẽ không an toàn nếu chạm vào người dính Amoniac.

Sau đó cô lại tiếp tục nhìn Mạnh Hùng nhắc nhở:

- Xe cấp cứu gần tới rồi. Trong thời gian đó, cậu hãy đưa Phong tới phòng y tế trước. Hãy cởi bỏ lớp quần áo dính Amoniac của cậu ấy ra. Sau đó rửa vùng da nhiễm độc bằng xà phòng và nước, mắt cậu ấy cũng nên rửa qua nước sạch. Và cậu nên chú ý không được dùng nước tẩy để rửa sạch da. Cậu làm được chứ?

- Ừ! _ Hùng gật đầu chắc nịch. Sau đó cậu cũng với một số nam sinh khác chuyển Nhật Phong tới phòng y tế. Qua những sự việc vừa rồi, cậu đủ để biết cái chất khí Amoniac gì đó thật sự rất nguy hiểm.

Nguyệt Băng thì dường như vẫn không thể nào bình tĩnh lại sau tất cả những gì vừa xảy ra. Lấy tay lau mồ hôi trên trán mình, thật không ngờ đó lại là chất độc mạnh như vậy! Lần này là Amoniac, lần sau sẽ là gì đây? Vậy ra đây là sự tàn nhẫn của một tổ chức sao?

Quả nhiên cô không thể khinh địch được. Từ giờ cô phải cẩn thận hơn nữa. Cô phải nên nhớ bản thân mình đang chiến đấu với một băng đảng ngầm.

Đúng lúc đó có một tin nhắn gửi tới số máy của Băng, cô mở nó ra đọc.

" It will be even more interesting. You should know organizational will always ready to murder. So be careful! Good lucky! "

Nguyệt Băng nhẩm dịch lại nghĩa đoạn thoại đó, môi khẽ mấp máy thành tiếng nhỏ: " Nó sẽ còn thú vị hơn nữa đấy. Người nên nhớ một tổ chức luôn luôn sẵn sàng giết người. Vì vậy nên hãy cẩn thận! Chúc may mắn! "

Cô liền nhìn quanh mọi nơi, hẳn ta - kẻ đã gây ra chuyện này đang ở gần đây?

Bàn tay nhỏ kia siết mạnh lấy chiếc điện thoại của mình, cô tuyệt đối không thể quên ngày hôm nay!

Nhớ ra chuyện trước mắt, Băng tạm gác chuyện đó qua một bên. Cô cất điện thoại vào trong túi quần rồi ân cần nói với Nhi:

- Còn cậu theo tớ! Tuy rằng cậu số lượng độc cậu nhiễm khá nhỏ nhưng vẫn phải khử trùng. Như vậy mới an toàn được.

Nguyệt Băng vừa dứt lời thì đã nhanh bị Nhi ôm chặt lấy. Vì cô thấp hơn Băng cả cái đầu nên chỉ có thể ôm quàng qua phần eo bạn mình. Song Nhi khóc nức lên, hai cánh tay nhỏ bé run lên từng đợt sợ hãi, hết như một đứa trẻ cần bao bọc. Nhật Phong liệu sẽ không sao chứ? Làm ơn xin đừng xảy ra chuyện gì.

- Không sao, không sao đâu. Đừng lo! _ Băng xoa đầu Nhi âu yếm.

* * *

Một lúc sau, xe cấp cứu tới. Tiếng còi hú kêu inh ỏi cả một vùng. Những người khác tò mò kéo nhau tới xem. Lễ hội trường hôm đó tạo thành một lịch

sử khó quên trong lòng của giáo viên nhà trường và kể cả những học sinh nơi đây.

Lần đầu tiên từ lúc thành lập trường có một tiết mục tuyệt vời. Và đồng thời cũng là lần đầu vào chính ngày này, xảy ra vụ nhiễm khí độc.

Những người phụ trách của bệnh viện nhanh tay đặt Phong lên chiếc giường kéo rồi đưa vào bên trong xe.

- Người nhà bệnh nhân có đây không? _ Một bác sĩ hỏi.

- Tôi đã gọi cho phụ huynh cháu. Hiện tại cứ để tôi đi cùng. _ Cô Thu không biết xuất hiện từ bao giờ, nhanh nhẩu đáp lại.

- À, phải rồi. Cậu ấy cũng nhiễm phải một lượng nhỏ Amoniac. _ Nguyệt Băng nói, tay chỉ về Song Nhi.

Tuy không có lời đề nghị nhưng cũng để mọi người biết. Bác sĩ gật đầu.

Cô thu lên xe trước, sau đó giờ tay ra kéo Nhi lên cùng. Sau khi tất cả đã yên vị trên đó, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh và lao nhanh đi.

Ở phía xa đó là một người với nụ cười noãn đầy thỏa mãn. Kẻ đó rút trong túi áo ra chiếc điện thoại rồi nhấn tin cho ai đó.

" First step success! " (Bước đầu thành công!)

" You do very well! Wonderful just as i expected." (Người làm rất tốt! Tuyệt vời như những gì ta mong đợi. "

" So I proceed to the next step, okay? " (Vậy tôi tiến hành bước tiếp theo, được chứ?)

" Sure! " (Chắc chắn rồi!)

Khóa màn hình lại và rồi cất đi, đôi môi người đó lại bắt gặp cười thành tiếng nhỏ đầy thâm độc.

- Chúng ta cũng nên đi tới bệnh viện chứ nhỉ? _ Mạnh Hùng quay sang nói với Băng.

- Ừ. _ Cô đáp. Rồi chợt nhớ ra đoạn tin nhắn vừa nãy, Nguyệt Băng liền nhanh hỏi tiếp: - Lúc nãy cậu có nhận được tin nhắn nào không?

Hùng ngẫm nghĩ lúc, sau đó đáp:

- Tôi quên điện thoại pin nhà nên là cũng không biết. Mà có chuyện gì sao? _ Đến đây sắc mặt cậu kém đi, có phần lo lắng. Không lẽ là tin nhắn của chúng sao?

Không thấy sự phản hồi từ Nguyệt Băng, Hùng nói tiếp:

- Trên đường tới bệnh viện, tớ sẽ vào nhà lấy điện thoại.

- Ừm.

Hùng chạy vào trong phòng mình, cầm chiếc điện thoại trên mặt bàn học lên. Có một tin nhắn mới! Đây là tin nhắn mà Băng nói sao?

Cậu mở khoá rồi bấm vào xem. Cơ mặt cậu cứng lại, đầu óc chỉ hiện lên mấy dấu hỏi chấm to đùng. Gì mà toàn tiếng anh thế này? Sao không viết tiếng việt luôn đi, có biết Anh là môn học cậu tệ nhất không hả?

- Hmm, gì đây? Nó sẽ còn thú vị hơn nữa. Người nên nhớ một tổ chức luôn luôn sẵn sàng giết người. Vì vậy nên hãy cẩn thận! Chúc may mắn! _ Uyên Khanh dịch lại câu trong tin nhắn.

- Oé, cậu vô lúc nào vậy? Hết hồn à!? _ Mạnh Hùng giật mình ngã cả xuống dưới đất. Cái con nhỏ kia bộ là ma hay sao mà đi không có tiếng động gì cả. Bất thành linh đã đứng sau lưng người khác, tính hù chết người sao!

- Tin nhắn gì vậy?

- Không liên quan tới cậu. _ Hùng gắt gỏng đáp.

Cậu đi xuống dưới nhà, tâm trí vẫn nhớ lời dịch vừa rồi của Uyên Khanh. Một tổ chức...luôn sẵn sàng để giết người ư?

* * *

Ngồi trong xe ô tô, Thiên Nam đặt cằm lên bàn tay chống trên bệ xe. Hai tai đeo tai nghe để thưởng thức những bài hát trong máy Mp3 để ở túi áo. Ấy thế nhưng, tâm trí Nam lại không để vào giai điệu của chúng. Đôi mắt cậu hướng tầm mắt ra bên ngoài một cách mơ màng khó phân định.

Cứ nghĩ đến chuyện vừa rồi của Nhi và Phong, lồng ngực cậu không khỏi nghẹn lại. Từng cử chỉ, hành động nhỏ của hai người đó cũng khiến cậu tức giận.

Khoảng khắc cậu nhận ra tình cảm của mình có sao lại bị dập tắt nhanh chóng đến thế!

Chiếc đài Radio phát ra âm thanh theo những thông tin mới cập nhật. Quản lý tay lái xe, tai nghe đài.

- Nhiễm độc NH3 ư? Thiên Nam, đây là trường em đúng chứ? _ Mạnh Cường thắc mắc hỏi.

Lúc này Nam mới sực giật mình quay về trạng thái ban đầu.

- Há?! Anh...nói gì á? _ Về mặt cậu tràn đầy sự ngỡ ngàng. Hai tay tháo chiếc tai nghe xuống.

Cường chán nản lắc đầu, anh thở dài rồi nhắc lại câu nói vừa rồi của mình.

Thiên Nam đơ mắt mấy giây vì sửng sốt. Tâm trạng cậu trở nên nóng như lửa đốt, nhanh chóng lấy ra chiếc điện thoại rồi gõ thông tin cần tìm kiếm. Vụ nhiễm độc xảy ra ở lớp 9D1...

" Theo như thông tin được biết, hai học sinh lớp 9 bị nhiễm độc là Dương Nhật Phong và Trần Song Nhi " _ Tiếng nói của phóng viên có mặt tại đó cất lên.

Cái tên " Trần Song Nhi " kia nhanh lọt vào tai của Thiên Nam. Cậu nghiêng rặng? Xảy ra ở trong lớp học ư? Không đùa đấy chứ! Vừa này vẫn còn rất bình thường cơ mà.

- Chờ em đến bệnh viện OZ..._ Cậu nói, chất giọng có phần run.

Cường tuy cảm thấy có phần lỗi với người bị nạn nhưng đồng thời anh cũng là một quản lý. Chính vì vậy anh phải luôn đưa công việc của Nam lên đầu. Anh liền từ chối:

- Không được. Em còn rất nhiều việc đấy!

Cứ tưởng rằng cậu sẽ im lặng không phản kháng, ai ngờ thứ Mạnh Cường nhận được lại là một cơn thịnh nộ của đứa trẻ kia.

- Em nhắc lại lần nữa: CHỜ - EM - TÔI - ĐÓ! _ Từng chữ được nhấn mạnh. Nó không còn là một đề nghị mà thay vào đó là mệnh lệnh nhất định phải thực hiện.

Cường lạnh sống lưng trước câu nói của Nam, anh nhìn qua gương chiếu hậu của mình, bắt gặp đôi mắt từ lâu mà anh chưa bao giờ ngờ nó sẽ lặp lại. Dưới cái nhìn đầy tức giận, hằn sâu trong nó lại là sự đau đến cực độ, pha chút lo lắng và đôi khi là cả sự sợ hãi.

- Em.. _ Anh đáp ứng như không tin vào suy nghĩ của chính mình. Cường đã làm quản lý cho cậu hơn ba năm, vì vậy anh biết rõ từng vẻ mặt của Nam. Anh nhớ về mặt của cậu năm đó khi nghe tin Vương Diễm Trâm gặp nạn. Và khuôn mặt hiện tại giống hệt khi đấy.

Đứa trẻ đó đang một lần nữa yêu sao?

Bàn tay Mạnh Cường siết chặt lấy tay lái xe. Sau bao lâu Nam thực sự vẫn chưa rút ra được chút kinh nghiệm nào sao? Cậu có hiểu vai trò của một thần tượng là gì không?

- Xin lỗi nhưng không! _ Quản lý đáp dứt khoát.

Thiên Nam có lẽ cũng đoán được câu trả lời. Cậu cầu mạnh hai tay vào chiếc nệm ghế, răng cắn mạnh môi dưới.

Một lúc sau, khi xe đi tới đường khá vắng xe, Nam liền mở nắm tay cửa ra. Cậu lấy sức rồi nhảy xuống bên đường.

- Em làm cái gì vậy?! _ Cường hét hoảng, nhanh dừng xe lại. Thằng nhóc đó không biết sợ là gì sao?

Anh chạy tới chỗ Nam, máu từ chân cậu đã bắt đầu chảy xuống từ vết thương do xây xát với đường bê tông.

- Em còn muốn ngoan cố tới mức nào đây? Há! _ Cường quát lên.

Thiên Nam không để ý, cậu đứng dậy đi ra chỗ khác mặc cho đầu gối đang rỉ máu.

Cơn đau buốt nhói lên, cậu khẽ rít lên.

Cậu tới chỗ ngã ba rồi bắt chiếc taxi cạnh đó.

Phía sau, Mạnh Cường vẫn hướng mắt dõi theo bóng dáng cậu cho tới khi khuất hẳn.

*****

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Như (mẹ Phong) và Tuấn (bố Phong) nhanh ngồi dậy rồi tiến vội về phía trước. Vừa thấy bác sĩ bước ra, Như đã dồn dập hỏi:

- Con tôi...con tôi sao rồi? _ Với tình mẫu tử của mình, bà không khỏi bồn chồn lo lắng, đáng về đây tiêu tụy. Như không ngừng lắc mạnh cánh tay của người bác sĩ, cầu mong câu trả lời tốt đẹp.

- Kia em... _ Tuấn kéo vợ lại, cố xoa dịu sự lo lắng của bà.

- Bình tĩnh nào! _ Ánh nhẹ nhàng trấn tĩnh bạn mình.

- Gia đình đừng lo lắng quá! Vì đưa tới viện sớm nên cháu bé không có gì nguy hiểm cả. _ Bác sĩ ôn hoà trả lời. Cơn mặt của những người xung quanh lúc này mới có thể giãn ra.

Ông đi đến chỗ của học sinh 9D1, giọng nói có phần phấn khởi, vui vẻ ca ngợi:

- Máy đưa sơ cứu tốt lắm! Ấy, không ngờ còn nhỏ đã làm được như vậy rồi. Đáng khen, rất đáng khen!

- Cảm ơn bác. _ Hùng cười ranh mãnh.

- À. Mọi người có thể vào thăm được rồi đó! _ Ông ấy nói.

- Cô chú cho cháu xin lỗi. Tại cháu mà... _ Song Nhi cúi đầu, tự trách bản thân mình. Vì muốn đảm bảo an toàn cho cô, cậu đã trở nên như vậy.

Như dừng tay đang chăm sóc cho Phong vội quay sang chỗ cô nói:

- Không phải do con đâu Nhi.

Ánh nhủ nhẹ tay Như như muốn nhấn nhủ điều gì đó. Vì là bạn thân nên đương nhiên người kia tiếp thu rất nhanh. Như kéo chồng ngồi dậy, rồi nói:

- Giờ chúng ta có việc cần giải quyết nên phải đi đây. Con ở lại với Phong nhé. _ Dù sao Nhật Phong cũng đã ổn nên họ phải biết tận dụng cơ hội này. Nhất định phải khiến cho tình cảm bọn trẻ trở lại như trước đây.

- Dạ! _ Nhi đáp.

Sau đó cả ba người lớn đi mất. Không được bao lâu sau, ba người trẻ cũng đi luôn.

- À. Bọn tớ có việc rồi. Bye bye! _ Mạnh Hùng chỉ để lại một câu nói rồi biến mất khỏi phòng bệnh với Băng và Khanh.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Nhật Phong và Song Nhi. Một người nằm, một người ngồi chăm. Không gian bỗng chốc trở nên im ắng đến lạ. Tất cả như trầm ngâm trước âm thanh của cuộc sống. Bên ngoài cửa sổ, tiếng chim hót vút von vang vọng khắp không trung.

- Phong à...cậu hãy mau tỉnh lại nhé! _ Nhi nói, bàn tay khẽ nghịch những lọn tóc của cậu. Cô áp một bên má xuống mép giường để cảm nhận rõ hơn nhịp đập người con trai kia.

Cậu vẫn nằm đó, không trả lời.

Tiếng tin nhắn điện thoại của cô bỗng vang lên. Màn hình máy loé sáng, hiển thị một phần nhỏ nội dung của tin nhắn. Cô cầm điện thoại, là từ một số lạ! Cô mở ra xem nội dung bên trong.

- Đây...l...là sao...? _ Nhi ấp úng không thành lời. Cánh tay cô mất lực buông thõng, chiếc điện thoại theo đó trượt xuống nền gạch lạnh. Cô quay đầu cứng ngắc sang nhìn Phong. Hai hàng lông mày cô cong lại, khoé mắt long lanh những tinh thể trắng.

*****

- Không biết chuyện đấy sẽ ra sao nữa. Trời ạ, họ mà không yêu lại thì phí! _ Mạnh Hùng nói, tay vỗ đét vào đầu gối mình một cách tiếc nuối. Cậu đã phải dùng rất nhiều " mưu hèn kế bẩn " rồi đó, hai người kia nhất định phải trở về với nhau mới được.

- Ủa, cậu lấy điện thoại rồi hả? _ Hùng hỏi khi thấy Uyên Khanh cầm máy trên tay.

Cô nghe thấy liên gật đầu rồi nói:

- Ủ. Lúc này cũng về lấy như cậu á!

Chỉ vừa mới dứt lời, điện thoại của cô đã kêu lên tiếng tin nhắn tới. Cô đọc nó, đôi chân liền khựng lại trên hành lang bệnh viện. Miệng cô trẻ ra mỗi lúc

một dài, tưởng như có thể chạm đất luôn

- ĐÙA HẢ?! TRỜI OI!! KHÔNG?!??

Một lời nói gồm ba câu biểu thị theo từng nét mặt của Khanh. Cô hét thẳng vào màn hình không chút lo nghĩ. Mọi ánh mắt nhanh chóng đổ dồn về phía cô.

" Pip pip ". Tiếng chuông tin nhắn truyền tải đến đôi tai của Thiên Nam. Cậu lấy chiếc điện thoại ra xem. Sau khi đọc xong, nó không khỏi khiến cậu phải bất ngờ.

- Chuyện này là thật hả?! _ Cậu mấp máy, dường như không tin vào những gì mình vừa được biết. Những thứ chỉ có trên phim ảnh thế này cũng có thể thành sự thật sao?

Cùng một lúc, ba con người với ba địa điểm khác nhau đó cùng nhận được tin nhắn gửi tới từ số lạ.

Mỗi người một biểu cảm nhưng nhìn chung tất cả họ đều có chung một câu hỏi. Một câu hỏi về vấn đề giống nhau. Một vấn đề tưởng chừng như khó tin nhưng lại là sự thật.

Bí mật đó cuối cùng cũng bị phát hiện...

(Thông báo: có khả năng mình sẽ tạm dừng truyện để chuyên môn học tập. Cảm ơn mọi người đã theo dõi.)

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Tớ Ngốc! Nhưng Tớ Biết Yêu Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.